

ஓம்

2em:47

முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

A CRITICAL TAMIL COMMENTARY ON
MULLAIPPATTU

(நான்காம் பதிப்பு)

இது

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்

மறைத்திருவாளர்

சுவாமி வேதாசலம் என்னும்

BY SWAMI VEDACHALAM

மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்டுப்,

Pallavaram

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தின்கண் உள்ள

டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்

T. M. Press,

பதிப்பிக்கப்பட்டது;

Sep., 1931.

All Rights Reserved.]

[விலை ரூபா 2-0-0

முதற் பதிப்பு, 1903.
இரண்டாம் பதிப்பு, 1910.
மூன்றாம் பதிப்பு, 1919.
நான்காம் பதிப்பு, 1931.

ஓம்

நான்காம் பதிப்பின் முகவுரை

இற்றைக்கு இருபத்தெட்டாண்டுகளுக்குமுன் யாம் இம் 'முல்லைப்பாட் டாராய்ச்சி யுரையை எழுதிய காலத்துப், பழைய சங்கத்தமிழிலக்கியங்களாகிய அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை முதலாயின அச்சிட்ட வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. அதனால் யாம் பயின்ற தொல் காப்பியவுரையிலிருந்தே இவ்வாராய்ச்சியுரைக்கு வேண்டிய மேற்கோட் செய்யுட்களை எடுத்துக்காட்ட லாயினோம். அப்போது அம்மேற்கோள் உள்ள நூல்களைக் குறிப்பிடுதல் இயலா திருந்தது. மற்று, இந் நாளிலோ எட்டுத்தொகை நூல்கள் அவ்வளவும் வெளிவரும் பேறு கிடைத்திருத்தலின், யாம் இப்பதிப்பின்கண் ஒவ்வொரு மேற்கோளுக்கும் அவை வந்துள்ள நூல்களின் பெயர்களைக் குறித்திருக்கின்றோம்.

அதுவேயு மன்றி, முற்பதிப்புகளில் இல்லாத சில பகுதிகளும் விளக்கவுரைக் குறிப்புகளும் இப் பதிப்பின் கட்டியவாய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இன்னும், இந்நூலின் உரைநடைச்சுவையை முன்னையிலும் மிகுதிப்படுத்தல் வேண்டிப், பலப்பல சொற்றிருத்தங்கள் சொற்றொடர்த் திருத்தங்களும் ஆங்காங்குச் செய்திருக்கின்றோம்.

இவையல்லாமலும், முற்பதிப்புகளில் இடையிடையே விரவியிருந்த சிற்சில வடசொற்களையும் களைந்தெடுத்

து, இவ் வுரைநடையைச் சாலவுந் தூய தனித்தமிழாக்கி யிருக்கின்றேம்.

இங்ஙனமாக உரைநடைவகையிலும் உரைக்குறிப்பு வகையிலுஞ் செய்யப்பட்ட சில பல மாறுதல்களைத் தனி ர்ப், பொருள்வகையில் ஏதொரு மாறுதலும் இதன்கட் செய்யப்படவில்லை. ஆகவே, முற்பதிப்புகளைப் பயின்ற வர்கள் இப் பதிப்பின்கண் திகைப்புறத்தக்க பொருள் மாறுதல் ஏதுஞ் செய்யப்படவில்லை யென்பதும், இந் நூலின் தமிழ்ச் சுவையினை மேலும் மிகுதி செய்தற்கு வேண்டிய அளவே சில பல சீர்திருத்தங்கள் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன வென்பதும் அறிஞர்கள் அறிவார்க ளாக! இந்நூலின் முற்பதிப்பினைப் பயின்று மகிழ்ந்தவர் களுக்கு இப்பதிப்பு அம்மகிழ்ச்சியினை மிகுதிசெய்யு மென்னும் நம்பிக்கையுமுடையேம்.

பல்லாவரம்	}	இங்ஙனம்,
பொதுநிலைக்கழகம்,		மறைமலையடிகள்.
திருவள்ளூர்வாரியாண்டு, ௧௯௬௧.		

ஓம்

மூன்றாம் பதிப்பின் முகவுரை

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி=மருவினிய
கோலநெடுநல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து”

என்னும் பழைய பாட்டின்கட் கண்ட திருமுருகாற்
றுப்படை முதல் மலைபடுகடாம் ஈறான அருந்தமிழ்ப்
பாட்டுகள் பத்தினுள் ஐந்தாவதாய்நிற்பது முல்லைப்பாட்
டாகும். தன் ஆருயிர்க்கணவனைப் பிரிந்து வருந்தி
யிருந்த தலைவியின் நிலைமையும், பகையரசர்மேற் போர்
புரியச்சென்ற அவள் கொழுநன் கார்காலத் துவக்கத்தே
அப்போர்வினையை முடித்துத் தன் மனைவிபாற் றிரும்பி
வரும் வகைமையும் இச்செய்யுளின்கண் மிகவும் அழ
காக எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன. இச்செய்யுள் இயற்
றப்பட்டுச் சிறிதேறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள்
ஆகின்றன. இதனை இயற்றிய ஆசிரியர்: காவிரிப்பூம் பட்
டினத்துப் பொன்வாணிகளுர் மகனார் நப்பூதனார் என்று
சொல்லப்படுவர். இப்பாட்டைத்தவிர இவ்வாசிரியரால்
இயற்றப்பட்டனவாக வேறு எவையும் இதுவரையும்
வெளிப்படவில்லை.

கற்போருணர்வைக் கவருந் திறத்ததாய், அழகிய
இயற்கைப்பொருள் நிலைகளை இருந்தவாறே எடுத்து
மொழிவதாய், நூற்றுமூன்றடிகளிற் சுருங்கிய பாவாய்
இருப்பினுந் தமிழ்மொழியின் நலங்களை விளக்கமாகத்

தேற்றுவதாய் உள்ள இம்முல்லைப்பாட்டுக் கி-பி ௧௯0௩-ஆம் ஆண்டு கலைநூற்புலமைக்குப் பயிலும் மாணாக்கர்க்குப் பாடமாக வந்தது. சென்னைக் கிறித்துவ கல்லூரியில் அப்போது யாம் தமிழாசிரியராய் இருந்து மாணாக்கர்க்குத் தமிழ்நூல் அறிவுறுத்தி வந்தமையால், இம்முல்லைப்பாட்டிற்கும் உரை விரித்து உரைக்கலானேம். இச்செய்யுட்கு நச்சினூர்க்கினியர் எழுதிய உரையையுங் கூடவே விளக்கி வருகையிற், செய்யுளியற்றிய ஆசிரியர் கொண்ட பொருண்முறை ஒருபக்கமாகவும், உரைகாரர்கொண்ட பொருண்முறை மற்றொரு பக்கமாகவும் ஒன்றோடொன்று இணங்காதாய் மாறுபட்டு நின்றல் கண்டு மாணாக்கர் பெரிதும் இடர்ப்படுவா ராயினர். அதுவேயுமன்றி, ஆக்கியோன் அமைத்த சொற்றொடர் நெறியைச் சிதைத்துச் சொற்களையும் அடை மொழிகளையும் ஒரு முறையுமின்றிப் பிரித்துக்கூட்டிப் பொருளுரைக்கும் நச்சினூர்க்கினியருரை சிறிதும் ஏலாவுரையையா மென்றும் அவர் கருதுவாராயினர். முன்னரே ஆக்கியோன் கருத்தையொட்டி வேறோர் உரைசெய்து வைத்திருந்த யாம் அதனையெடுத்து அவர்க்கு விளக்கிக்காட்டினேமாக, அதுகண்டு அவரெல்லாந் 'தமதுரை ஆக்கியோன் கருதியபொருளை நேர்நின்று விளக்குவதொடு, பண்டைக்காலத்துத் தண்டமிழ்ச் சிறப்புக்களைப் பின்றைக் காலத்துக்கேற்றபடி தெற்றென நன்கு தெரிப்பதாயும் இருத்தலின் தமது விரிந்த இவ்வாராய்ச்சியுரையினையே பதிப்பிட்டு எமக்குத் தந்தருளல் வேண்டும்' எனக் கேட்டு அது பதிப்பிடுதற்காந் செலவும் ஒருங்குசேர்ந்து முன் உதவினர். அங்ஙனம் உதவிய அம்மாணாக்கர்க்கு யாம் என்றும் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேம்.

உடனே யாம் எழுதிய முல்லைப்பாட் டாராய்ச்சியுரை அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டமையின், அதன் அச்சுப் புத்தகங்கள் அவ்வாண்டின் மாணாக்கர்க்கும் பிறர்க்கும் வழங்கப்பட்டன. அவ்வுரை நூலை வாங்கிக்கற்ற மாணாக்கரும், ஏனைத் தமிழறிஞரும் புது முறையாக எழுதப்பட்ட அவ்வுரைப் பாங்கினைப் பெரிதும் வியந்து பாராட்டி, அம்முறையினைப் பின்பற்றிப் பழைய தமிழ்நூல்களை ஆராய்வதற்குள் அச்சிபெற லானார். இப் புதுமுறையுரை தமிழ்நூலாராயும் வகைகளை இனிது விளக்கி அறிஞர் பலர்க்கும் அக மகிழ்ச்சியினை விளைத்தமை கண்டு, இனி இதற்கைய உரைகளையே எழுதுதல் வேண்டுமென எமதுள்ளம் பெரிதும் விழைந்தது.

கி-பி. ௧௯௦௬-ஆம் ஆண்டு கலைநூற் புலமைக்குப் பயிலும் மாணாக்கர்க்குப் பத்துப்பாட்டுக்களில் ஒன்றான பட்டினப்பாலை என்னும் அருந்தமிழ்ச் செய்யுள் பாடமாய் வந்தது. யாம் முல்லைப்பாட்டிற்கெழுதிய ஆராய்ச்சியுரையினைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற அவ்வாண்டின் மாணாக்கர்களுந் தமக்குப்பாடமாய் வந்த பட்டினப்பாலைக்கும் அதனைப்போலவே ஓர் ஆராய்ச்சியுரை எழுதித்தரும்படி வேண்டி, அதனைப் பதிப்பிடுதற்காஞ் செலவின் பொருட்டுத் தாமும் ஒருங்கு சேர்ந்து பொருளுதவி செய்தனர். அம்மாணாக்கர் செய்த வுதவிக்கும் யாம் பெரிதுங் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.

திரும்பவுங் கி.பி. ௧௯௧௦-ஆம் ஆண்டு கலைநூற் புலமைக்குப் பயிலும் மாணாக்கர்க்கும் முல்லைப்பாட்டுப் பாடமாக வந்தது. இதற்கிடையில் முதற்பதிப்பிட்ட எமது முல்லைப்பாட் டாராய்ச்சியுரைப் புத்தகங்கள் எல்லாஞ் செலவழிந்து போனமையின், அவ்வாண்டின் மாணாக்கர்

கார்களுஞ் செய்த வேண்டுகோட் கிணங்கி அவர்தாமும் ஒருங்குசேர்ந்து முன்னர்த்தந்த பொருள்கொண்டு அஃ திரண்டாம் முறையும் பதிப்பிடப்பட்டது. இரண்டாம் பதிப்புப் புத்தகங்களுஞ் செலவாய் விட்டமையால், இப் போதிதனை மீண்டும் பதிக்கலாயினேம். இப்பதிப்பின் கட் பலதிருத்தங்களும் பல மாறுதல்களுஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. எமதிடமுள்ள ஓர் ஏட்டுச் சுவடியையும் அச்சுப் புத்தகத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து முல்லைப் பாட்டுச் செய்யுளின் கண்ணுஞ் சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

முல்லைப்பாட்டுப்பயில்வோர் பிறநூல்உதவிபெரிதும் வேண்டாமல் எனினில் அதனைக் கற்றறிதற் பொருட்டு, முன்னிரண்டு பதிப்புக்களிலும் இல்லாத பல விளக்க உரைக்குறிப்புகள் இப்போதிதன்கட் புதியவாய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதுவேயுமன்றி, உலக வழக்கத்திலுள்ள சொற்களைத் தீவிர்த்து முல்லைப்பாட்டில் வந்த ஏனை எல்லாச்சொற்களையும் அகரவரிசைப்படுத்தி அவற்றிற்கெல்லாம் பொருள்கள் எழுதி யிருக்கின்றோம். இவ்வருஞ்சொற் பொருள் வரிசையின் உதவிகொண்டு இச் செய்யுட்பொருள் உணர்ந்து கொள்வது எவர்க்கும் எளிதேயாம். இனி, இவ்வருஞ் சொற்கட்குப் பொருள் வரையங்கால் இம்முல்லைப்பாட்டு வழங்கிய காலத்தில் அதன்கண்வந்த சொற்கட்கு வழங்கிய பொருள்களையும், அக்காலத்தை அடுத்துத் தோன்றிய சான்றோர் நூல்களில் அவற்றிற்கு வழங்கிய பொருள்களையும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றோம். ஒரு செய்யுள் வழங்கிய காலத்தும் அதனையடுத்துவந்த காலத்தும் அச்செய்யுட் சொற்கட்குப் பொருடெளிவது அச்செய்யுள் ஆக்கியோன்

கருத்தை நன்கறிந்து கோடற்குக் கருவியாமாதலின். இங்ஙனஞ் சொற்பொரு டுணிவிக்கும் முறையைத் தமிழ் நாராய்வோர் அனைவருங் கைப்பற்றி ஒழுக்குவராயின் நமதருமைச் செந்தமிழ்மொழி சாலவும் விளக்கம் உடைபதாகித்திகழும்.

இனி, இவ்வாராய்ச்சி யுரையின்கண் மற்றொரு முதன்மையான சீர் திருத்தமுஞ் செய்திருக்கின்றேம். தொன்றுதொட்ட சிறப்பும, இலக்கணஇலக்கிய வரம்புந், தனக்கெனப் பன்னூராயிரஞ் சொற்களும் வாய்ந்து, இன்றுகாறும் வழக்கு வீழாது உயிரோடு உலாவிப் பன்னூராயிரம் மக்கட்குப் பெரிது பயன்பட்டுவரும் நமது இனிய செந்தமிழ்மொழியை அயல்மொழிச் சொற்கள் விரவாமற் பாதுகாத்துத் தூயதாய் வழங்கி அதனை வளம்பெறச் செய்வது தமிழராயினார், ஒவ்வொருவர்க்கும் இன்றியமையாத கடமையாம் சிலநூற்றாண்டுகளாய்த் தோன்றி இலக்கண இலக்கிய வரம்பில்லாது தமக்கெனச் சிலசொற்களே யுடைய மொழிகளையும், உலகவழக்கிற்குச் சிறிதும் பயன்படாமல் இறந்துபட்ட மொழிகளையும் அவற்றிற்குரியாரும் அவற்றிற்கு உரியார்போற் றும்மை எண்ணிக்கொள்வாரும் அவற்றைத் தூயவாய் வழங்கவும் அவற்றை உயிர்ப்பிக்கவும் ஓவாது முயன்றுவர, எல்லா நலங்களும் ஒருங்குடைய நமதருமைச் செந்தமிழ் மொழியை நம்மனோர் பயிலாதும் பாதுகாவாதுங் கைவிட்டிருத்தல் நிரம்பவும் இரங்கற்பாலதொன்றாம். இனியேனும் அவர் அங்ஙனம் மடிந்திராமைப் பொருட்டு, நம்மனோரிற் கற்றவராயிருப்போர் ஆரியம் ஆங்கிலம் முதலான பிறமொழிச் சொற்களைக் கலவாமற் றனித்தமிழிற் பேசவும் எழுதவுங் கடைப்பிடியாய்ப் பழகுவரல்

வேண்டும். இதனை முன்நடந்து காட்டும் பொருட்டு. இதற்குமுன் யாம் எழுதிய நூல்களிற் புகுந்த சிற்சில அயன்மொழிச் சொற்களையும் அந்நூல்களைத் திரும்பப் பதிப்பிட்டுவரும் இப்போது முழுநூல் களைந்துவிட்டு, அவை நின்ற இடத்திற் நூய தமிழ்ச் சொற்களையே நிரப்பி வருகின்றோம் இம் முல்லப்பாட்டாராய்ச்சியுரையின் கண்ணும் முற்பதிப்புகளிலிருந்த அயன்மொழிச் சொற்களை நீக்கி அவற்றிற் கிடான செந்தமிழ்ச சொற்களையே இப்பதிப்பின்கட் பெய்துவைத் திருக்கின்றோம். என்றாலும், காலநிலைக்கும் நாகரிகவளர்ச்சிக்கும் இசையச் சில அயன்மொழிச் சொற்களையுஞ் சிலசொற்றொடர்களையுங் குறியீடுகளையும் ஒரோவிடங்களில் மிகச் சிறுச எடுத்தாளாதல் வழுவென் றென்பதூஉம் அறிஞர்ஞ்ச உடன்பாடா மென்க. இத் தன்மையவான ஆராய்ச்சியுரைகள் எழுதுவதற்கு நல்வழிகாட்டின ஆங்கிலமொழி நல்லிசைப்புலவர்க்கு யாம் எழுமையும் நன்றி பாராட்டுங் கடமை உடையேம்.

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக்கழகம்,
சாஸி, கஅசக(௧௫) ஆவணிமீர்

இங்ஙனம்,
மறைமலையடிகள்.

REFACE TO THE FIRST EDITION

Poetry is simply the most beautiful, impressive, and widely effective mode of saying things, and hence its importance—*Matthew Arnold.*

To a mind brooding on the silent beauty exhibited in the varied phenomena of nature, to an intellect diving deep into the mysteries that lie in the inmost corners of life, to a soul soaring high into ethereal regions of religion and philosophy, to a spirit seeking repose in moral sanctity and Divine grace, nothing appears so permanently beautiful, so certainly impressive and effective as the study of a fine piece of poetry. Not only does a fine poem delight us by presenting a faithful picture of nature's charms and beauties but it also impresses us with the immediate presence of a benign principle that manifests itself in all that is bright and beautiful. While it thus kindles in man the thought about a supreme being of unlimited love and kindness, it calls forth also from him love and sympathy for all animate beings which, like every one of us, pursue certain lines of development and fulfil certain purposes in life each in its way. It is this love, this sympathy that marks him out as superior to lower animal kingdom, it is this special quality that refines and ennobles his entire being.

Further, the soothing power of poetry is great and its influence on our mind is mild and sweet. To hearts eaten away by sorrow and worldly cares the reading of poetry comes as a healing balm; to hearts chilled by the icy hand of cruelty it appears like the warming rays of the morning sun; and to hearts stained with the blackest crime and the basest vice it comes as the washing water of a crystal rill. Ah! How lovely are the changes wrought by poetry in the mind of man; and how profound and permanent are the moral effects it brings into his inward nature!

To me the study of Poetry has been a welling fountain of delight and ever will it continue to be so to the very end of my life on this earthly plane. For years together I have been devoting my time to a close, careful and diligent study of the ancient classical poems of the Tamil language and have been drinking deep the ineffable sweetness that was there stored in. The pure simplicity of thought, the close and minute observation of nature, the vivid and sublime portraits presented of the social, moral, religious and intellectual conditions of the hoary Tamilian life, the energy and artistic beauty beaming through with a sterling freshness, and last, but not least, the great historic value which it possesses—all combine to invest Tamil Poetry with a peculiar charm and splendour that can hardly be surpassed by the poetry of any great language in the world. These charac-

istics of Tamil Poetry accord to Tamil quite a unique place in the history of cultivated languages in the civilised world.

But sad to relate that the Tamil poems prescribed as text books for the B.A. and F.A. examinations in the University of Madras, have attracted little or no attention of the students, and that a study of them has even been looked upon as useless and tiresome by some who had been led to revel in stories of a religious and mythological character and who had thereby lost all seriousness and all appreciation of nature's charms. This has been due partly to the teaching of the Pandits and the bulky volumes of notes which mainly consist in giving word for word meanings and turgid and trivial grammatical notes and partly to some prescribed Tamil texts in prose and poetry which, for the most part, contain silly and crude religious myths translated from Sanscrit Puranas and which by no means represent the true character of original Tamil classics.

I do not mean, however, to deny the fact that one or two classical poems are occasionally prescribed as text-books by the scrupulous members of the Tamil Board, but I only intend to say that even these brilliant gems get buried deep in the heap of filthy poems forthcoming as text-books by their side. The sparkling glitter of the former is swallowed up in the darkness of the latter; and the study of Tamil

Poetry therefore appears to our gaze as though we were surrounded by an impenetrable gloom.

In spite of this disadvantage I had had a "earnest desire to direct the attention of students to sound critical study of at least the few prescribed text of classical poems and see what effect would be produced on them when they are taught in the light of modern poetry-criticism in general. Although I felt incompetent for the task, yet I ventured to make the attempt which, as I afterwards found to my great satisfaction, proved highly successful not only among the students of my College but also among those who stand outside the pale of university learning and study Tamil in private out of pure love. The benefit that had accrued to students from a critical and comparative study of poetry became patent and ever since the time that I attempted my critical method of teaching poetry my scheme was put into practice only orally. But an occasion presented itself to me for bringing my critical method of teaching into writing also. While I was engaged in teaching Mullaippattu to my students of the senior B. A. class, they requested me to write a critical commentary on this beautiful idyl on the new lines and subscribed in advance to defray the cost of printing. In compliance with their request I undertook the task with pleasure and finished it. I take this opportunity to express my thanks to my students of the senior B. A. class for this ar

other acts of courtesy and kindness they had extended to me.

Mullaippattu is an ancient classical Tamil idyll of 103 lines sung in honour of the Pandian King Nedunchelian by his court bard Napputhanar. How Nedunchelian, once having gone on an expedition to meet the combined forces of seven powerful kings in the field at Talayalanganam and routed them all in the fierce battle that ensued, returns with great splendour and magnificence and with trophies of victory to kiss his loveliest wife and how this beautiful maiden that had been left alone in a country villa with a deep sorrow at the separation of her beloved husband, is lying down on her couch her chaste bosom heaving up with a sigh of consolation at his shortly expected return, are all related most vividly and very picturesquely in this poem. The poem is remarkable alike for simplicity of thought, beauty of expression and noble sentiments. The imaginative hold which it has on the mind of the reader is strong and elevating. The interest of the plot is sustained throughout by the poet with great delicacy and subtlety that characterise a master mind. The rhythm and harmony of style vary every now and then and adhere closely to the dignified march of the sense, while the diction, though rugged at times, is, on the whole, chaste and elegant replete with genuine elements of Tamil. The Sanscrit words have mingled in it at the rate of two per

cent, and hence the date of its composition falls about the first century after Christian era.

In commenting on this excellent poem I have followed the main lines of literary criticism inculcated by the able and profound critic Professor William Minto; for his critical methods are authentic and help much towards a true and clear understanding of the work taken to be scrutinised. From this critical point of view, I have given a historical account of the age that gave birth to such a splendid poem as Mullaippattu and of the influence which that age had exerted on this poem. It must be remembered that the true nature of a work of art cannot be comprehended unless the nature and conditions of the times in which it had sprung are distinctly understood. I have also availed myself of the grand views expressed on poetry by such great masters as Milton and Ruskin and have even translated freely into Tamil one or two passages from their writings.

In my analysis of the poem I have adhered closely to the original idea conceived and expressed by the Poet, rather than follow the mangled and distorted meanings given by the old commentator Nachinarkkiniar. The old commentator, discarding the the simple and natural order and setting in which the subject-matter of the idyll is disposed, has torn the excellently woven fabric of the Poet to pieces and glues them again together with his own vapid thought

in such a fantastic manner as to make the poem seem most unnatural and its structure highly ridiculous. And in elucidating the text, I have, therefore, inserted, wherever necessary, short critical notes which would make the inaptitude of the commentator's meanings at once intelligible to all reflective minds. Pandits V. Swaminatha Aiyar of the Government College at Kumbakonam and Pandit C. Tiruchitrabalam Pillai of Coimbatore having been greatly misled by the commentary of Nachinarkkiniar, have in their editions, added notes which, without following the sense of the poem, simply mar the flow and natural setting of its poetic thoughts. But of the two I wish to recommend to students Mr. Tiruchitrabalam's edition, since his comments and critical introduction seem to me more valuable for a clear understanding of the old commentary, though not of the poem, than that of Mr. Swaminatha Aiyar. In the course of my criticism I need hardly say that I have differed as widely from the old commentator as from the two Pandits, but I have fully stated my reasons and authority for doing so.

I conclude these few prefatory remarks with a fervent hope that those Tamil students who take a deep interest in the study of this poem, will find in the following critical commentary a better means of getting at a true and appreciative knowledge of this only genuine relic of a great and old Tamil poet Nap-

puthanar and will interest themselves by further devoting a few of their leisure hours to the study of Tamil classics and extend their knowledge of Tamil wider than it is at present.

MADRAS CHRISTIAN COLLEGE, } VEDACHALAM.
28th September, 1903.

ஓம்

முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

பாட்டினியல்பு

முல்லைப்பாட்டு என்பதைப் பற்றித் தெரிய வேண்டுவன எல்லாம் ஆராயும்முன், பாட்டு என்பது எத்தன்மையது? என்று ஆராய்ந்து அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். பின் றைக் காலத்துத் தமிழ்ப் புலவர் பாட்டென்பது இன்ன தென்றே அறியாராய்ப் புதுப்புதுமுறையாற் சொற்களைக் கோத்துப் பொருள் ஆழ மின்றிச் செய்யுள் இயற்றுகின்றார். பண்டைக்காலத்துத் தண்டமிழ்ப் புலவரோ பாட்டு என்பதன் இயல்பை நன்கறிந்து நலமுடைய செய்யுட்கள் பலப்பல இயற்றினார். இங்ஙனம் முற்காலத்தாராற் செய்யப்பட்ட பாட்டின் இயல்பொடு மாறுபட்டுப் பிற்காலத்தார் உண்மை பிறழ்ந்து பாடிய செய்யுட்களைக் கண்டு மாணாக்கர் பாட்டினியல்பு அறியாது மயங்குவராகலிற், பாட்டு என்பது இன்னதென்பதனை ஒருசிறிது விளக்குவாம்.

உலக இயற்கையிற் கண் முதலான புலன்களுக்கு விளங்கித் தோன்றும் அழகை யெல்லாந் தன்னகத்தே நெருங்கப் பொதிந்துவைத்துப், பின் அவற்றை நம் அறிவினிடத்தே புலப்படும்வண்ணந் தோற்றுவித்துப், பொருள் நிகழ்ச்சியொடு மாறுபடுதல் இல்லா இனிய ஓசையுடன் இசைந்து நடைபெறும் இயல்பினை உடையதுதான் பாட்

டென்று அறிதல்வேண்டும். இன்னும் எங்கெங்கு நம் அறிவைத் தம்வயப் படுத்துகின்ற பேரழகும் பேரொளியும் பெருந்தன்மையும் விளங்கத் தோன்றுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் பாட்டு உண்டென்றே அறிதல்வேண்டும். இதனை விளக்கிக் காட்டுமிடத்துப், பேரழகாற் சிறந்த ஓர் அரசி தான் மேற்போர்த்திருந்த லீல்ப் பட்டு ஆடையினைச் சிறிது சிறிதாக நீக்கிப், பின் அதனைச் சுருட்டிக் கிழே எறிந்துவிட்டுத் துயில் ஒழிந்து, ஒளிவிளங்கு தன் நளிமுகங்காட்டி எழுந்ததை யொப்ப, இருட்கூட்டஞ் சுருண்டு மடங்கி அலைகடலிற் சென்று அடங்கிவிடுமாறு இனைய ஞாயிறு உருக்கித் திரட்டிய பசும்பொற் றிரளை போலத் தளதள வெனக் கீழ்த் திசையில் தோன்றவும், அத்திசையின் பரப்பெல்லாம் பொன் உரைத்த கற்போற் பொலிந்து திகழவும், பசுமை, பொன்மை லீலம் சிவப்பு வெண்மை முதலான நிறவேறுபாடுள்ள பொன் வெள்ளிகள் உருகி ஓடுகின்ற நிலம்போல வான் இடமெல்லாம் பலவண்ணமாய் விரிந்து விளங்கவும், கரியமுகில்க ளெல்லாஞ் செவ்வரக்கு வழித்த அகன்ற திரைச் சீலைகள் போலவும் வெளிய முகில்களெல்லாம் பொற்பட்டுத்துகில் போலவும் ஆங்காங்குச் சொல்லுதற் கரிய பேரொளி யொடு திகழவும் உலகமங்கை நகைத்தாற் போலப் புதுமையுற்றுத் தோன்றும் விடியற்கால அழகெல்லாம் பாட்டுடென்றே அறிதல்வேண்டும். ஆ! இங்ஙனந் தோன்றும் அவ் விடியற்கால அழகினைக் கண்டு வியந்தவண்ணமாய் மீன்வலையொடு கடற்கரையில் நிற்குஞ் செம்படவனைக் காட்டினுஞ் சிறந்த புலவன் யார்?

அவ் விடியற்காலையிலே முல்லை நிலத்து மேய்ப்புர் கள் ஆன்கன்றுகளைத் தொழுவத்திலே தாம்பினாற் கட்டி

வைத்து, ஆன் நிரைகளை அடுத்ததுள்ள மலைச் சாரலிற் கொண்டுபோய்ப் பசிய புல் மேயவிட்டுத், தாம் மரநிழலிற் சாய்ந் திருந்துகொண்டு, தமக் கெதிரே பச்சிலைப் போர்வை மேற்கொண்டு கரிய முகில்கள் நெற்றி தழுவிக்கிடப்பப் பெருந்தன்மையொடு வான் அளாவித் தோன்றும் மலையினை அண்ணாந்துபார்த்தவாராய் அவர்கள் அசசமும் மகிழ்ச்சியும் அடையும்போது அங்கும் பாட்டு உண்டென்றே அறிதல்வேண்டும்.

காதலிணற் கட்டுண்ட இளைஞரும் மகளிரும் நெகிழாத காதலன்பின் மிகுதியால் தோளொடு தோள் பிணையத் தழுவிக்கொண்டு, மலையடிவாரத்தில் உள்ள பூஞ்சோலைகளிற் களிப்பாய் உலவுந்தோறும், தூங்கணங்குருவிகள் மரக்களைகளில் வியப்பான கூடுகட்டுதலையும்; மரபொந்துகளிலிருந்து மணிப்புறக்கள் கூவுதலையும்; ஆண்மயில்கள் தம் அழகிய தோகையினை விரித்துப் பெடைமயில் கண்டு களிப்ப ஒருபுறம் ஆடுதலையும்; மலையிலிருந்தொழுகும் அருவியீர் கூழாங் கற்படையின் மேற் சிலுசிலுவென்று ஓடிவந்து அச்சோலையின் ஒரு பக்கத்துள்ள ஆழந்த குட்டத்தில் நிரம்பித் துளும்ப, அதன்கண் உள்ள செந்தாமரை முகிழ்கள் அகன்ற இலைகளின்மேல் இதழ்களை விரித்து மிகச் சிவப்பாய் அலர்தலையும் விரும்பிக்கண்டு, நறமணங் கமழும் பூக்களை மரங்களினின்றும் தாவிப் பறித்துக் கரிய கூந்தலில் மாறிமாறி அணிந்துள், சிவக்கப் பழுத்த கொவ்வைக்கனிபோன்ற தம் இதழ்கள் அழுந்த முத்தம் வைத்துக்கொண்டுந், தேன் ஒழுகினுலென இனிய நேயமொழிகள் பேசிக்கொண்டும் அவர்கள் செல்லுமிடத்து அங்கும் பாட்டு உண்டென்றே அறிதல் வேண்டும்.

முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

சுருங்கச் சொல்லுங்கால் எங்கெல்லாம் நமதுணர்வைக் கவர்கின்ற பேரழகு உலக இயற்கையிற் காணப்படுமோ அங்கெல்லாம் பாட்டு உண்டென்பது தெளியப்படும். ஆயினும், ஒரு நல்லிசைப் புலவனால் இயற்றப்படுகின்ற பாட்டுப்போல அது நூலினிடத்தே காணப்படுவதில்லைபெயெனின்; நன்கு வினாயியும், ஒரு நூலின்கண் எழுதப்பட்டு, உலக இயற்கையின் அழகை நமதுள் ளத்திற் றேன்றக்காட்டி நமக்கு உவப்புணர்வு பயக்குஞ் சொல்லின் தொகுதியான பாட்டு நூலின்கண் எழுதப்படுகின்ற வடிவுடைய பருப்பொருளாகும்; உலக இயற்கையின் அழகோடு ஒருங்கொத்துநின்று, கண் முதலான புலன்வழிப் புகுந்து நமக்கு உவப்புணர்வு மிகுதியினை வருவிக்கும் பாட்டு வடிவம்இல்லாத துண்பொருளாகும். இங்ஙனமாகலின் உலக இயற்கையி லெல்லாம் பாட்டு உண்டென்பது துணிபேயா மென்க.

அல்லாமலும், உயிர் வாழ்நாளில் ஒவ்வொருநாளும் நம்முடைய நினைவுக ளெல்லாம் உணவு தேடுதலிலும், பொருள் தொகுப்பதிலும், மனைவிமக்கட்கு வேண்டுவன திரட்டிக் கொடுத்தலிலும், பிறர் இட்ட ஊழியஞ் செய்தலிலுமாகப் பலவாறு சிதறி அருமைபெருமை யின்றிக் கொள்ளே கழிந்து போகின்றன. இவ்வாறு கழிந்து போகும் மக்க ளுடைய நினைவுகளுஞ் சொற்களுஞ் செயல்களும் நமக்கு இன்பந்தரா வாகலின் அவற்றை அறியவேண்டுமென விரும்புவாரும் உலகில் யாரும்இவர். இனி, இவ்வாறு கழியும் நாட்களில் ஒரோவொருகால் அவர் அறிவு வறியநினைவுகளின் வேறுகப்பிரிந்து, உலக இயற்கையழகிற் படிந்து அதன் வண்ணமாய்த் திரிந்து தெளிவுற்று விளங்கும்போது, அவ்வறிவிற் சரந்து பெரு

கும் அரிய பெரிய கருத்துக்களையே நாம் அறிதற்கு மிக விழைகின்றோம். இங்ஙனம் தோன்றும் அரிய பெரிய கருத்துக்களின் கோவை ஒழுங்கினையே பாட்டென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

இன்னும், மக்கள் வாழ்நாள் என்கின்ற நீரோடையிலே வறுநினைவுகளான கலங்கற் பெருநீர் பெருகிச்செல்லும்போது, உலகஇயற்கை யென்னும் மலைக்குகைகளிலே அரித்து எடுத்துவந்த அருங்கருத்துக்களான பொற்றுக்கள் இடையிடையே ஆழ்ந்து அவ் வோடையின் அடிநிலத்திற் சிதர்ந்து மின்னிக்கிடப்ப, நல்லிசைப்புலவன் என்னும் அரிப்புக்காரன் மிகவிழந்து முயன்று அப்பொற் சிதர்களை பெல்லாம் ஒன்றாகப் பொறுக்கி எடுத்துத் தன் மதிதூட்ப நெருப்பிலிட்டு உருக்கிப் பசும்பொற் பிண்டமாகத் தீரட்டித் தருவதே பாட்டு என்றும் அறிதல் வேண்டும்.

இன்னும், மக்கள் அறிவு என்கின்ற தித்திப்பான அரிய அமிழ்தம் பலவகையான குற்றங்களொடுங் கலப்புற்றுத் தூயதன்றாய்ப் போக, நல்லிசைப்புலவன் தன் பேரறிவிலால் அதனைத் தெளியவடித்து அதன் இன்சுவையினை மிகுதிப்படுத்தி, நாடெல்லாம் அதனை பருகிப் பெரிய தோர் ஆறுதலடையக் கொடுப்பன்; அங்ஙனங் கொடுக்கப்படுந் தூய இனிய அறிவின்விளக்கமும் பாட்டென்றே அறிதல்வேண்டும். இக் கருத்துப்பற்றியே மிலிட்டன் என்னும் ஆங்கிலமொழி வல்ல நல்லிசைப்புலவரும், “பாட்டென்பது மக்கள் மன அறிவினின்றும் வடித்து இறக்கப்பட்ட தூய அமிழ்தம் ஆம்”* என்று உரை கூறினார். இதுநிற்க.

* Areopagitica.

இனி, இங்ஙனம் இயற்றப்படுகின்ற பாட்டு உலக இயற்கையழகுடன் பெரிதும் பொருந்தி நடத்தல் வேண்டும். இன்னும் இதனை தணுகி நோக்குமிடத்துப் பாட்டுப் பாடுதலில் வல்லவனை நல்லிசைப் புலவனுக்கும், உலக இயற்கையினைப் பலவகைவண்ணங்களாற் குழைத்து வரைந்து காட்டுகின்ற ஒவியக்காரனுக்கும் ஒற்றுமை மிக உண்டென்பது தெள்ளிதிற் புலப்படும். ஆயினும், ஒவியக்காரன் வரைகின்ற ஒவியங் கட்டபுலனுக்கு மட்டுமே தோன்றவதாகும்; நல்லிசைப் புலவன் அமைக்கின்ற பாட்டோ கண் முதலான புலன்களின் அகத்தே விளங்கும் உள்ளத்திலே சென்று தோன்றுவதாகும். ஒவியக்காரன் தான் எழுத எடுத்துக்கொண்ட பொருட்டோற்றத்தைப் பன்முறையும் நுண்ணிதாக அளந்தாந்து பார்த்துப் பின் அதனைத் திறம்பட வரைந்தால் மட்டும் அங்ஙனம் வரைந்த ஒவியத்தைக் கண்டு வியக்கின்றோம்; தான் விரித்து விளக்கமாய் எழுதவேண்டும் பகுதிகளில் அவன் ஒரு சிறிது வழுவியிட்டானாயினும் அவ் வோவியத்தின்கண் நமக்கு வியப்புத் தோன்றுகொழியும். நல்லிசைப்புலவனோ அங்ஙனம் அவனைப்போல் ஒவ்வொன்றினையும் விரிவாக விளக்கிக் காட்டவேண்டும் வருத்தம் உடையான் அல்லன். ஒவியக்காரன் புலன் அறிவைப் பற்றி நிற்பவன்; புலவனோ மன அறிவைப் பற்றி நிற்பவன்.

புலனறிவோ பருபபொருள்களை விரித்தறியும் இயல் பிலுள்ளது; மனவறிவோ அப் புலனறிவின் அகத்தே நின்று நுண்ணிதாம் பொருளையுந் தானே ஒரு நொடியில் விரித்தறியும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. அம்மம்ம! மனவறிவின் ஆற்றலை யாம் என்னென்று எடுத்துரைப்பேய், அணுவை ஒரு நொடியில் மலைபோற் பெருகச் செய்யும்;

மலையை மறுநொடியில் ஓர் அணுவினுங் குறுகச் செய்யும். இங்ஙனம் வியப்பான இயல்புடைய மனவறிவினை நல லிசைப் புலவன் என்னும் மந்திரகாரன் தன்மதிநுட்பமா சிய மாத்திரைக்காலால் தொட்ட அளவானே அது திடுக்கென்றெழுந்து அவன் விரும்பிய வண்ணமெல்லாஞ் சமுன்று சமுன்றிடும்.

இன்னும் இதனைச் சிறிது விளக்குவாம். ஒவியக் காரன் அச்சுறுத்தும் அகன்றதொரு கரிய பெரிய காட்டினை எழுதல்வேண்டுமாயிற் பலநாளும் பலகாலும் அதன் இயற்கையினை அறிந்தறிந்து பார்த்துப், பரியமரங்கள் அடர்ந்து ஒங்கி ஒன்றோடொன்று பிணைந்து வெளிச்சம் புகுதாமல் தடை செய்து நின்றலையும், அக் காட்டின் வெளித்தோற்ற அமைப்பினையும், மரங்களின் இடையிலுள்ள இடுக்கு வெளிகளில் நமது பார்வை தழையுங்கால் அவை தோன்றுந் தன்மையினையும், உள்ளே இருள் திணிந்து பரவியிருத்தலையும் அங்குள்ளவாறே சிறந்த பல வண்ணங்களைக் குழைத்து இரட்டுத் துணியின்மேல் மிக வருந்தி முயன்று எழுதிக்காட்டல்வேண்டும்; இஃது அவனுக்குப் பலநாள் வினையாகமுடியும். நல்லிசைப்புலவனோ, 'பரிய மரங்கள் அடர்ந்தோங்கிப் பிணைந்து நிற்கும் இருண்ட காடு' என்று சில சொற்களைத் திறப்பட்ச சேர்த்துக் கூறுதல் ஒன்றினாலேயே, ஒரு நொடிப்பொழுதில் அவ்வோலியக்காரனானுங் காட்டமுடியாத ஒருபெரு வியப்புணர்வினை நம் மனத்தகத்தே விளைவிக்கும் ஆற்றலுடையனாவன். இஃது இவனுக்கு மிக எளிதிலே முடியுதொன்றும். இங்ஙனம் மனவுணர்வினை எழுப்புதல் மிக எளிதிலே செய்யக்கூடிய தொன்றாயினும், அம்மனவியல்பின் துட்பம் உணர்ந்து அவ்வாறு செய்யவல்லான நற்

அ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

பெரும் புலவர் உலகிற் சிலரே யாவர். புலவனுடைய திறமை யெல்லாஞ் “சில்வகை யெழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைக்” காட்டுகின்ற அரும் பெருஞ் செய்கையி னாலேதான் அறியப்படும். இங்ஙனம் பாட்டுவழக்கின் துட்பமுணர்ந்து பிறமொழிகளிற் புகழ்பெற்று விளங்கிய நல்லிசைப்புலவர்கள் ஓமர்,* தாந்தே,† செகப்பிரியர்,‡ மிவிட்டனார்,§ கீதே||, காளிதாசர் முதலியோரும், நஞ் செந்தமிழில் திருவள்ளுவர், நக்கீரனார், இளங்கோவடி கள், கூலவாணிகன் சாத்தனார், மாங்குடி மருதனார், கபி லர், சேக்கிழார் முதலானோரும் பண்டைக்காலத்து ஏனை நல்லிசைப்புலவருமேயாவர். இன்னும் இதனை விரிப்பிற் பெருகுமென், றஞ்சி இத்துணையின் நிறுத்துகின்றும்.

* Homer, † Dante, ‡ Shakespeare, § Milton, || Goethe.

பழந்தமிழ்ப் பாட்டின் சிறப்பியல்பு

இனிப், பண்டைக் காலத்துச் செந்தமிழ்ப் புலவ ரெல்லாரும் உலக இயற்கைத்திறம் பிறழாமல், அதனை நுணுகி ஆராய்ந்து பாட்டுப்பாடும் மனவுறுதி மிகுதியு முடையராயிருந்தனர். உலக இயற்கையிற் காணப்படும் ஒளிவிளக்கத்தையும் எழிலையும் மிக வியந்தனர். தம்மன னுணர்விற்கு இசைந்த வண்ணமெல்லாம் உலகஇயற்கை யினைத் திரித்துக் கூறாமல், அவ்வுலக இயற்கையின் அழ கின் வழியே தமதறிவினைப் பொருந்தவைத்துத் தம் நினை வினை விரிவுசெய்து விளக்கி மகிழ்ந்தனர். இம் முறை மை நற்பெரும் புலவர்க்கு இன்றியமையாச் சிறப்பின தாம் என்னுங் கருத்துப் பற்றியே இரசிகர்* என்னும் ஆங்கிலமொழி உரைவல்ல ஆசிரியர், காட்டு என்ற புல வரைப் பற்றிச் சொல்லவந்த விடத்து “அவர் தமதுணர் வின் வழியே உலக இயற்கையினை நிறுத்திக்கொள்ளா மல், அவ் வுலக இயற்கையின் வழியே தமதுணர்வினை நிறுத்தி நின்றார்.” என்று புகழ்ந்தெடுத்துக் கூறினார். ஆகவே, உலக இயற்கையின் வழிநின்று பாட்டுப் பாடி தலே அருமையா மென்பதும், அதுவே நல்லிசைப் புல வர்க்கு அடையாளமாம் என்பதும் இதனால் நன்குபெறப் படும். பழந்தமிழ்ப் புலவர்களெல்லாரும் இந்துணுக்கம் இனிதறிந்து விளங்கினார்களென்பதற்குப் பழைய தமிழ்ப் பாட்டுகளே சான்றாகும். எனினும், இதனை ஒரு பழைய செய்யுள் முகத்தானும் ஒருசிறிது விளக்கிக் காட்டுவாம்

* Ruskin: Modern Painters, Vol. III, p. 284.

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கருவுறு கலிங்கங் கழாஅது உறீஇக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின்மகிழ்ந்தன் றுலுண்ணு தல்முகனே”

என்பது குறுந்தொகை* என்னும் பழைய தமிழ்நூலில் உள்ள ஒரு பாட்டு. தன் மகள் தன் காதற்கணவன் வீட்டில் எப்படியிருக்கின்றாள் என்பதைக் கண்டறியும் பொருட்டுச் சென்ற செவிலித்தாய், அவ்விருவரும் மிக்க நேயமுடையராய் வாழ்வதுகண்டு, தன்னுள்ளே மகிழ்ந்து சொல்லியதாக இது பாடப்பட்டிருக்கின்றது. “என் மகள் வற்றக்காய்ச்சின கட்டித் தயிரைப் பிசைந்த காந்தள் மலர் முகிழ்போற் சிவந்த மெல்லிய விரல்களால், நன்கு கழுவி வெண்மையான உயர்ந்த ஆடை சமையல் செய்யும் விரைவினால் இடுப்பினின்றும் அவிழ்ந்து கழல அதனைக் கைகழுவாமலே உடுத்துக்கொண்டு, குவளைப் பூப்போன்ற மைதீட்டிய தன் கண்களிலே தாளிப்புச் செய்யும் புகைபட்டு மணக்கவும் அதனையும் பாராது, தான் துடுப்பினால் துழாவி மிக்க அன்பொடு சமைத்த சுவை மிகுந்த புளிப்பாகினைத் தன் கணவன் மிகவும் இனிதாழிபுருக்கின்றதென்று சொல்லிக்கொண்டே உண்ணாதலைப் பார்த்து ஒளிமிகுந்த நெற்றியினையுடைய என் கண்களின் முகம் உள்ளாக்குள்ளே நுட்பமாய் மகிழ்ச்சி அடைந்தது.” என்பதுதான் இப்பாட்டின் பொருள். பாருங்கள்! இச்செய்யுளின் இயற்கையழகும், இசைக்கட்காட்டப்பட்டிருக்கும் மனவுணர்வின் இயல்பும் எங்

* குறுந்தொகை, ககஎ.

வளவு அருமையாக இருக்கின்றன! காதற்கணவனும் மனைவியும் கெழுமிஇருந்து இல்லறம் நிகழ்த்தும் ஒழுக்கம் முல்லை எனப்படுமாகலின், இவ்வொழுக்கம் நடைபெறுகின்ற முல்லை நிலத்திற்கு ஏற்ப 'முனிதயிர்பிசைந்த' என்றார்; என்னை? தயிர் பால் முதலியன ஆனிரைமிக்க முல்லை நிலத்திற்கே உரியவாகலின். தன் கணவன்மே லுள்ள காதன்மிகுதியினால் ஏவலரும் பிறருஞ் சமையல் செய்வதற்கு ஒருப்படாது தானேதன் மெல்லிய சிவந்த விரல்களால் தயிரைப்பிசைதலுங், கணவன் பசித்திருப்பானே என்னுமினைவால் விரைந்து சமையல் செய்யும் போது இடுப்பிற்கட்டிய உயர்ந்த ஆடை கழலவும் பிசைந்தகையினைக் கழுவிவிட்டு உடுப்பதற்குட் காலம் நீண்டு அப்புளிப்பாகின் பதங் கெடுமெனஉணர்ந்து அக்கையுடனேயே அவ் வுயர்ந்த ஆடையினைக் கட்டிக் கொள்ளுதலும், அங்ஙனம் பிசைந்து திருத்திய புளிப்பாகினைத்தாளிக்கும்போது மேல் எழும் புகை தன்குவளைப்புவன்ன கண்ணிற்படவும் அப்புறந் திரும்பினால் அது பதங்கெடுமே என்று முகந்திரும்பாமல் அதனை விரைந்து துழாவலும், அங்ஙனமெல்லாந் தன்வருத்தத்தினையும் பா ராது சபைத்த சுவைமிக்க அப்புளிப்பாகினைக் கணவன் மகிழ்ந்துண்ணல் கண்டு தன்மகிழ்ச்சி வெளியேதெரியாமல் அவள் முகம் மலர்ந்து காட்டுதலும், இயற்கையே தன்க்குள்ள நாணத்தால் அவள்முகஞ் சிறிதுகவிழ்ந்து நிற்க அவளது ஒளிமிக்கநெற்றியே அம்மகிழ்ச்சிக் குறிப்புப் புலகை முன்னிளங்கித் தோன்றுதலுஞ் சில சொல்லில் மிக விளங்கக்கூறிய நுண்மை பெரிதும் வியக்கற்பாலதொன்றும். உள்ளமுவக்கும் முல்லை நிலத்திற் கணவ லுறம் மனைவியும் யேமாய் மருவிவாழும் இயற்கை இப்

கஉ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

பாட்டின்கண் ஒனியம் எழுதிக் காட்டினுற்போல் எவ்வளவு உண்மையாகவும் இனிதாகவுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது! இப்பொருளருமையோடு இச்செய்யுளில் உள்ள சொற்கள் எல்லாம் நீர்மடையில் தெளிநீர் மொழுமொழு வென்று ஒடுவதுபோல் ஒசையின்பம் உடையவாய் ஒழுகுதலும், ஒருசொல்லாயினும் பொருளின்றி வேண்டா கூறலாகாமல் முன்னும் பின்னுமுள்ள பொருட்டொடர் புக்கு ஏற்ப இடையே முழுமுழுச்சொற்களாய் அமைந்து நின்றனும் மிகவும் பாராட்டற்பாலனவாகும் என்பது.

இன்னும் பண்டைக் காலத்துத் தண்டமிழ்ப்புலவர் உலக இயற்கைப் பொருள்களை ஆங்காங்குத் திரிந்து கண்டு பெருங்கனிப்பும் பெருகிய மனவெழுச்சியும் உடையராய், வருத்தமின்றி இனிதாகப் பாட்டுகள் பாடினார் என்பது அவர் தாம்விரித்துச் சொல்லும் பொருள்களுக்கு எடுத்துக்காட்டும் உவமைகளால் நன்குபுலனும். ஓரிடத்தில் மான்கொம்பைப் பற்றிச் சொல்லவந்துழி, 'இரும்பை முறுக்கினுற்போலுங் கரிய பெரிய கொம்பு' என்னும் பொருள்பட "இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பு" (அகநானூறு, ச) என்றும், ஓரிடத்தில் இருவர் நேய ஒற்றுமையினைச் சொல்லவந்தபோது 'கத்தியுறை செய்யுஞ் சிறியதொழிலானன் அரக்கொடு சேர்த்த கல்லைப்போலப் பிரியோம்' என்னும் பொருள்படச் "சிறு காரோடன்* பயினெடு சேர்த்திய கற்போற் பிரியலம்" (அகநானூறு, க) என்றும், ஓரிடத்திற் புறந்துறுத்திய நண்டின் கண்களுக்கு வேப்பம்பூ முகையினை உவமை யாகஎடுத்து "வேப்புநனையன்ன நெடுங்கட்கள்வன்" (ஐங்குறுநூறு, ௩0) என்றும், ஓரிடத்தில் 'வபல் நெல் புதிது

* "காரோடர் உறைகாரர்"-திவாகரம், மக்கட்பெயர்த்தொகுதி.

பழந்தமிழ்ப் பாட்டின் சிறப்பியல்பு கந

ஈன்ற பசிய கதிருக்குச் செல்வர்கள் தமது குதிரையின் உச்சியில் தூக்கிக்கட்டிய தையல்மூட்டுள்ள கவரி மயிரை' உவமையாக எடுத்து "முரசுடைச்செல்வர் புரவிச் சூட்டும், மூட்டுறு கவரி தூக்கியன்ன, செழுஞ்செய் நெல்லின் சேயரிப் புனிற்றுக் கதிர்" (அகநானூறு, ௧௫௬) என்றும், ஓரிடத்தில் 'மழையில்லாத வானம் பூத்தது போல இலைநெருங்கிய முசுண்டைச்செடிகள் வெள்ளிய மலர்களைப்பூக்க' என்னும் பொருள் போதா "மழையில் வானம் மீன்அணிந் தன்ன, குழையமல் முசுண்டை வாலியமலர்" (அகநானூறு, ௨௬௪) என்றும், ஓரிடத்தில் 'பஞ்சின் ரொடர்நுனிபோலுந் தலையிணையுடைய புதர் களின்மேல் ஏறிப்படரும் இண்டைக்கொடிகளின் நீரில் நனைந்த தளிர்கள் நெய்யில் தோய்த்தனபோல் விளங்கி இரண்டாக இருளைக் கூறுபடுத்திஊற்போல் ஒவ்வொரு தளிரும் இரண்டு கூறுபட்டனவாய்க் கரிய நிறத்துடன் அசைய' என்னும் பொருள்படத் "துய்த்தலைப்பூவின் புதலிவர் ஈங்கை, நெய்த்தோய்த்தன்ன நீர்நனை அந்தளிர், இருவகிர் இருளின் ஈரியதுயல்வா" (அகநானூறு, ௨௬௪) என்றும், ஓரிடத்திற் 'பச்சை மஞ்சளின் பசியமுதுகைப் போல் சுற்றிலும் பொருத்துடம்பு உடையனவாய்க் கழி யிற் கிடக்கும் இராமீன்' என்பது விளங்க "முற்றாமஞ்சட் பசுபுறங் கடுப்பச், சுற்றிய பிணா சூழ்கழி யிறவு" (நற்றிணை, ௧0௧) என்றும், ஓரிடத்தில் 'மயிலின் அடி போல் மூன்று பிளவாய் இருக்கும் இலைகளையுடைய பெரிசுகதிருள்ள நொச்சி' என்பது தோன்ற "மயிலடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி" என்றும், ஓரிடத்திற் 'கதிர் அரிநதுவிட்ட திணைப்பயிரின் தாள்போன்ற சிறிய பசுங் காலையுடையவாய் ஓடும்நீரில் ஆரால்மீனைப் பார்த்துக்

கொண்டிருக்கும் நாரை' என்பது புலப்படத் "தினைத தாள் அன்ன சிறுபசுங் கால, ஒழுக்குநீர் ஆரல் பார்க்குங் குருகு" (குறுந்தொகை, உரு) என்றும் போந்த தன்மை நவற்சியணிச் சொற்றொடர்களானே பழைய தமிழ்ப்புலவரின் விழுமிய உலகியற்பொருள் அறிவினை இனிது அறிந்துகொள்ளலாம். இன்னும் இவைபோன்ற எடுத்துக்காட்டுகள் நூறுநூறுகப் பெருக்கலா மேலும், இங்கு அதற்கு இடம்பெறுதல் கூடாமையின் இதனை இவ்வளவில் நிறுத்துகின்றாம்.

இத்துணை நுட்பமான *உலகியற்பொருள் அறிவு பண்டைக்காலத்துத் தண்டமிழ்ப் புலவரிடங் காணப்படுதல் போல, மற்றையொழிகளில் வல்லராய் விளங்கிய ஏனைப்பழம்புலவரிடத்துங் காணப்படுதல் அரிது. இன்னும் இவ்வாறே பழைய தமிழ்ப்புலவர் உலக இயற்பொருட் காட்சிகளைப் புனைந்துரைத்த முறையும், அவ்வுலக இயற்கைக்கும் மக்களியற்கைக்கும் உள்ளபொருத்தம் பற்றி அவர் வெளியிட்ட அரிய கருத்துக்களின் விழுப்பமும் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களிற் பரக்கக்காணலாம். ஆண்டுக்கண்டு கொள்க.

தி. மு. நானூறு ஆண்டுமுதல் தி. பி. நூறாண்டு வரையில் தொடர்புற்று விளங்கிய செந்தமிழ் இலக்கிய காலத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல்களின் இயற்கையும், அந் நூல்களுக்கும் முல்லைப்பாட்டிற்கும் உள்ள இயையும், அக்கால வரலாறும்.

இனித், திருவள்ளுவர் பிறப்பதற்கு முற்சென்ற நூற்றாண்டுகளிலே மிகவும் புகழ்பெற்றுவிளங்கிய புலவர்

பழந்தமிழ்ப் பாட்டின் சிறப்பியல்பு கடு

காலமும், அவர் பிறந்த பின்நூற்றாண்டிலே அவ்வாறு விளங்கிய புலவர் காலமுஞ் செந்தமிழ்மொழி மிக உயர்ந்த நிலையிலே இருந்து திகழ்ந்த காலமாகு மென்று அறிதல்வேண்டும். திருவள்ளுவர் பிறப்பதற்குமுன் ஒரு நானூறு ஆண்டும், அவர்பிறந்தபின் ஒரு நூறு ஆண்டும் சேர்ந்து முடிந்த ஓர் ஐந்தாண்டின் தமிழ்மொழி மறு வற்ற மதிபோற் கலைநிரம்பி விளங்கிய காலமாகும். இக் காலத்திலே சிறந்த புலவர் பலர்தோன்றிப் பலவகையான அரியபெரிய செந்தமிழ் நூல்கள் இயற்றினார். இப்புலவர் களைப் போற்றித் தமிழை வளம்படுத்தற்கு ஆவல்மிக்க அரசாபலரும் வள்ளல்பலரும் ஆங்காங்கு மிக்கிருந்தனர். தமிழ் அரசர்கள் பலர் கல்வி வளத்தாலுஞ் செல்வ வளத்தாலும் மேம்பட்டுப், போர்வல்லமையிலும் பெருமையடைந்து, தமிழ் மொழியினைப் பல விடங்களிலும் பெருகச்செய்வதற் கருத்துன்றினராய் இருந்தார்.

இக்காலத்திலேதான் தனக்கு (ஒப்பும உயர்வும இன்றி விளங்காநிற்குந் திருக்குறள் என்னும் அரும் பெருநூல் எழுதப்பட்டது; சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலான சிறந்த தமிழ்க் காப்பியங்களும், பழமொழி, நான்மணிக்கடிகை முதலான அறநூல்களுந் தோற்றமுற்று எழுந்தன. இவ் வைந்தாருண்டிகளுக்கு முன்னும்பின்னு மிருந்த தமிழ்ப்புலவர்களாற்பாடப்பட்டுச் சிதறிக்கிடந்த அருந்தமிழ்ப் பாட்டுக்களெல்லாம் ஒருங்கு தொகுக்கப்பட்டு, அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை முதலிய வகைவகைத் தொகைநூல்களாக இக் காலத்திலேதான் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன. பண்டைக்காலத்திலே செய்யப்பட்ட தொல்காப்பியம் என்னும் அரிய பெரிய தமிழிலக்கணத்தில் மிகச் சிறந்த

பகுதியான அகப்பொருளின் விரிவையெல்லாஞ் சுருக்கி அதனைவடித்த பிழிவாக இயற்றப்பட்ட இறையராகப் பொருள் என்னும் மனவியற்கைநூல் பன்னெடுங்காலமாக மறைந்துகிடந்து பின்னர் இக் காலத்திலேதான் வெளிவந் துலாவலாயிற்று.

இன்னும் இக்காலத்திலே இன்றியமையாது அறியற்பாலதாஞ் சிறப்பியல்பு ஒன்றுண்டு. இதற்கு முன்னெல்லாந் தமிழ் பெரும்பாலுஞ் செய்யுள் வழக்கிலேயே பெருகுவந்தது; மற்று இக்காலத்திலோ அதனோடு உரைவழக்கும் விரவிப் பரவத் தொடங்கிற்று; சொல் விழுப்பமும் பொருள் விழுப்பமும் பொதிந்த மிக இனியத்தார் உரை மிகநுணுக்கமான அறிவினையுடைய நக்கீரர் என்னும் நல்லிசைப் புலவரால் இறையராகப்பொருள் என்னும் நூலுக்கு வரைந்துதரப்பட்டது. இவ்வுரை சூத்திரப்பொருளை இனிது விளக்கும் பொருட்டே எழுதப்பட்டதாயினும், மற்றை உரைகள் போற் சுருங்காது மிக விரிந்து இன்றியமையாது உணர்ப்பாலனவாம் அரும் பெருந் தமிழ் நுட்பங்களெல்லாம் ஒருங்கு நிரம்பிப் பொலிகின்றது. ஆகவே, இக்காலத்தில் மிகச் சிறந்த உரையாசிரியராய்த் தோன்றித், தமிழ்மொழியிற் பலவகையான நல்ல சீர்திருத்தங்களெல்லாஞ் செய்து, தமிழ்ப்பயிற்சியைப் பெருகச்செய்துவந்த நற்பெரும் புலவர் ஆசிரியர் நக்கீரனார்தாமென்று அறியற்பாற்று. இதற்குப்பிற்காலத்தே வடமொழிக்கலப்பாற் புதிதுதோன்றிய விருத்தப்பா என்பது, இவ்வைந்நூளுண்டும்களும் விரிந்து பெருகிவழங்கிய தமிழ்நூல்களில் எட்டுணையுங் காணப்படாமை பெரிதும் நினைவுகூர்ப்பாற்று.

பௌத்த சமயத்தோற்றமும் பெருக்கமும்

இனி, இங்கனந் தமிழ் பெருக்கமுற்று விளங்கு தற்கு ஒருபெருந் துணைக்காரணமாய் இருந்தது யாது? என்று ஆராயப் புகுவார்க்குப், பௌத்தசமயம் ஆங்காங்கு விளக்கமுற்றுப் பரவி வந்தமையேயா மென்பது புலப்படும்.

பண்டைக் காலத்தே ஆசியாக் கண்டத்தின் வட திசைப் பக்கங்களில் இருந்த ஆரியர், குளிர்நனி மிகுந்த அவ்விடங்களை விட்டு, இந்தியநாட்டிற் குடிபுகுதற்கு முன், இவ்விந்தியநாடு முழுதும் பரவியிருந்த மக்கள் தமிழரேயாவர்.* தமிழர் இருந்த இவ்விந்தியநாடு பெரும் பாலும் வெப்பம் மிகுந்த நாடாதலால் இதிலிருந்த அவ ரெல்லாங், குளிர்மிகுந்த ஆசியாக்கண்டத்தின் வடக் கேயுள்ள ஆரியமக்களைப்போல் அத்துணை உடல்வலிமை யுடையராக இருந்திலர். உடம்பில் உரங்குன்றியிருந்த மையால் தமிழர் தமக்குள்ளே கலாம்விளைத்து ஒற்றுமை குலைதற்கு இடம்பெறுத லின்றிப் பெரும்பாலும் ஒரு மைப்பாடு உடையராய் நாட்கழித்தனர். உடல்வலிவின்

* "There can be little doubt that Dravidian languages were actually flourishing in the western regions of Northern India at the period when languages of the Indo-European* type were introduced by the Aryan invasions from the north west. Dravidian characteristics have been traced alike in Vedic and Classical Sanscrit, in the Prakrits or early popular dialects, and in the modern vernaculars derived from them.", pp. 41, 42, Ch II. 'The Cambridge History of Ancient India.'

குறைவால் அவர் மன அடக்கம்பெற்று எதனையும் ஆழ்ந் தறியும் இயல்புடையரா யிருந்தனர். உலக இயற்கையி லுள்ள அழகினைக்கண்டு வியந்து அவ்வளவில் அமைந்து விடாமல், அவ் வியற்கையின் உள்ளே நுழைந்து அங் கெல்லாம் பிறழாத ஓர் ஒருமைப்பாடும் அதனை அங்கே நிலைபெறுத்தி மறைந்துகிடக்கும் ஓர் உயிர்ப்பொருளி னிருப்புங் கண்டறிந்து களிப்படைந்தனர். அங்ஙனம் இவ் வுலக இயற்கையில் மறைந்து ஊடுருவிக்கிடக்கும் அவ் வுயிர்ப்பொருளினையே கடவுள் என்று துணிந்து, அதனை மனத்தால் நினைந்து வாயால் வாழ்த்தி மெய்யால் வணங்கி வழிபட்டு வாழ்ந்தனர். அவர்தமது உடல்வலி வின் குறைபாட்டாற் பலப்பல வகையான சடங்குகள் இயற்றி வழிபடுதற்கு ஒருப்படாராய்த் தனியே ஓர்இடத் தில் மனஅமைதியோடு இருந்து அக் கடவுட்பொருளை மனத்தாற் பலகால்உறைத்துநினைந்து, அதனால் அறிவாழ முடையராய்த் துலங்குவாராயினர்.

இவர் இவ்வாறு இருப்ப, ஆசிரியரின் வடபகுதி களில் இருந்த ஆரியரோ குளிரால் உடம்புஇறுகி மிக்க வலிவுஞ் சுருசுருப்பும் உடையரா யிருந்தனர்; உடம்பு வலிவு மிகுதியும் உடைமையாலுங், குளிரும் பனியும் மிகுந்த அவ்வடபகுதிகளில் உணவுப்பண்டங்கள் வேண் டும் அளவு கிடைத்திலாமையாலும் அவர்கள் ஓரிடத்தில் அமைதியாய் இருக்கப்பெறாமல், தொகுதிதொகுதியாகப் பல திசைகளிற் பிரிந்துபோய் அங்கநீ குள்ளாரொடு போர்புரிந்தும் அல்லதவர்க்குக் கீழுடங்கியும் ஆங்காங் குக் குடியேறி வாழ்ந்துவரலாயினர். அவர் மற்றையோ ருடன் போர்இயற்றப்போன காலங்களிலெல்லாந் தாமே வெற்றி பெறும்பொருட்டு அதனைப்பெறுவிக்கும் உயிர்த்

பழந்தமிழ்ப் பாட்டின் சிறப்பியல்பு ௧௯

துணையை நாடத் தலைப்பட்டனர். அதனால், தம்முன்னே ரில் இறந்துபட்டவர்களான இந்திரன் வருணன் மித்திரன் முதலியவரின் ஆணிகளையே தெய்வங்களெனத் துணிந்து வழிபடலானார்; வழிபடுங் காலங்களிலெல்லாந் தாம் உணவாக அயின்றவந்த பலவகையான விலங்குகளைக் கொன்று, அவற்றின் இறைசசிகளைத் தேவர்க்கு ஊணென ஊட்டி வேள்விசெய்தும், வேள்விசசடங்கு களைப் பலவேறுவகையவாய்ப் பெருக்கி இயற்றியும் வந்தனர்.

இருக்குவேதத்தின் முதன் மண்டிலத்தில் உள்ள,

௩௩.

“இந்திரனே, எல்லாம்வல்லவனே, மிகுந்தபொருட்களஞ் சயங்களை ஒருங்குசேர்த்துக்கொண்டு எம்முடன் வாணிகஞ் செய்யாதே! (௩)

செல்வத்தின் மிக்க தஸ்யுவை நீ தனியாகவே நின் குளி சப்படையாற் கொன்று, இந்திரனே, நீ நின் துணை வருடன் வசூகின்றாய்!

தொன்றதொட்டே சடங்குகள் செய்யாரான அவர்கள், வான்வெளிக்குச் சேயராய்ப், பலமுகமாய்த் தப்பி யோடி அழிந்தனர். (௪)

௩௪.

ஆரியரையுந் தஸ்யுக்களையும் நன்றாய் வேறுபிரித் தறிந்து கொள்க! சடங்குகள் இயற்றாத அவர்களைத், தருப் பைப்புற் பரப்புவேன்பால் ஒப்புவித்திடுக! (௫)

௩௫.

இரிஜிஸ்வான் கீழ்படியானாய் அவர்களை, முற்றுகை செய்த அந்நாளில், வங்கிரிதனுடைய நூறுகோட் டைகளையும் நீ அழித்தனையன்றே! (௬)

துணைவரில்லாத சுகரவர்களுடன் போர்புரியும் பொருட்டு, அறுபதியையிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது காலாட்களுடன் படையெடுத்து வந்த மக்களுள் அரசரான இருபதின் மரையும், ஓ இந்திரனே, பாரந்த புகழுடையாய், நீ எல்லாவற்றையும் மேற்கடந்த தோடூருளைகளால் அழித்துளையன்றோ! (கௌ)

கௌ.

இந்திரனே, தஸ்யுவைக்தெரிந்து அவன்மேல் நின்கணையை ஏவுக! ஆரியனுடைய ஆற்றலையுஞ் சிறப்பையும் மிகுதிப்படுத்துக! (௩)

கௌ.

தெய்வத்தை நோக்கி நினைந்த மனத்தினதாய் வலிய குதிரை வெட்டப்படுதற்கு முன்வந்து நிற்கின்றது.

அதற்கு உறவினதான வெள்ளாடும் அதற்குமுன் ஓட்டப்பட்டு வந்திருக்கின்றது: இருடியரும் பாடகரும் அதன்பின் வருகின்றனர். (கௌ)

அக் குதிரை மிகச் சிறந்த கொட்டிலுக்கு வந்திருக்கின்றது, தன்தாய் தன் தந்தையின்பால் வந்திருக்கின்றது.

நன்கு வரவேற்கப்பட்டு இன்று அது தேவர்கள்பாற் செல்லும்: அதனைப் பவியாகக் கொடுப்பவனுக்கு அது பல நன்கொடையினைத் தரும்.” (கௌ)

என்னும் இவைபோன்ற பாட்டுக்களால் அவர் அவ்வியல்பு உடையராதல் துணியப்படும். இவ்வியல்புள்ள ஆரியர் இந்தியாவினுட் புகுந்தபோது அங்கே தமக்கு முன்னிருந்த தமிழரிற் சிறிது கருந்தோற்றம் உடையராய் இருந்தவர் தமக்கெல்லாந் தஸ்யுக்கள், தாசர்கள் என்னும் பெயர்கள் இட்டு வழங்குவாராயினர். கிரேக்

பழந்தமிழ்ப் பாட்டின் சிறப்பியல்பு உக

கர் மற்றை நாட்டவரைப் பாட்பேரியர் என்றும், தமிழர் ஏனையோரை மிலேச்சர் என்றும் அழைத்தல்போல ஆரியருந் தமிழிற் சிலரை அவ்வாறு பெயரிட்டழைத்தனர். தமிழர் முன்னூலில் ஆரியரையெல்லாம் மிலேச்சரென்று அழைத்தமை “மிலேச்சர் ஆரியர்” என்னுந் திவாகர பிங்கலத்தைச் சூத்திரத்தால் நன்கறியப்படும் உடல் வலிமை மிகவும் உடைய ஆரியர் இந்தியாவினுட் புகுதலுந் தமிழிற் சிலர் அவரொடு போர்புரிந்து தோல்வியடைந்தனர்; சிலர் அமைதியின்பொருட்டு மலைகளிலுங் காடுகளிலும்போய் இருந்தனர்; சிலர் கும்போர் மலைந்து ஆரியரை வென்றனர்; சிலர் தாந்தாம் இருந்த இடம் விட்டுப் பெயராமல் ஆரியரை விருந்தாக ஏற்று அவருடன் உறவாடி அவர் வழக்க ஒழுக்கங்களிற் சிலவற்றைத் தாந்தமுடியுந், தம் வழக்கஒழுக்கங்களை அவர் தழுவுமாறு செய்வித்தும் அவரோடு ஒருமையுற்று வாழத் தொடங்கினர். இவ்விருவகை இனத்தாரும் ஒருவரோடு ஒருவர் மருவி வாழும் நாட்களில் அவரவர் தத்தமக்கே உரிய வழக்கவொழுக்கங்களை முழுவதுந் திரித்துப் பிறழ்த்திவிடாமல், அவைதம்மிற் பெரும்பான்மையவற்றை முன்னிருந்தபடியே வைத்துக் கைக்கொண்டுகடைப்பிடித்து ஒழுகினார்.

இக்காலத்தில் ஆரியருட் குருக்கள்மார் பலர்தோன்றிப் பலவகையான வேள்விகள் செய்தல்வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி அவற்றைத் தமிழரசர் உதவியாற் செய்து வந்தனர்; அப்போதுதான் அவ்வேள்விச் சடங்குகள் செய்யவேண்டும் முறைகளை மிக விரித்தெழுதிப் பிராமணங்கள் இயற்றப்பட்டன. எல்லே இல்லாத ஏழை விலங்கினங்களைக் கொலைசெய்து இயற்றப்படும் வேள்வி

களும் வேள்விச் சடங்குகளும் ஆரியக் குருக்கள்மார்களின் பிறழ்ச்சி அறிவால் எங்கும் மிகுந்து வரவே, உயிர்க்கொலைக்கு இயற்கையிலே உடம்படாத தமிழரில் அறிவான்மிக்க சான்றோர்கள் 'இங்ஙனந் தீதற்ற உயிர்களின் உடம்பைச் சிதைத்து வேள்விகள் செய்தலாற் போதரும் பயன் என்னை?' என்று தம் ஆரியநண்பருடன் நயமாய்க்கலந்து வழக்கிட்டு அவரிற் சிலரைத் தம் வழிப்படுத்திக்கொண்டனர்.

இங்ஙனந் தமிழரின் அறிவாழ ஆராய்ச்சியினை ஆரியநண்பர்கள் சிலர் தாமுந்தமுவி ஒழுக்கப்புகுந்தகாலத்திலேதான் உபநிடதங்கள் எழுதப்பட்டன. இவ்வுபநிடதங்கள் ஆரியர்க்கு எட்டாதிருந்த அறங்களை அறிவுறுத்தி, அவர்செய்து போந்த உயிர்க்கொலையினை நிறுத்துதற் பொருட்டாகத் தமிழ்ச்சான்றோர்களால் இயற்றப்பட்டனவா டென்பதற்கு அவ் வுபநிடதங்களிலேயே மறக்கப்படாத சான்றுகள் பலவிருக்கின்றன.* இங்ஙனம் உபநிடதங்கள் எழுதப்பட்ட பின்னரும் விலங்கினங்களைப் பலியிட்டுச் செய்யும் வேள்விகள் சிறிதுங்குறைபடாமல் ஆரியர்க்குள் மிகுந்து வந்தமையானும், ஆரியக்குருக்கள்மார்க்கொள்கைக்கு இணங்காத தமிழரையும் அதுசெய்யும்படி வலிந்து வருத்தினமையானும் ஆரியர்க்குத் தமிழார்க்கும் இதன்பொருட்டு வழக்குகளும் எதிர்வழக்குகளும் நேர, அவ்வமயத்தில் வடநாட்டிலிருந்த தமிழ அரசர்குலத்திற் கௌதமசாக்கியர் என்பார் தோன்றிப் பழைய தமிழ்மக்கள் ஆராய்ந்துவந்த அரிய நல்லொழுக்க முறைகளை எடுத்து விரித்துச் சொல்

* வேளாளர் நாகரிகம் என்னும் எமது நூலில் இதற்குச் சான்றுகள் காண்க.

லப்புக்குந்தார். கல்லாதமக்கள் மனமுங் கரைந்து உருகும் படி மிக்கஇரக்கத்துடன் நல்லொழுக்கங்களின் விழுப்பத்தை எடுத்து விரித்து, இந் நல்லொழுக்கங்களை ஒருவன் வழுவாமற் றழுவி நடப்பனாயின் அவனுக்கு எல்லாத்துன்பங்களினின்றும் விடுபடும் கிருவாணம் என்னுந் தாயநிலை தானேவருமென்றும், அறிவில்லாத ஏழைஉயிர்களை ஆயிரமாயிரமாகக் கொன்று வேள்வி வேட்டலால் மேலு மேலுந் தீவினையே வினையுமல்லது நல்வினை எய்தாதென்றுங் கௌதமர் அருள்கனிந்து அறிவுறுப்பாராயினர். மக்கள் உள்ளத்தை எளிதிலே கவாந்து உருக்கும் படிபான கௌதமர் கொள்கைகள் சிலநாளிலே எங்கும் பரவலாயின. மக்களெல்லாரும் ஆரியக் குருக்கள்மார் சொற்களில் ஐயுறவுகொண்டு தம் அறிவால் நல்லன பலவும் ஆராய்ப்புகுந்தனர். எங்கும் அவரவர் தத்தங் கருத்துக்களிற் றேன்றும் துட்பங்களைத் தாராளமாய் வெளியிடத்துணிந்தனர். பிராஞ்சு தேயத்திற்* றேன்றியதையொத்த ஒருபெரிய மாறுதல் எங்கும் உண்டாவதாயிற்று. இங்ஙனம் ஒருபெரிய மாறுதல் இந்நிபநாடு முழுவதுஞ் சுழன்றுவரும்போது, தென்னாட்டிலுள்ள தமிழருந் தாம் தமதுள்ளத்தே ஆராய்ந்து வைத்த அரிய பெரிய நுண் பொருள்களை வெளியிட்டுத் தமது பண்டைத் தமிழ் மொழியினைப் பண்டைநாளிற்போலவே பெரிதும் வளம் படுத்துதும் அரியமுயற்சியில் தலைநின்றார். இங்ஙனந் திருவள்ளுவர் பிறப்பதற்குமுன் ஒரு நானூறு ஆண்டும் பின் ஒரு நூறாண்டும் மிக விரிந்து பெருகிய சமயவிளக்கமே அக்காலத்திற் றமிழ்மொழியின்கண் அரும்பெருஞ் செந் தமிழ் நூல்கள் பல தோன்றுதற்கு ஒரு பெருங்காரண

* The French Revolution.

மாயிற்று என்று தெளிவுற அறிதல்வேண்டும். ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனார் இயற்றிய அரிய பெரிய திருக்குறள் என்னும் நூலிற் கொல்லாமை புலாலுண்ணுமை ஒழுக்கமுடைமை என்னுந் தமிழர்க் குரிய அறிவாழ்நுட்பப்பொருள்கள் பலகாலும் பலவிடத்தும் எடுத்துவற்புறுத்தப்படுதல் காண்க.

இனி, இப் பொருள்களெல்லாம் பெத்தசமய நூல்களிலிருந்தெடுத்துச் சொல்லப்பட்டன என்பாரும், திருவள்ளுவநாயனார் பௌத்தரே என்பாரும் உளர். இயற்கையிலே தமிழர்க்குரிய ஒழுக்கங்களின் விழுப்பத்தையே கௌதமர் என்னுந் தமிழ்ப்பெரியார் விளக்க வந்தமையால், அவ் வொழுக்க வரிசைகள் அவர் சொன்னபின் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன என்பது பொருந்தாது. திருவள்ளுவனார் முதலிய சான்றோர், தமக்குந் தம்மினத்தார்க்கும் இயற்கையிலே தோன்றிய அரும்பெருங்கருத்துக்களையே பெத்தசமயம் யாண்டும் விரிந்து பரந்தகாலத்தில் தடையின்றிச் சொல்லுதற்கு இடம் பெற்றாராகலின், அக் கருத்துகள் திருவள்ளுவனார்க்குங் கௌதமசாக்கியர்க்கும் பொதுவாவனவேயாம் என்று துணிக.

“அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணுமை நன்று”

என்னுந் திருக்குறளில் ஆசிரியர் ஆரியமக்கள் செய்து போந்த வேள்வி வினையை மறுத்துக் கொல்லாமையின் சிறப்பை வலியுறுத்திக் கூறியதுங் காண்க. இன்னும் இவ்வாறே ஆசிரியர் ஆங்காங்கு ஆரியமக்கள் செய்துபோந்த மன்றை வினைச் சடங்குகளையும் மறுத்துக்கூறுதல் கண்டு கொள்க. ஈண்டு அவையெல்லாம் எடுத்துரைப்பிற் பெருகும்.

பழந்தமிழ்ப் பாட்டின் சிறப்பியல்பு ௨௫

இனி, இவ்வாறு ஒரு காலத்தில் நடைபெறும் ஒழுக்கங்களுக்கும் அக்காலத்திற் றேன்றும் நூல்களுக்கும் பெரியதீதார் இயைபு உண்டென்பதனை விளக்குதற் பொருட்டே இவ்வோர் ஐந்நூறாண்டின்கண் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியினை ஒரு சிறிது விரித்துக் கூறினோம். ஒரு நூலின் இயல்பை உள்ளவாறு உணர்தற்கு அந்நூல் எழுதப்பட்ட காலத்தின் இயற்கை இன்றியமையாது அறியற்பாலதாகும். இதுபற்றியே ஆங்கிலமொழியில் நுட்பவாராய்ச்சிகள் பல எழுதிய உவில்லியம் மின் டோ* என்னும் ஆராய்ச்சி உரைகாரர், “காலப்போக்கு என்பது இன்னதென்று தொட்டு அறியப்படாத ஓர் இயற்கை வாய்ந்தது; அஃது அக்காலத்து மக்கள் இயற் றும் நூல்களிலும், கொத்துவேலைகளிலும், உடைகளி லும், அவர்கள் நடாத்தும் வாணிக வாழ்க்கையிலும், அவர்கள் அமைக்குந் தொழிற்களங்களிலும் எல்லாந் தன் அடையாளத்தைப் பதிய இடுகின்றது. * * * ஒரு புலவனும் ஒரு காலஇயற்கையின் வழிநின்றே நூல் எழுதுபவனாவன்; அக்கால இயற்கை அல்லது அம் மக் கள் ஒப்புரவு அவன் எழுதுவனவற்றை எல்லாந் தன் உருவாக்கி அவற்றிற்குத் தன் நிறத்தை ஊட்டுகின்றது. இதனை நாம் கண்டறிவதற்கு அக் காலத்தின் பொது இயற்கையும், அதன்கண் அவன் குறிப்பிட்ட மக்கள் நடையி னியற்கையும், அவன் இருக்கும் இடத்தின் இயற்கையும் இன்றியமையாது ஆராயற்பாலனவாகும்.†” என்று மிக நுட்பமாக எடுத்து மொழிந்திட்டார். அது கிடக்க.

* Professor William Minto.

† The Literature Of the Georgian Era, pp. 42-43.

இனி, இவ்வோர் ஐந்தூறண்டிற் றேன்றிய நூலக ளெல்லாம் பெரும்பாலும் அக்கால இயற்கை தங்கண் எதிர் தோன்றி விளங்கப்பெறும் ஒருதன்மை யுடைய வாகு மென்று தெரிதல் வேண்டும். அறிவு ஆழமின்றி ஆரியமக்கள் செய்து போந்த வீணை வெறுஞ்சடங்கு களிற் கட்டுப்படாமல் தனியே பிரிந்துநின்ற தமிழ் மக் கள், தம்பண்டை யாசிரியர்கள் சென்ற முறையே உலக இயற்கையினையும் மக்களியற்கையினையும் உள்ளூருவி நுழைந்து ஆராய்ந்து தாங்கண்ட அரிய பொருள்நுட்பங் களை அமைத்து நூல்கள் இயற்றினார். ஆகவே, உலக இயற்கையினையும் மக்கள் இயற்கையினையும் ஆராயும் ஆராய்ச்சி இக்காலத்துத் தோன்றிய நூல்கட்கெல்லாம் பொதுத்தன்மையாகுமென்றுணர்ந்துகொள்க.

இனி, இவ்வுலக இயற்கையினை ஆராயும் நூல்கள் எல்லாம் புறப்பொருள் எனவும், மக்களியற்கையினை ஆராய்வனவெல்லாம் அகப்பொருள் எனவுந் தொல் லாசிரியரால் வகுக்கப்பட்டன. இவற்றுள் 'அகப்பொ ருள்' என்பது ஆண்பெண் என்னும் இருபாலாரையுந் செறியப்பொருத்துவதாய், மற்றெல்லா உணர்வுகளையும் நினைவுகளையுந் தனக்குக் கீழாகநிறுத்தித் தான் அவற் றின்மேல் அமர்ந்து தனக்கு நிகரின்றிப் பெருமையுடன் தோன்றுவதாய், இன்பமுந் துன்பமுமெல்லாந் தோன்று தற்குத் தான் நிலைக்களைய், எல்லா உலகங்களும். எல் லாப் பொருள்களுந் தன்னைச் சுற்றிச் சுழன்று செல்லத் தான் அவற்றின் இடையே சிறிதுந்நிரிபின்றி நிலைபெற்று விளங்குவதாய் உள்ள அன்பு அல்லது காதல்* என் பதனை அடிப்படையாகக்கொண்டு மக்களியற்கை முழுவ

* Love.

தூஉம் ஒருங்கே ஆராய்வதாகும். இனிப், 'புறப்பொருள்' என்பது மக்கள் உலக இயற்கையுடன் பொருந்தித் தமக்கு இன்றியமையாதன வான பல்வகை முயற்சிகளையும் முற்றப்பெறுவித்தற் பொருட்டுச் செய்யுந் தொழில் வேறுபாடுகளும் பிறவுந் தெள்ளிதின் ஆராய்வதாம்.

இனிப், பொதுவாக எல்லா மாந்தர்க்கும் உரிய இயற்கையினைப் பகுத்துரைப்பதாகலின், அகப்பொருள் ஒழுக்கம் பயின்றவரும் பாட்டுக்களிற் சிறப்பாக ஓர் ஆண்மகனையும் ஒரு பெண்மகனையும் எடுத்துவைத்து, அன்னவர் தமக்குரிய பெயர்சொல்லி அவைதாம் எழுதப்படுதல் இல்லை. எல்லாமக்கட்கும் பொதுவாய் வருகின்ற அன்பினொன்றிகழும் ஐந்தினை ஒழுக்கத்தை ஒருவர் இருவர்க்கு வரையறுத்துக் கூறுதல், அவ்வன்பின் ஐந்தினை யொழுக்கம் ஏனையோர்க்கு இல்லையாம் போலும் என மலைவு தோற்றுவித்து வழுவாய் முடிந்திடுமாகலின், அப்பாட்டுக்கள் எல்லாங்குறித்து ஒருவர் பெயர்சொல்லாமலே வரையப்படும் என்பது தெளிந்துகொள்க. இதுகடைப்பிடியாய் உணர்த்துதற்கே ஆசிரியர்தொல்காப்பியனார்,

“மக்கள் றுதலிய அகன் ஐந்திணையுஞ்

சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறா அர்.”*

என்று கிளந்து கூறினார்.

இனி, இதுபோற் பொதுவாக வன்றி, மக்களுள் ஒவ்வொருவருந் தத்தம் முயற்சி வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்பப் பல்வகைப்பட்ட உணர்வும் பல்வகைப்பட்ட செயலும் உடையராய் உலகநடையறிந்து ஒழுக்குவராகலின், இங்ஙனமான அவர்தம் புறப்பொருள் ஒழுக்கம் மயின்று வரும் பாட்டுக்களில் அவ்வவர்க்கே உரிய பெயர் பண்பு

* தொல்காப்பியம், பொருள், ௫௪.

உஅ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

செயல் முதலியன எல்லாங் கிளந்தெடுத்துக் கூறி மற்று அவை எழுதப்படும் என்க. ஒருவர் பண்புஞ் செயலும் ஏனையொருவர் பண்புஞ் செயலும் போலன்றி உலக நடையிற் பெரும்பான்மையும் வேறுபட்டு வெளியே தோன்றிக்கிடத்தலால், அங்ஙனம் வெளிப்பட்டுத் தோன்றும் பண்புசெயல்களைக்கூறும் புறத்திணைப் பாட்டுக்களில் அவ்வப்பண்பு செயல்கட்கு உரியார்பெயர் கூறல்வேண்டிவது இன்றியமையாததேயாம் என்க. இந் நெறி அறிவுறுத்துதற் பொருட்டே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

“புறத்திணை மருங்கிற் பொருந்தி னல்லது

அகத்திணை மருங்கின் அளவுத லிலவே”*

என்று கூறினார்.

இனி, அகம் புறம் என்னும் இவ்விருவகை ஒழுக்கமுங் கலந்துவரும் பாட்டுக்களில் அகவொழுக்கமே பெரும்பாலும் முன்னும் பின்னும் தொடர்புற்றுச் செல்ல, அதன் இடையே ஒரு புறவொழுக்கஞ் சிறுகி வருமாயின், அவற்றுள்ளும் ஒருவார்பெயர் குறித்துச் சொல்லப்படுவதில்லை. அவ்வாறன்றி, அவற்றுள் முன்னும் பின்னும் ஒரு புறவொழுக்கமே தொடர்புற்றுச் செல்ல இடையே ஓர் அகவொழுக்கங் குறுகிவருமாயின் அவற்றுள் அவ்வொழுக்கம் உடையார் பெயர் பண்பு முதலாயின கிளந்து சொல்லப்படும். இவ்வாறன்றி அகப் புறவொழுக்கங்கள் இரண்டும் இணந்து ஒப்பவருமாயின் அங்கும் அம்மக்கள் பெயர் பண்பு முதலாயின கிளந்து சொல்லப்படும் என்பது அறிக. இங்குச் சொல்லப்பட்ட இவ்விவக்கணங்கள் இவ்வைந்துருண்டிற் பிறந்த நூல்களிலெல்லாம் இனிது காணப்படும்.

* தொல்காப்பியம், பொருள், ௫௫.

முல்லைப்பாட்டின் இயற்கையும் அதன் பாட்டியற்றிறனும்

இனி, இங்கு ஆராய்தற் பொருட்டு எடுத்துக் கொண்ட முல்லைப்பாட்டில் “தன் மனையானேப் பிரிந்து பகைவேந்தரோடு போர்செய்யப் போவானொருதலைவன் தான் பிரிவதனை அவளுக்கு நயமாக உணர்த்திக் கார் காலத் தொடக்கத்தில் வருவேன், அதுகாறும் நீ ஆற்றியிரு’ என்று சொல்லிப்பிரிய, அச்சொல்வழியே ஆற்றியிருந்தவன், அவன் சொன்ன கார் காலம் வரக்கண்டும் அவன் வந்திலாமையிற் பெரிதும் ஆற்றாளாயினன்; பின்னர்ப் பெருமுதுபெண்டிர் பலவகையால் ஆற்றுவிக்கவும் ஆற்றாதவன் ‘இங்ஙனம் ஆற்றாது வருந்துதல் கணவன் கற்பித்த சொல்லைத் தவறியதாய் முடியுமாதலால், அவர் வருங்காறும் ஆற்றுதலே செயற்பாலது’ என்று உட்கொண்டு பொறுமையுடன் இருந்த தலைவி யிடத்துச், சென்ற தலைவன் மீண்டுவந்தமை” ஆகிய அகப்பொருள் இருப்புச்சொல்லப்பட்டமையால், இப்பாட்டின்கட்டலைமகன் தலைமகன் சிறப்புப்பெயர் இன்னவென்று எடுத்துச் சொல்லப்படவில்லை. இங்ஙனந் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரியும்போது ஆற்றுவித்துப் போதலும், போனபின் அவன் வினைமுடித்து வருந்துணையும் அவன் ஆற்றியிருத்தலும் இங்குச்சொல்லப்பட்ட தலைமக்களுக்கே யன்றி எல்லார்க்கும் உரியனவாகையால் ஆசிரியர் ரப்பூதனார் அவர் பெயர் இங்கெடுத்துச் சொல்லாமை பற்றி வரக்கடவதோர் இழுக்கு ஒன்றுமில்லையென்றுணர்க.

இனி, முல்லை என்னும் அகவொழுக்கத்தோடு இயைபுடைய புறவொழுக்கம் வஞ்சி என்பதாம்; “வஞ்சி காணே முல்லைப்புறனே”^{*} என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும். வஞ்சி என்பது ஓர் அரசன் வேற்றோர் அரசன் நாடு கைப்பற்றுதற்பொருட்டுப் படையெடுத்துச் செல்வது, வஞ்சித்திணை முல்லைத்திணைக்குப் புறனான வாறு யாங்குமெனின்; மனைவி தன் காதலனைப் பிரிந்து மனையின் கண் இருப்பதுபோல, அவள் கணவனும் அவளைப் பிரிந்து பாடிவீட்டின் கண் இருப்பன் ஆகலானும், தலைமகள் வீடு காட்டின் கண் இருப்பதுபோலப் பாடிவீடும் பகைவார்களுக்கு அரசனை காட்டின் கண் அமைக்கப்படும் ஆகலானும் முல்லையும் வஞ்சியுந் தம்முள் இயைபு உடைய ஆயின என்க.

இனி, நப்பூதனர் என்னும் நல்விசைப் புலவர் ‘முல்லை’ என்னும் அகவொழுக்கத்தினை விரித்துச் செய்யுள் இயற்றுகின்றார் ஆகலின், அதனோடு இயைபுடைய வஞ்சி யொழுக்கத்தை அரசன் பகைமேற் சென்று பாசறையிலிருக்கும் இருப்புக் கூறுமுகத்தால் இதன் கண் அமைத்துக் கூறுகின்றார். இவ்வாறு தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளுக்கு மாறுபடாமல் இவ்வாசிரியர் வேறுபொருளை இதன்கட்பொருத்தி உரைக்கும் நுணுக்கம் மிகவும் வியக்கற்பால் தொன்றும்.

இன்னும், தாங் கூறல்வேண்டும் முதன்மையான ஒரு பொருளைப் பொறுக்கான சொற்றொகுதியினால் எடுத்துக் கோவையாகத் திரித்து நூற்றுக்கொண்டு செல்லும்போது, அப்பொருளின் இடையே அதனோடு இயை

* தொல்காப்பியம், பொருள், ௬௧.

புடைய வேறொரு பொருளை இயைத்துச் சொல்லல் வேண்டுவது நேருமாயின், அப்பொருளின்பங்கெடாமல் இடன் அறிந்து அதனைப் பிணைப்பது நல்லிசைப் புலவரிடத்துக் காணப்படும் அரிய வினைத்திறனெ மென்பது அறியற்பாற்று. இவ்வரிய வினைத்திறன் நப்பூதனார் இயற்றிய இச்செய்யுளின்கண் ஆழ்ந்தமைந்து விளங்கிக் கிடக்கின்றது. 'முல்லை' என்னும் அகவொழுக்கத்தினை விதந்து சொல்லவந்த ஆசிரியர் அதனை முற்றுங் கூறி முடித்தபின், அதனோடு இயைபுடைய அரசன் போர் மேற் செல்வதான வஞ்சியைக் கூறுவராயிற், கற்பவர்க்குப், பின்னொட்டிச் சொல்லப்படும் வஞ்சி ஒழுக்கத்தினைக் கேட்டலிற் கருத்து ஊன்றாமையே யன்றி, இருவேறு ஒழுக்கங்கள் தனித்தனியே சொல்லப்பட்டும் ஒன்றற்கே உரிய முல்லை என்னும் பெயர் மட்டுமே சூட்டிய குற்றமும் உண்டாம். அவ்வாறன்றி முல்லைப் பொருளுக்கு நடுவே எங்கேனும் ஓரிடத்திற் பொருத்தமின்றி அவ்வஞ்சிப் பொருளை மாட்டிவிடினுங் கற்போர் உணர்வு இளைப்படையுமாகலின் அதுவுங்குற்றமேயாகும். இனி, இக்குற்றமெல்லாம் அணுகாமல், இணங்கப் பொருத்து மிடந்தான் யாதோவென்றிற் கூறுதும். எடுத்துச்சொல்லப்படும் முதன்மைப்பொருள் முற்றும் முடிவுபெறாமற் காற்பங்கோ அல்லது அரைப்பங்கோ சிறிது கருக்கொண்டு ஓரிடத்திற் கூடிநின்ற, கற்பார்க்கு 'இனி இஃது எங்கனம் முடியும்! எங்கனம் முடியும்!' என்று முடிவு அறியும் விருப்பத்தினை எழுப்புகிறது, அவர் அதனை முழுதுங்கற்றுத் துறைபோகும் வண்ணம் அப்பொருள் இடையறுந்து நிற்கும் இடமே, பிறபொருளை இணைப்பதற்கு இசைவான இடக்கு வெளியாம் என்க.

௩௨ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

இவ்வாறு இப்பாட்டின்கண் முல்லைப்பொருள் இடையறுந்து நிற்கும் இடுக்குவெளி யாதோவென்றிற் கூறுதும்; தலைமகன் கூறிய கார்காலம் வருதலை உணர்ந்து ஆற்றாமல் அழுது வருந்தும் நங்கைக்கு நற்சொற்கேட்டு வந்த பெருமுது பெண்டிர்! “நாங்களுப்படைத் தலை வருங்கேட்ட நற்சொல்லால் நின் காதலன் தான் எடுத் துப்போன போர்வினையை விரைவில்முடித்துத் திரும்பி நின்னுடன் வந்து சேர்வன்; அவன் வரும் வரையில் நீ ஆற்றிக்கொண்டு இருத்தல் வேண்டும்.” என்று பலகா லுஞ் சொல்லி வற்புறுத்தவும் வற்புறுத்தவும், அவர் அவர் சொற்களைக் கேளாளாய், டைதீட்டிய பூப்போன்ற கண்ணினின்றும் நீர் முத்துப்போல் துளித் துளியாய் விழக் கலுழ்ந்து வருந்தினான் என உரு-வது வரியில் முல்லைப்பொருள் முற்றும் முடிவுபெறாமல் இடையறுந்து நிற்பதுகாண்க. இப்பாட்டினைக் கற்போர் இவ்வளவில் தாங்கற்பதை நிறுத்திவிடாமல், இங்ஙனம் வருந்திய அப் பெண்மணி பின் எவ்வாறு ஆயினான் எனப் பின்னும் அறிவதற்கு மிக விழைகுவார்; இங்ஙனம் அவர் முடிவறியும் விழைவால் மேலுங்கற்பதற்கு மனவெழுச்சி மிகுந்து நிற்கும் பொழுது பிரபொருள் இடையே இணைத்துச் சொல்லப்படுமாயினும் அதனால் அவர் தாம் சிறிதும் இளைப்படையாது, அவ்விடைப்பட்ட பொருளையுங் கற்று மேற்சென்று பொருள்முடிவு காண்பரென்பது தெற்றென விளங்கும். ஆகவே, இங்ஙனம் முல்லைப் பொருள் இடையறுந்து நிற்கும் இடங்கண்டு அங்கே முல்லைப்பொருளை மறித்து, அதனோடு இயைபுடைய வஞ் சிப்பொருளைக் கொணர்ந்து துழைத்துப், பின் மறிக்கப் பட்ட முல்லைப் பொருளை அஃ-வது வரியிலே “இன்

துயில் வதியுநன் காணாள் துயர்உழந்து” என்பதுடன் கொண்டுபோய் இணங்கக்கொளுத்தி, ஆசிரியர் இச்செய்யுளைத் திறம்பட நடாத்தும் துட்பவினையின் அருமைப் பாட்டை உய்த்துணர்ந்து மகிழ்ந்துகொள்க.

இன்னும் இவ் வகப்பொருள் முல்லை யொழுக்கத் தினை இவ்வாறு நடாத்திக்கொண்டு சென்று, அஅ-வது வரியில் “இன்பல் இமிழிசை ஓர்ப்பனள் கிடந்தோள்” என்பதுடன் முடிக்குமிடத்தும் வினைவயிற்பிரிந்த தலைமகன் மீண்டு வந்தமை சொல்லவேண்டுதலின், அங்ஙனஞ் சொல்லப்படும் பொருளையுங் கற்போர் உற்றுநோக்கும் பொருட்டு, ‘இவ்வாறு கிடந்தோளுடைய அழகிய செவிநிறைய ஆரவாரித்தன’ என்று மேல் ஓட்டப்படுஞ் சொற்றொடரின் பயனிலையான ‘ஆரவாரித்தன’ என்பதை, முடிக்கப்படும் அகப்பொருளின் இறுதி மொழியான ‘கிடந்தோள்’ என்பதுடன் சேர்த்தி, அதன் எழுவாயான ‘வினை விளங்கு நெடுந்தேர் பூண்டமாவே’ என்பதைக் கடையிலே நிறுத்தி, அவ்விரண்டற்கும் இடையில் அவன் மீண்டு வந்தமை விளங்கக்கூறி அமைத்தார். முடிக்கின்ற இடத்திற் ‘கிடந்தோள் செவிநிறைய ஆலின்’ என்று உரைப்பின், எவைஆலின்? என்னும் ஆராய்ச்சி தோன்றி மேல்வரும் பொருள் அறிய வேட்கை மிகும் ஆதலால், இவ்வாறு பயனிலையை முன்னும் எழுவாயைப் பின்னும் வைத்துப் பிறழக்கூறினார் என்க. இங்ஙனம் பிறழக் கூறுதல் பொருள்வலிவு. தோன்றுதற் பொருட்டுங், கற்பார்க்கு மேலு மேலும் விழைவுள்ளந் தோற்று வித்தற் பொருட்டுமேயாம் என்பது ஆங்கிலமொழியிற்*

*Alexander Bain's English Composition and Rhetoric, Part I, Rules 10-14.

பெயின் என்பவர் எழுதிய அரியதோர் அணியிலக் கண நூலிலுங் கண்டுகொள்க. இந் நுணுக்கமெல்லாம் நன்தறிந்து செய்யுளியற்றிய நப்பூதனார் பேரறிவும் பேராற்றலும் பெரிதும் வியக்கற்பாலனவாம் என்க.

முல்லைப்பாட்டில் நீளச்சென்று பொருந்தும்
சொற்றொடர் முடிபு: மாட்டு

இனி, மேற்கூறியவாறு முல்லைப்பொருள் ஒழுக்கம் உட-வது வரியிலே இடையறுந்து நிற்ப, நடுவே வஞ்சிப் பொருள் புகுத்தப்பட்டித் திரும்பவும் அ0-வதுவரியிலே தன்பொருள் பொருந்தி, அஅ-வது வரியில் அதுமுற்றுப் பெறுநதறுவாயிற் பின்னும் முடிவுபெறுததுபோல்கின்று, இடையே வேறுபொருள் தழுவி க0உ-வது வரியிலே பொருள் முதிர்ச்சிபெற்று முடிந்தது உற்றுணரற் பாலதாம் என்க. இங்ஙனம் ஒரு பாட்டின் முதன்மைப் பொருள் இடையிடையே அறுந்து அகன்றுபோய்ப் பொருந்தி முடிதல் இம் முல்லைப்பாட்டிற்கும் இதனொடு சேர்ந்த ஏனை ஒன்பது பாட்டுக்களுக்கும் பொதுவியற் கையாகும். இவ்வாறு அகன்றுகிடக்கும் பொருளை அணுகப்பொருத்திக் காட்டுதலையே ஆசிரியர் தொல் காப்பியனார் 'மாட்டு' என்பர்.

“அகன்றுபொருள் கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினும், இயன்றபொருள் முடியத் தந்தனர் உணர்த்தல், மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்” என்பது சூத்திரம் (தொல்காப்பியம், செய்யுளில், உகக).

பெருங் காப்பியங்களும் இத்தகைய பெரும் பாட்டுக்களும் இயற்றுகின்ற பெரும்புலவர் இவ்வாறு அகன்று பொருள் முடிய வைத்தல் உயர்ச்சி யடைந்த எல்லா மொழிகளிலுங் காணப்படும். ஆங்கிலமொழியில் நல்லிசைப் புலவரான மில்டன் (Milton) என்பவரும் இவ்வாறே தம்முடைய செய்யுட்களில் அகன்று பொருள் முடியவைத்தல் கண்டுகொள்க.

முல்லைப்பாட்டின்மேல் நச்சினூர்க்கினியருரை

இனி, இதுவே 'மாட்டு' என்னுஞ் செய்யுளுறுப்பின் பயனென்பது துண்ணறிவுடையார்க் கெல்லாம் இனிது விளங்கிக்கிடப்பவும், இதன் கருத்துப்பொருள் இதுவாதல் அறியமாட்டாத நச்சினூர்க்கினியர், செய்யுளில் இடையற்று ஒழுகும் பொருள்ஒழுக்கம் அறிந்து உரை எழுதாராய், ஓர் அடியில் ஒரு சொல்லையுந் தொலைவிற் கிடக்கும் வேறோர் அடியில் வேறொரு சொல்லையுந் தமக்குத் தோன்றியவா நெல்லாம் எடுத்து இணைத்துத் தாமோர் உரை உரைக்கின்றார். நச்சினூர்க்கினியர்க்கு முன்னையிருந்த நக்கீரர், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், பரிமேலழகியார், அடியார்க்கு நல்லார் முதலான உரையாசிரியன்மா ராதல், பின்னையிருந்த சிவஞானயோகிகள் முதலியோராதல் இவ்வாறு செய்யுட்களைக் கண்டவாறெல்லாம் அலைத்து உரைஎழுதக் கண்டிலம். மேலும், நச்சினூர்க்கினியர் இங்ஙனஞ் செய்யுட்களை அலைத்து நலிந்து பொருள்சொல்லு முறை

யை ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் தாம்இயற்றிய தொல் காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியில் ஆங்காங்கு மறுத்தருளியவாறுங் கர்ணக. அகன்று கிடக்குஞ் செய்யுட்பொருளை அணுகவைத்துப் பொருத்திச்சொல்வதே தொல்காப்பியனார் கூறிய மாட்டு என்னும் உறுப்பாவதன்றிச் செய்யுள் ஒருபக்கமும் உரை ஒருபக்கமுமாக வைத்து உரைப்பது அஃது அன்றும்என்பது கடைப்பிடிக்க. அன்றன்று, நச்சினூக்கினியர் உரைக்கும் உரைப்பொருள் சிறந்ததாகலின், அவர் அவ்வாறு செய்யுட்களை அலைத்துப் பொருள் கூறுதல் குற்றமாகா தெனின்; நன்று சொன்னாய், அவர் எவ்வளவுதான் சிறந்த உரை உரைப்பினும் அது செய்யுட்பொருளைக் கெளவிக்கொண்டு செல்லாமல் வேறுபடுமாயின், அது கொள்ளற்பாலதன்றுஎன மறுக்க. செய்யுளுக்கு இசைய உரை யெழுதுதல் வேண்டுமே யன்றி, உரைக்கு ஏற்பச் செய்யுளை அலைத்து மாற்றல் வேண்டுமென்றல் “முடிக்குத்தக்க தலைசெய்துகொள்வேம்” என்பார் சொற்போல் நகையாடுதற்கே ஏதுவாமென்றொழிக. அற்றன்று, செய்யுளியற்றிய புலவரே ஓர் ஒழுங்குமின்றி அவ்வாறு சொற்களையும் பொருள்களையுள் சிதறவைத்துப் பாடினாராகலின் அக்கருத்தறிந்து நச்சினூக்கினியர் அங்ஙனம் பொருளுரைத்துக் கொண்டார் என்னாமோ வெனின்; அறியாது கடாயினாய், உலகவியற்கையும் மக்களியற்கையும் அறிந்து, வரிசை வரிசையாக அரும்பொருள் விளங்கித்தோன்றப் பாடும் நல்லிசைப் புலவர் அவ்வாறு ஒரொழுங்குமின்றிப் பாடினாரென்றல் உலகில் எங்குங் காணப்படாமையானும், அது நல்லிசைப்புலமை ஆகாமையானும் அங்ஙனஞ் சொல்லுதல் பெரியதோர் இழுக்காய் முடியும் என்றுணர்க.

அற்றாயின், மிக்க செந்தமிழ்நூற் புலமையும் நுணுகிய அறிவுமுடைய நச்சினூர்க்கினியர் அவ்வாறு இணங்காவுரை எழுதியதுதான் என்னையோவெனின்; வடமொழியில் இங்ஙனமே செய்யுட்களை அலைத்துப் பாட்டு ஒருபக்கமும் உரை ஒருபக்கமுமாக இணங்காவுரை எழுதிய சங்கராசிரியர் காலத்திற்குப் பின்னேயிருந்த நச்சினூர்க்கினியர், வடமொழியில் அவர் எழுதிய உரைகளைப் பன்முறைபார்த்து அவைபோற் றமிழிலும் உரைவகுக்கப்புகுந்து தமிழ்ச்செய்யுள்வழக்கின் வரம்பழித்து விட்டாரென்றுணர்க. வேதாந்தசூத்திரத்திற்குச் சங்கராசிரியர் இயற்றிய பாடியவுரை அச் சூத்திரத்திற்குச் சிறிதும் ஏலாவுரை என்பது, ஆசிரியர் இராமாநுசர் பாடிய உரையானும் தீபா (Thibaut) பண்டிதர் திருப்பிய ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்பானும் உணர்க.

இனி, ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் உரை பொருந்துமிடங்களிலெல்லாம் ஏற்றுக்கோடற் பாலதேயாம் என்பதும், அரிய பெரிய பழந்தமிழ்நூல்கள் விளங்குமாறு விளக்கவுரை விரித்த நச்சினூர்க்கினியர் இவ்வாறு ஒரோ விடங்களில் நலிந்துரை எழுதுதல்பற்றி இகழப்படுவாரல்ல ரென்பதும் ஈண்டு வற்புறுத்துகின்றும். இனி இம் முல்லைப்பாட்டினுரை நச்சினூர்க்கினியரார் பெரிதுஞ் செய்யுளை அலைத்து வரையப்பட்டதாகலின், அவருரையின் உதவிகொண்டே இப்பாட்டுக்குச் செவ்வையான வேறொரு புத்துரை பின்னர் எழுதுகின்றும்; அங்கு அதனைக் கண்டுகொள்க.

பாட்டின் வரலாறு

இனித், திருமுருகாற்றுப்படை முதலான பாட்டுக்கள் ஒன்பதும் உள்ளோன் ஒரு தலைவனையே குறிப்

பிட்டுப் பாடவந்தமையால், இம் முல்லைப்பாட்டிற்குத் தலைவன் பெயர் எழுதப்பட வில்லையாயினும், இதற்கும் உள்ளோன் ஒருதலைவன் உண்டென்பது துணியப்படும். இம் முல்லைப்பாட்டை அடுத்திருக்கின்ற மதுரைக் காஞ்சியும் நெடுநல்வாடையும் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு விளங்கலால், அவற்றை அடுத்திருக்கின்ற இதுவும் அவனையே பாட்டுடைத்தலைவனாகக் கொண்டு செய்யப்பட்டிருக்கலா மென்பது கருதப்படும். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தலையாலங்கானம் என்னும் இடத்தில் தன்னைப் பகைத்து எதிர்த்த சேரன் சோழன் திதியன் எழினி எருமையூரன் இருங்கோவேண்மான் பொருநன் என்னும் அரசர் எழுவுவொடும் போர்புரிதற்பொருட்டுச் சென்றபோது, அவன் நன்மனைவி கொழுநன் பிரிந்த துயரத்தை ஆற்றிக் கொண்டிருந்த அருமையும், அவன் அவ்வரசரை யெல்லாம் வென்று தான்சொன்னவண்ணங் கார்காலத் துவக்கத்தில் மீண்டுவந்தமையுங் கண்டு நப்பூதனார் இதனைப் பாடினாரென்பது புலப்படும். இவ்வாறே நெடுநல்வாடையிலும் ஆசிரியர் நக்கீரனார், நெடுஞ்செழியன் மனைவி அவனைப்பிரிந்து வருந்திய துன்பத்தினை விரித்துச்,

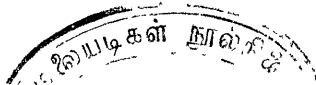
“செம்முகச் செவிலியர் கைம்மிகக் குழீஇக்
குறியவும் நெடியவும் உரைபல பயிற்றி
இன்னே வருகுவர் இன்னுணையோரென
முகத்தவைமொழியவும் ஒல்லாள் மிக்கலுழந்து
உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி நெடிதுயிரா
மாயிதழ் ஏந்திய மலிந்து வீழ் அரிப்பனி

செவ்விரல் கடைக்கண் சேர்த்திச் சிலதெறியாப்
புலம்பொடு வதியும் நலங்கிளர் அரிவை”
என்று கூறதலொடு நப்பூதனார் கூறுவதையும் ஒப்பிட்டு
உணர்ந்துகொள்க.

வாடைக்காலத்தும் வேனிற்காலத்தும் அரசர்கள்
போர்மேற்சென்று பாசறைக்கண் இருப்பது பண்டைக்
காலத் தமிழ்நாட்டு வழக்காம் என்று ஆசிரியர் தொல்
காப்பியனார் கூறதலின்* வேனிற்காலத்துப் போர்மேற்
சென்றதலைவன் திரும்பி மனையாள்பால் வந்துசேர்தற்
குரிய கார்காலத் துவக்கத்திலே பிரிவாற்றியிருந்த தலை
வியின் முல்லையொழுக்கத்தைப் பொருளாகவைத்து நப்
பூதனார் இம் முல்லைப்பாட் டியற்றினார். திரும்பவங்
கூதிர்காலத் துவக்கத்திலே நெடுஞ்செழியன் தன் மனை
யானைப் பிரிந்து போர்மேற் செல்லத், தலைமகள் பிரிவாற்
றாது வருந்திய பாலை யென்னும் அகப்பொருள் ஒழுக்கத்
தைப் பொருளாகவைத்து நக்கீரனார் நெடுநல்வாடை
இயற்றினரென்று பகுத்தறிந்துகொள்க. வேனிற்காலத்
திற்பெரும்போர்துவங்கி நடைபெறுகையில் வேனில
கழிந்து கார்காலந் தோன்றியதாக இருபடை மக்களும்
அக்காலங் கழியுந்துணையும் போர்விட்டிருந்து, மறித்துார்
கூதிர்காலத் தொடக்கத்திலே போர் துவங்குவராகலின்,
அக்காலத்திலே அரசர் தம்மனைக்கு மீண்டுவந்து தங்கிப்
பின்னருங் கூதிர்காலத்திலே போரைநச்சிப் போவது
வழக்கமாகும் என்க.

இனி, நெடுஞ்செழியன் தமிழில் வல்லவன், சிறந்த
கொடையாளி, அஞ்சாத போராண்மை வாய்ந்தவன் என்

* “கூதிர் வேனில் என்றிரு பாசறைக்
காதலின் ஒன்றிக் கண்ணியமரபினும்”-புறத்திணையியல், உக.

பது புறநானூற்றில் அவன் பாடிய “நருதக்கனரே” என்னுஞ்செய்யுளால் இனிதுவிளங்கலானும், தமிழ்ப்புலவர் பலரைச் சேர்த்துவைத்துத் தமிழை வளம்படுத்துவந்தான் என்பது மதுரைக்காஞ்சி முதலியவற்றால் தெரிதலானும் இவனையும் இவன் கற்புடைமனைவியையுஞ் சிறப்பித்துப் புலவர் பலர் பாடினாரென்பது துணிபு. அற்றேல், இதில் அவ்வரசன் பெயர் சொல்லப்படாமை என்னையெனின்; அகப்பொருளொழுக்கம் பயின்றுவருகின்ற இதன்கண் அவ்வாறு ஒரு தலைமகன் பெயர் சுட்டிச் சொல்லப்பட மாட்டாதென்பதை முன்னரே காட்டினும், இங்ஙனமே நெடுநல்வாடையுள்ளுந் தலைவன் பெயர் குறித்துச் சொல்லப்படாமை காண்க.

இனி, இச் செய்யுள் இல்லோன் நிலைவகை வைத்துப் புனைந்துகட்டி இயற்றப்பட்டதென உரைகூறினாருமுளர். பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம் முதலிய அரும்பெருந்தமிழ்நூல்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் இல்லது புனைந்து கூறுங் கட்டுவழக்குத் தமிழில் இல்லை என்றற்கு அக்காலத்து இயற்றப்பட்ட நூல்களே சான்றமாகலின், அவர் கூறியது பொருந்தாவுரை என்க. அற்றையின், இறையனார்களவியலுரையில் இல்லோன் தலைவனாகவரும் புனைந்துரை வழக்குச் சொல்லப்பட்ட தென்னையெனின்; அங்ஙனம் அருகி வருவதுஞ் செய்யுள் வழக்கேயாம் பொய்யென்று களையப்படாது என்று அறிவுறுத்தற் பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டதே யல்லாமல், அக் காலத்து அங்ஙனம் நூல்செய்தல் உண்டென்பதூஉம் அதனாற் பெறப்பட்டதில்லையென் றொழிக.

செய்யுட்பொருள் நிகழும் இடம்,
அகூ-வது அடியிற் காண்க.

இனிப், பாட்டுடைத்தலைவி யிருக்கும் இடம் பல்லான் மலிந்த முல்லைநிலக் காட்டில் மிகவும் அழகிதா கக் கட்டப்பட்ட' எழுநிலைமாடமாகும். பரியமாங்கன் நெருங்கி அடர்ந்து தண்நிழல் பயப்பவங், காட்டுக் கோழிகள் பேட்டுடனுங் குஞ்சுடனும் முல்லைக்கொடி கள் பிணைந்து படர்ந்த பந்தரின் கீழ்ச் செல்லவும், புள்ளினங்கள் செய்யும் ஓசையன்றி வேற்றொலி விரவாது தனித்து மிக்க எழிலுடன் விளங்கும் முல்லைக்காடு கா தல்இன்பம் துகருந் தலைமக்கட்குக் கழிபெருஞ் சுவை மிகுக்குஞ் சிறப்புடைமையாற் பழையநாளிற் பெருஞ் செல்வவளம் வாய்ந்தோர் அங்கு மானிகை அமைத்து அதில் வாழ்தல் வழக்கம்.

உச-முதல் எகூ-வது அடிகாறுங் காண்க.

இனித், தலைமகளைப்பிரிந்து வினைமுடிக்கப்போன தலைமகளை இருக்கும் இடம்: பகைவர் நகரத்தைச் சூழ்ந் து அரணயிருக்கும் முல்லைக்காட்டிற் பாடிவீடாகும். முற்கால இயற்கைப்படி அரசர் தம்நகரத்திற்குக் காவ லாக் ழ்தில், அகழி, பாலைவெளி முதல்பவற்றை அரணாக அமைத்தலையன்றி, அவற்றிற்கும் புறத்தே அடர்ந்த காடு களையுங் காவலரணாக வைப்பர். இவ்வாறு சமைக்கப் பட்ட பகைவரது காட்டிற்சென்று பாட்டுடைத்தலைவன் பாசறையிலிருக்கும் இருப்புச் சொல்லப்படுகின்றது.

மையும் போர்னை முடித்து அவ்வென்ற காலத்தின் கடைநான் இரன்ற பாசறையில் இருக்கும் இருப்பும், மற்றை நான் தொடங்கும் கார்காலத்தில் அவ்வீனையினை முற்றும் முடித்து இரவுகழிய வருநான் மாலைப் பொழுதில் மீண்டுந் தன் தலைப்பாற சென்றையுஞ் சொல்லப் படுகின்றன. இப்பொருள் அறியமாட்டாத நசுனூர்க் கினியர் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரச உமையில் தலைவன் பாசறையிருப்புக்குங் கார்காலம் உரித்தென்று உரை கூறினார்; ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் “கூதிர் வேனில் என்றிருபாசறைக், காசலின் ஒன்றிக் கண்ணிய மமரினும்” என்பதனாற் குளிர்காலத்துப் பாசறையும் வேன்றிகாலத்துப் பாசறையும் என இரண்டே உடம் படுதலானார், தலைமகட்குக் கார்காலங் குறித்துவந்த கலை மகன் அது கண்டவளவானே தான் எடுத்துக்கொண்ட வினைமுடித்து மீளுவான் என்பது அவர்க்கும் உடம்பா டாகலானும், இச்செய்யுள் செய்கின்ற நப்புதனார்க்கும் அதுவே கருத்தாகலானும், போர்னைக்கு மிகவும் இடையூறு பயப்பதான கார்காலத்தில் இருபடைமக்க ளும் போர்விட்டிருத்தலே உலகவியற்கை யாகலானும் அவர் பாசறையிருப்பிற்குக் கார்காலமும் உரித்தென்றது பொருத்தாதென மறுக்க. எடுத்தவினை முடியாதாயின் அதனை இடைப்பட்ட கார்காலத்தில் விட்டிருந்து, திரும் பவங்கூதிர்காலத்தே அதனைத் துவங்கி நிகழ்த்துவார் என்றார்.

நப்பூதனார்
இயற்றிய

முல்லைப்பாட்டு

நனந்தலை யுலகம் வளைஇ நேமியொடு
வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
நீர்செல நிமிர்ந்த மாஅல் போலப்,
பாடிமீழ் பனிக்கடல் பருகிவண் னேர்பு
கூ கோடுகொண் டெழுந்த கொடுஞ்செல வெழிலி
பெருமபெயல் பொழிந்த சிறுபுன் மலை,
யருங்கடி மூதூர் மருங்கிற் போகி
யாழிசை யினவண் டார்ப்ப நெல்லொடு
நாழி கொண்ட நறுனி முல்லை
க0 யரும்பனி ழலரி தூஉய்க்கை தொழுது
பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பச்,
சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றி
ஊறுதுய ரலமா னேக்கி யாய்மக
ணடுங்குசுவ லசைத்த கையள் “கைய
கூ கொடுங்கோற் கோவலர் பினனின் றுய்த்தர
வின்னே வருகுவர் தாய” ரென்போ
, ணன்னர் நன்மொழி கேட்டன மதனா
, னல்ல நல்லோர் வாய்ப்புட், டெவ்வர்

நப்பூதனார்
இயற்றிய

முல்லைப்பாட்டு

நனந்தலை யுலகம் வளைஇ நேரியொடு
வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
நீர்செல நிமிர்ந்த மாஅல் போலப்,
பாடியிழ் பனிக்கடல் பருகிவல் நேர்பு
கூ கோடுகொண் டெழுந்த கொடுஞ்செல வெழிலி
பெருமபெயல் பொழிந்த சிறுபுன் மாலை,
யருங்கடி மூதூர் மருங்கிற் போகி
யாழிசை யினவண் டார்ப்ப நெல்லொடு
நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை
க0 யரும்பவி மூலரி தூஉய்க்கை தொழுது
பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பச்,
சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக் கனறி
ஊறுதுய ரலமா னோகி யாய்மக
ண்டுங்குசுவ லசைத்த கையள் “கைய
கூடு கொடுங்கோற் கோவலர் பின்னின் றுய்த்தா
வின்னே வருகுவர் தாய” ரென்போ
ணனனர் நன்மொழி கேட்டன மதன
னல்ல நல்லோர் வாய்ப்புட், டெவ்வர்

- முனைகவர்ந்து கொண்ட திறையர் வினைமுடி
 ௨௦ வருத நலைவர் வாய்வது, நீநின் [த்து
 பருவர லெவ்வங் களைமா யோயெனக்
 காட்டவுங் காட்டவுங் காணள், கலுழ்சிறந்து
 பூப்போ லுண்கண் புலம்புமுத் துறைப்பக்;
 கான்யாறு தழீஇய வகனெடும் புறவிற்
 ௨௫ சேனறு பிடவமொடு பைம்புத லெருக்கி
 வேட்டுப்புழை யருப்ப மாட்டிக் காட்ட
 விடுமுட் புரிசை யேமுற வளைஇப்
 படுநீர்ப் புணரியிற் பரந்த பாடி,
 யுவலைக் கூரை யொழுகிய தெருவிற்
 ௩௦) கவலை முற்றங் காவ னினற
 தேம்படு கவுள சிறுகண் யானை [த்த
 யோங்குநிலைக் கருமபொடு கதிர்மிடைந் தியா
 வயல்வினை யின்குள குண்ணுது நுதலுடைத்
 தமிழுனைமருப்பிற்றங் கையிடைக்கொண்டெ
 ௩௫ கவைமுட் கருவியின் வடமொழி பயிற்றிக்[ன
 கல்லா வினைஞர் கவளங் கைப்பக்,
 கற்றேய்த் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான்
 முக்கோ லசைநிலை கடுப்ப நற்போ
 ரோடா வல்விற் றூணி நாற்றிக்,
 ௪௦) கூடங் குத்திக் கயிறுவாங் கிருக்கைப்
 பூந்தலைக் குந்தங் குத்திக் கிடுகுநிரைத்து
 வாங்குவில் லரண மரண மாக,
 வேறுபல் பெரும்படை நாப்பண் வேறோர்
 நெடுங்காழ்க் கண்டங் கோலி யகநேர்பு,
 ௪௫ குறுந்தொடி முன்கைக் கூந்தலஞ் சிறுபுறத்
 திரவுபகற் செய்யுந் திண்பிடி யொள்வான்

விரவுவரிக் கச்சிற் பூண்ட மங்கையர்
நெய்யுமிழ் சுரையர் நெடுந்திரிக் கொளீ இக்
கையமை விளக்க நந்துதொறு மாட்ட

௫௦ நெடுநா வெண்மணி * நிழத்திய † நடுநா,
ளதிரல் பூத்த வாடுகொடிப் படரஅர்
சிதர்வர லசைவளிக் கசைவந தாங்குத்
துகின்முடித்துப் போர்த்த தூங்கலோங்கு
பெருமு தாள ரேமஞ் சூழ்ப், [நடைப்

௫௫ பொழுதளந் தறியும் பொய்யா மாக்க
டொழுதுகாண் கையர் தோன்ற வாழ்த்தி,
“யெறிநீர் வையகம் வெலீ இய செல்வோய்கின்
குறுநீர்க் கன்ன லினைத்” தென் றிசைப்ப,
மத்திகை வளையு மறிந்துவீங்கு செறிவுடை

௬௦ மெய்ப்பை புக்க வெருவருந் தோற்றத்து

வலிபுணர் யாக்கை வன்கண் யவனர்
புலித்தொடர் விட்ட புனைமா ணல்லிற்
றிருமணி விளக்கங் காட்டித் திண்ணா
ணைழிளி வாங்கிய வீரறைப் பள்ளியு,

௬௫ ஞடம்பி னுரைக்கு முரையா நாவிற்
படம்புகு மிலேச்ச ருழைய ராக,
மண்டமர் நசையொடு கண்படை பெருஅ,
தெறித்தெறி யெஃகம் பாய்தலிற் புண்கூர்ந்து
பிடிக்கண மறந்த வேழம் வேழத்துப்

* ‘ஒண்மணி’ என்பதும் பாடம். † ‘நிழற்றிய’ எனவும்

பாடம் உண்டு; ஆனால் அதுபொருந்தாது; ஓசையடங்குதல்
எனப்பொருள்படும் ஈண்டைக்கு ‘நிழத்திய’ என்பதே பொருத்
தமாம். ‘நிழற்றல்’ ஒளிவிடுதலெனப் பொருள்படும் வேறு ஒரு
சொல்லாம்.

- ௭0 பாம்புபதைப் பன்ன பரூஉக்கை துமியத்
 தேம்பாய் கண்ணி நல்வலந் திருத்திச் [யிபு
 சோறுவாய்த் தொழிந்தோருள்ளியுந், தோறு
 வைந்நுனைப் பகழி மூழ்கலிற் செவிசாய்த்
 துண்ணு துயங்கு மாசிந் தித்து,
- ௭௫ மொருகை பள்ளி யொற்றி யொருகை
 முடியொடு கடகஞ் சேர்த்தி நெடிது கினைந்து
 பகைவாச் சுட்டிய படைகொ ணேன்விர
 னகைதாழ் கண்ணி நல்வலந் திருத்தி
 யரசிருந்து பனிக்கு முரசமுழங்கு பாசறை,
- ௮0 யின்றுயில் வதியுநற் காணு யெருழந்து,
 நெஞ்சாற்றுப் படுத்த கிறைதபு புலம்பொடு
 நீடு கினைந்து தேற்றியு மோடுவளை திருத்தியு
 மையல் கொண்டு மொய்யென வுயிர்த்து
 மேவுறு மஞ்சையி னடுங்கி யிழைநெகிழ்த்து
- ௮௫ பாவை விளக்கிற் பரூஉச்சுட ரழல
 விடஞ்சிறந் துயரிய வெழுநிலை மாடத்து
 முடங்கிறைச் சொரிதரு மாத்திர ளருவி
 யின்ப லிமிழிசை யோர்ப்பனள் கிடந்தோ,
 ளஞ்செவி நிறைய வாலின, வென்றுபிறர்
- ௯0 வேண்டுபுலங் கவர்ந்த வீண்டுபெருந் தானை
 விசயம் வெல்கொடி யுயரி, வலனேர்பு [யொடு
 வயிரும் வளையு மார்ப்ப, வயிர
 செறியிலைக் காயா வஞ்சன மலர
 முறியினர்க் கொன்றை நனபொன் காலக்,
- ௯௫ கோடற் குவிமுகை யங்கை யவிழ்த்,
 தோடார் தோன்றி குருதி பூப்பக்,
 கான நந்திய செந்கிலப் பெருவழி

சௌ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகிற்
றிரிமருப் பிரலையொடு மடமா னுகள,
க00 வெதிர்செல் வெண்மழை பொழியுந் திங்களின்
முதிர்காய் வள்ளியங் காடுபிறக் கொழியத்
துணைபரி தூரக்குஞ் செலவினர்
வினைவிளங்கு நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே.

பொருட்பாகுபாடு

க-முதல் ௬-அடிகள், கார்கால மாலைப்பொழுது

கார்காலம் இப்போதுதான் தொடங்கியதாகலின் கரிய முகில் மிகவும் நீரைப் பொழிந்தது. 'பெரும் பெயல்' என்பது கார்காலத் தொடக்கத்திற் பெய்யும் முதற்பெயல், இதனைத் 'தலைப்பெயல்' என்றுஞ் சொல்லுவார். இங்ஙனம் முதற்பெயல் பொழிந்துவிட்ட நாளின் மாலைக்காலம் முதலிற் சொல்லப்பட்டது. தலைவன் குறித்துப்போன கார்காலம் வந்தது என்பதனை அறிந்த தலைவி அவன் வருகையை நினைந்து மயங்கி இருந்தாலும், அவ்வாறு இருப்போள் மயக்கந்தீர அவன் மீண்டு வருதலும் இப்பாட்டின்கட் சொல்லப் படுதலின், அவற்றிற்கு இசைந்த கார்கால மாலைப் பொழுதை முதலிற் கூறினார் என்றறிக.

எ-முதல் ௨௪-அடிகள்.

தலைமகள் தனிமையும் அவளது பிரிவாற்றாமையும்

வேனிற்காலத் தொடக்கத்திலே பகைவயிற் பிரிந்த தன் காதலன் சொன்ன கார்காலம் வந்தும் அவன் வந்திலாமையின் தலைமகள் பெரிதும் ஆற்றாளாகின்றாள். அது கண்டு ஆண்டின் முத்திரை பெண்டிர் அவளை ஆற்றுவன்கும்பொருட்டுத்தம் ஊர்ப்பக்கத்தே யுள்ள மாயோன் கோயிலிற் போய் நெல்லும் மணங்கமழும் முல்லைப்பூவுரு தூவி வணங்கி நற்சொற் கேட்பதின்றார்; நிற்ப, அங்கே அருகாமையிலிருந்த மாட்டுக் கொட்டிலில் நின்ற ஓர்

௫௦ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

இடைப்பெண், புல்மேயப்போன தாய் இன்னும் வரா
மையாற் சுழன்று சுழன்று வருந்துகின்ற ஆன்கன்று
களைப் பார்த்து 'நீங்கள் வருந்தாதீர்கள், துங்கள் தாய்
மார் கோவலரால் ஒட்டப்பட்டு இப்பொழுதே வந்து
விடுவர்' என்று சொல்லிய நற்சொல்லை அம் முதுபெண்
டர் கேட்டு வந்தது, "அன்னாய்! யாங்கள் கேட்டுவந்த இந்
நற்சொல்லானும், நின் காதலன் போருந் தறுவாயில்
அவன் படைமறவர் பாக்கத்திலே கேட்டுவந்த நற்சொல்
லானும் நின் தலைவன் தான் எடுத்துச் சென்ற போர்
வீணையைக் கடுக முடித்து இப்போதே வந்துவிடுவன்
என்று துணிகின்றோம்; ஆதலால் மாயோய்! நீ வருந்தா
தே" என்று அம் முதுபெண்டிர் பலகாலும் வற்புறுத்தி
ஆற்றுவிக்கவும் ஆற்றாமல் தன் கண்களில் நீர் முத்துப்
போல் இடையறுந்து துளிப்பத் தலைமகள் மிகவும் வருந்து
கின்றாள்.

உச-முதல் எஅ-அடிவரையிற், பாட்டின்
பொருட்காட்சி தலைமகன் பாசறையி லிருக்கும்
இருப்புக்குமாறுகின்றது;
உச-முதல் உஅ-வரையிற் பாசறையின் அமைப்பு

இனி, வேனிற்காலத் துவக்கத்திற் பகைமேற்
சென்ற தலைவன், பகைவர் தம் நகரத்திற்குக் காவலாக
அமைத்த அகன்ற பெரிய காட்டிலுள்ள பிடவந் செடி-
களையும் பசிய தூறுகளையும் வெட்டி, வேட்டுவர் அரண்
களையும் அழித்து, முட்களை மதிலாக வளைத்துக் கட
லைப்போல் அகலமான பாடி வீடு அமைத்தமை சொல்
லப்படுகின்றது.

உரு-முதல் எகூ-வரையிற், பாடி வீட்டி-னுள்
அமைதிகளுந், தலைமகனுடைய உடம்புகிலை
உள்ள நிலைகளும் மிக நுணுக்கமாக
எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்றன

இனி, இங்ஙனம் அமைக்கப்பட்ட பாடி வீட்டி-
னுள்ளே தழைகள் மேல்வேய்ந்த கூரைகள் ஒழுங்காக
இருக்குந் தெருவில் நாற்சந்தி கூடும் முற்றத்திலே காவ
லாக நின்ற யானை கரும்பொடு நெருங்கக் கட்டிய நெற
கதிர்களையும் அதிமதுரத் தழைகளையும் உண்ணாமல்,
அவற்றினால் நெற்றியைத் துடைத்துக்கொண்டுங், கொம்
பிலே தொங்கவிட்ட தும்பிக்கையில் அவற்றைப் பற்றிக்
கொண்டும் நின்றலால் அவ் யானைப்பாகர் தோட்டியாற
குத்தியும் வடசொற்களால் அதட்டியுங் கவளம் ஊட்டு
கின்றார்கள்.

இனி, அப்பாடி வீட்டி-னுட் பல்வகைப் படைக
ளும் இருப்பதற்கு அமைக்கப்பட்ட அரண்களையும் அவ்
வரண்களுக்கு இடையில் தலை மகனுக்கு ஒரு தனிவீடு
சமைக்கப்பட்டமையுங் கூறுகின்றார். வலியவிலலை நிலத்
திற் சுற்றிலும் ஊன்றி, அம்புப் புட்டிலை அதில் தொங்க
விட்டுப், பின் அவ்விற்களையெல்லாங் கயிற்றால் தொடுத்த
துக்கட்டி வளைத்துச்செய்த இருக்கையில், நீண்ட குந்
தங்க்கோல்களை ஊன்றி அவற்றொடு படல்களை நிரைத்து
வளைத்துச் செய்த வில்லரணங்களே சுற்றுக் காவலாக,
அவற்றின்கண் உள்ள பலவேறு படைகளின் நடுவிலே,
தலைவனுக்கென்று பலநிற முடைய மதில்திரையை வளைத்
துச்செய்த வீட்டின் அமைப்புக் கூறினார். அதன் பின்
அங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட தலைமகனிருக்கையில் அழகிய
மங்கைப் பருவத் தீளைய பெண்கள் கச்சிலே கட்டப்

102 முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

பட்ட திண்ணியவாளினை உடையராய் நெய்யைக் கக்கு
 கின்ற திரிக்குழாயினாலே பாவையின் கையில அமைந்த
 விவக்கின் சுடர் குறையுந்தோறந திரியைக் கொளுத்தி
 எரிக்கின்றார்கள்; குதிரை முகலியன உறங்குகுவதின்
 அவற்றின் கழுத்திலே கட்டப்பட்ட மணியின் ஓசையும்
 அடங்கிப்போன நடுயாமத்தில் மெய்காப்பாளர் தூக்க
 மயக்கத்தால் அசைநது காவலாகச சற்றித் திரிகின்றார்
 கள்; இங்ஙனம் நடுயாமம் ஆதலும், பொழுது அளநகறி
 வோர் தலைவன் எதிரே வந்துநின்று வணங்கி வாழ்த்திக்
 கடாரத்து நீரிலேயிட்ட நாழிகை வட்டிலாற பொழுது
 இவ்வளவாயிற் றென்று அறிவிக்கின்றார்கள்; அதனைக்
 கேட்டவுடன் அரசன் எழுநது, யவனர்களாலே புலிச்
 சங்கிலிவிட்டு அழகிதாக அமைக்கப்பட்ட இல்லின்
 உள்ளே விளக்கங்காட்டப்படச சென்று, வலிய கயிற்
 றால் இடையிலே திரையை மறித்து வளையக்கட்டி முன்
 ஒன்றும் பின் ஒன்றுமாய் இரண்டாக வகுக்கப்பட்ட
 பள்ளிஅறைபிற் போய்ப் படுக்கையில் அமர்த்திருக்கின்
 றான்; அங்ஙனம் தலைவன் பள்ளிகொள்ளாரும் உள்ளறை
 யின் முன்திரைக்குப் புறத்தே யுள்ள வெளியறையிலே
 சட்டையிட்ட மிலைச்சரில் ஊமைகள் தலைவன் பள்ளி
 யறையைச் சூழ்நது இருக்கின்றார்கள்; அரசனோ நாளைக்
 குச செய்யவேண்டும் போரினை மிக விரும்பி அதரைப்
 படுக்கையில் உறக்கங் கொள்ளானாய் முன் நாட்களில்
 நடந்தபோரிற் புண்பட்ட யானைகளை நினைந்தும், யானை
 யை வெட்டியந தமக்கு வெற்றியினை யுண்டாக்கியும்
 இறந்துபோன போர்மறவரை நினைநதும், அம்பு அமுந
 திய வருத்தத்தால் தீனிகொள்ளாமல் காதைச சாய்த்துக்
 கொண்டு கலங்குங் குதிரைகளை நினைந்தும் மிகுந்த இரக்

கம் உடையோடும் ஒருகையை அமளிமேல்வைத்து ஒரு கையினால் முடியைத்தாங்கி இவ்வாறு நீள நினைந்து இருக்கின்றான்.

எஉ-முதல் ௮௦-வரையில், தலைவனது வெற்றியும், அவன் பாசறையில் இனிது உறங்குதலும்.

இனி, இவ்வாறு முன்னொளிர்வு உறக்கமின்றிக் கவலை போடிருந்த தலைமகன் பின்னொளிற் படைவரை யெல்லாம் வெற்றி கண்டு, தன் வலிய விரலாலே நல்ல வாகைமாலையினைச் சூடிக்கொண்டு, 'நானைமாலையில் சலைவையைக் காண்போம்' என்னும் மகிழ்ச்சியினால் ஒருகவலையு மின்றிப் பகைபாசர் கேட்டு நடுங்குதற்குக் கருவிபான வெற்றி முரசு முழங்குந் தன் பாசறை வீட்டில் இனிது துயில்கொண் டிருக்கின்றான்.

௮௦-முதல் ௮௮-வரையில், பாட்டின் பொருட்காட்சி துயரமுந் தேறுதலுங் கலந்த நிலையிற் படுத்திக் கிடக்குந் தலைமகளின் முல்லைக்காட்டு மாளி கைக்குத் திரும்பவும் மாறுகின்றது

இனி, இங்ஙனம் பாசறையில் இனிய உறக்கத்திலே கிடக்கின்ற தலைமகனைத் தன் பக்கத்திலே காணாத தலை சலைகள் அவனிடத்தே தன் நெஞ்சினைப் போக்கி மிக வருந்தும் வருத்தத்தால், முதுபெண்டிர் நற்சொறகேட்டு வருது ஆற்றுவிக்குஞ் சொற்களையும் கேளாமல் வருந்து கின்றவள், "இங்ஙனம் ஆற்றாமே வருந்தினால் அது நம் பெருமான் கழித்த சொல்லைத் தவறியதாய் முடியுமா கொலோ" என்று நெடுக நினைந்துபார்த்துத் தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டுங், கழன்று விழுகின்ற வளையைக் கழலாமற் செறித்தும், ஆரமுடையுணர்வும் அகனைத்தேற்று

௧௫ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

கின்ற உணர்வும ஒன்று சேர்தலால் அறிவுமயங்கியும், அவ்வறிவு மயக்கத்தாற் பெருமூச்செறிந்து நடுங்கியும், அந்நடுக்கத்தால் உடம்பிற் செறித்த அணிகலங்கள் சிறிது கழலப் பெற்றும், ஏழடுக்கு மாளிகையிற் பாவை விளக்கு எரியக் கூடல்வாயிலிலே மழைநீர் சொரியும் ஓசை காதில் விழ இம் மாலைக்காலத்திற் படுக்கையிற் கிடக்கின்றாள்.

அக-முதற் கடைசி வரையில், தலைவன் மீண்டு வருதலும், நாட்டின் மழைகாலச்சிறப்பும்

இனித், தலைமகன் தன் மாற்றாரையெல்லாம் வென்று பகைப் புலத்தைக் கவர்ந்துகொண்ட பெரும் படை பொடு வெற்றிக்கொடியை உயரத்தூக்கி ஊதுகொம்புஞ்சங்கும் முழங்கவுங், காசாஞ்செடிகள் நீல மலர்களைப் பூக்கவுங், கொன்றைமரங்கள் பொன்போல் மலரவுங், காந்தள் அழகிய கைபோல் விரியவுந், தோன்றிப்பூச சிவப்பாக அலரவும், வரகங்கொல்லையில் இளமன்கள் தாவினியோடவுங், கார்காலத்து முற்றங் காயினையுடைய வள்ளிக்காடு பின்போகவும் முல்லை நிலத்திலே மீண்டு வரும்போது, அவனது தேரிந்கட்டிய குதிரை களைக்கும் ஓசையானது ஆற்றிக்கொண்டு அங்ஙனங் கிடக்குந் தலைமகன் செவியிலே நிறைநது ஆரவாரித்தது என்க.

பாட்டின் பொருள் நலம் வியத்தல்

கடலில் முகந்த நீரைப் பொழிந்து கொண்டே எழுந்து உயர்ந்த கரியமுகிலிற்கு, மாவலிவார்த்த நீர் ஒழுசுங் கையுடனே ஒங்கி வளர்ந்த கரிய திருமாலே ஒப்புமை கூறியது மனனுணர்விற்கு இசைந்த உவமை யாகப் பொருநதிநிற்கின்றது. நிஷத்தில் ஊன்றிய வில்லிலே அம்பரூத்தூணியைத் தொங்கவிட்டிருப்பதற்குப், பார்ப்பனத் துறவி காவிக்கல்லில் தோய்த்த உடையைத் தனது முக்கோலிற் ரொங்கவிட்டிருப்பதை உடமை கூறியது மிகவும் பொருத்தமாக விருக்கின்றது. இதனால் இவ்வாசிரியர் துறவிகளிடத்துப் பழக்கமுடையர் என்பதுந், துறவொழுக்கத்தில் வேட்கையுடைய ரென்பதுங் குறிப்பாக அறியப்படும்.

மெய்காப்பாளர் பாடி வீட்டில் இடையாமத்திலே தூக்கமயக்கத்தோடும் அசைந்து திரிதல், பூத்த புனலிக் கொடி படர்ந்ததூறு வாடைக்காற்றில் அசைவதுபோல் இருக்கின்றது என்பதனாலும், காயாமலர் கறுப்பாகவுங், கொன்றை பொன்னிறமாகவுந், தோன்றி சிவப்பாகவும் இருக்கும் என்பதனாலும், வரகங் கொல்லையில் மான்கள் தாவிக் குதிக்கின்றன, கார்காலத்தில் வள்ளிக்கிழங்கு முற்றிவிடுகின்றன என்பதனாலும், இவர் இயற்கைப் பொருள்களைக் கண்டறிவதிலும், அவற்றைத் தாங்கண்டவாறே சொல்வதிலுந் திறமை மிக்குடைய ரென்பது இனிது விளங்கும்.

இன்னும், முது பெண்டிர் நற்சொற் கேட்கும் பொருட்டு ஊர்ப்பக்கத்தே திருமால் கோயிலிற் போய்

நாழி நெல்லும் முல்லையுந் தூவி வணங்குதலும், குளிர் மிகுதியால் தோளிற் கட்டிய கையுடன் நிற்கும் ஓர் இடைபெண் ஆனகன்றுகட்டுத் தேறுதல் சொல்லு தலும், காட்டிலே பாடிவீடு அமைத்தலும், அப் பாடி வீட்டினுள் நாறசநதி கூடும் முற்றத்திலே யானைப்பாகர் யானையைக் குத்திக் கவளம் ஊட்டுதலும், வில்லினால் வளைவாக அமைக்கப்பட்ட கூடாரங்களுக்கு இடையிலே அரசனுக்கென்று வண்ணத் திரையினால் வேறொரு வீடு வகுக்கப்பட்டிருத்தலும், அவ்வீட்டின் உள்ளே பெண்கள் பலர் கையில் விளக்கு ஏந்தி நிற்றலும், குதிரை முதலியவற்றின் கழுத்திற் கட்டிய மணியோசை இரவில் அடங்கிவிட்டதும், மெய்காப்பாளர் அரசனிருக்கையைச் சுற்றிக் காவலாகத் திரிதலும், பொழுதறிவோர் கொப்பரைநீரில் இட்ட நாழிகைவட்டிபைப்பார்த்து வந்தது அரசன் எதிரிலே இடையாமம் ஆயிற்று என்றலும், யவனர்களாற் புலிசசங்கிவி விட்டு மிக அழகிதாக வகுக்கப்பட்ட பள்ளியறையுள் அவர்கள் விளக்குசகாட்டச் சென்று அரசன் பள்ளிகொண்டிருத்தலும், அப்போது ஊமை மிலேச்சர் பள்ளியறையைச் சுற்றிக் காவலாக இருத்தலும், படுக்கைமேல் உள்ள அரசன் மறுநாட் போரை விரும்பும் உள்ளத்தோடும் உறக்கம் பெறாமல், முன்னாட் போரிற் புண்பட்ட யானைகுதிரைகையெய்துஞ் செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்து இறந்தொழிந்த அரிய போாமறுவறையும் நினைந்து வருந்தி ஒரு கையை மெத்தையின்மேலும் மற்று ஒரு கையைத் தலையின்கீழும் வைத்துப் படுத்திருத்தலும், தலைமகள் ஏழடுக்குமாளி கையில் தன் கணவன் வருகையை நினைந்து பிரிவின்துன்பத்தை ஆற்றிச்சொண்டு பாவையின் கையிலுள்ள

பாட்டின் பொருள் நலம் வியத்தல் ௫௭

விளக்கானது எரிய மாலிகையின் கூடல் வாயிலிலே வந்துவிடும் நீர்த்தரன் ஒலிப்ப மயிலபோற் படுத்திருந்த லும், அப்போது தலைவன் தன் றேரினை விரைவாகச் செலுத்தக்கொண்டு காட்டிலே வருதலும் நாம் நேரே காண்கின்றதுபோலவும், ஒவியம் எழுதி நங்கண்ணெதி ரே காட்டுகின்றதுபோலவும் மிக்க அழகுடன் சொல்லப் படுதல் காண்க

இனி, இவ்வாசிரியர் தாம் புனைந்துரைக்கும் பொருள்களின் உள்ளே நுழைந்து அவற்றை விரிவாகப் புனைந்துரைக்கின்ற ரென்பதும் ஈண்டு அறியப்பாற்று; இவ்வியற்கை பத்துப்பாட்டுக்கள் இயற்றிய புலவர் எல் லாரிடத்தும் பொதுவாகக் காணப்படுவ தொன்றாகும். ஆயினும், இவரை யொழிந்த ஏனைப்புலவரெல்லாரும் நம் உள்ளத்தின் கற்பனையுணர்வு தளர்வடையா வண்ணம் விரித்துப் புனைந்து சொல்லுதற்கு இசைந்த நன்பொருள் களையே விரித்துரைக்கின்றனர்; மற்று இவரோ புனைந துரை விரிப்பதற் சுவைப்படாத ஒரோவொன்றையுஞ் சிறிது அகலவிரித்துக் கூறுகின்றார்; பாடிவிடு அமைக கப்பட்ட தன்மையினை இவர் இன்னுஞ் சிறிது சுருக்கிக் கூறியிருந்தால் இப்பாட்டு இன்னும் பொருட்சுவை முதிர்ந்து விளங்கும். திருமுருகாற்றுப்படை முத லான ஏனைசில பாட்டுக்களுக்கு இம்முல்லைப்பாட்டு இவ்வாற்றால் ஒருசிறிது தாழ்ந்தது போலுமென அவை தம்மை ஒப்புநோக்கிக் கற்பார்க்கு ஒருகாற் றேன்றினுந் தோன்றும். என்றாலும் இப் பாட்டின்கட் கண்ட பொருட்கோவை நினைக்குநதோறும் இன்பம் பயக்கும் விழுப்பம் வாய்ந்து மிளர்கின்றமை காண்மின்!

பாவும் பாட்டின் தடையும்.

இனி, இச்செய்யுள் நேரிசை அகவற்பாவாற் செய்யப் பட்ட தொன்றும். இதில் ஒவ்வோர் அடியும் நான்கு சீர்களான் வகுக்கப்படுவன; ஒவ்வொரு சீரும் இரண்டு அசைக்குக்குறையாமலும் மூன்றசைக்குமேற்படாமலும் வரும்; புலவன் தான்கருதிய அரும் பொருள்களையெல்லாம் வருத்தமின்றி எளிதாக வெளியிடுதற்கு இவ் வக வற்பாவினும் இசைவானது பிறிதில்லை. எதுகை யின் பழம் மோனையின்பழம் தோன்ற இயைந்து நிற்குஞ் சொற்கள் மற்றைமொழிகளிற் போலாது தமிழில் மிகப் பெருகியிருந்தாலும், அவ்வெதுகை நயம் மோனை நயங்களையே பெரிதும் நோக்காது பழைய தமிழ்ப்புலவர்க ளெல்லாரும் பொருள் சென்ற வழியே சொற்கள் தொடர்ந்து நிரம்பச செய்யுட்கள் பலவும் இயற்றுவராயினர். பொருளொழுங்கு முதிரத் தங்கருத்துக்களை இணக்கிவைத்துச் செல்லுட்போது ஆங்காங்கு இடர்ப் பாடின்றி எளியவாய்த் தோன்றும் எதுகை மோனை களையே அமைப்பர்; எதுகை மோனைகளுக்கு வற்பப் பொருள் பொருத்துவா மல்லர்.

பிற்காலத்தில் அகவற்பாப்பாடின புலவர் பெரும் பாலும் ஒவ்வோரடியிலும் முதற்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் எதுகை பொருத்தத் தொடுததார்கள்; சிலர் இவ்விரண்டு அடிகள் முதற்சீர் எதுகை இணையக் கொளுவினர். அவர் செய்த அப்பாட்டுக்கள் எல்லாம் முதலிலிருந்து இறுதி வரையில் ஒரே ஓசையாய் நடந்து கேட்பார்க்கு வெறுப் புணர்வினைத் தோற்றுவிப்பா நிற்கின்றன.

மற்றுப, பன்டைக்காலத்துப் புலவரின் அகவற் பாட்டுக்களோ பொருள் இயைபுக்கு இணங்க ஓசை மாறி மாறி நடநது கேட்பார்க்குக் கழிபேர் உவப்புணர் வினைப் பயந்துநிழுகின்றன. இவ்வாசிரியர் **நப்பூதனார்**, சில அடிகளில் முதற்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும் எதுகை பொருந்தவைத்தும், வேறுசிலவற்றில் முதலும் நான்கும் எதுகை பொருந்தச் செய்தும், மற்றாரு சில அடிகள் இரண்டிரண்டாய் முதற்சீரில் அவ்வாறு எதுகைபொருந தக்கொளுவியும், பின்னுஞ் சிலவற்றில் அதுதானு மில்லாமல் யாத்தும் இப் பாட்டினைப் பலவகையால் ஓசையின் பம் மாறி மாறி வரத தொடுத்தார். இன்னும் ஆங்காங்கு அமைக்கப்படும் பொருள்களுக்கு இணங்க அடிகள் மெதுவாகவும், விரைவாகவும், இடையிடையே தெற்றுப பட்டுஞ் செல்கின்றன. பாடிவிடு இயற்றும் இடத்தில் ஓசை தெற்றப்பட்டுச் செல்கின்றது; அரசன் பாசறையினுள் இருக்கும் நிலையைச் சொல்லுமிடத்து ஓசை மெதுவாக நடக்கின்றது; அவன் மீண்டு விரைந்துவருமிடத்து விரைந்து போகின்றது. இவையெல்லாம் அறிவு ஒருங்கி ஆராய்ந்து உணர்ந்துகொள்க.

இனி, இப்பாட்டினுள் இடைச சொற்களையும் வேற்றுமை யுருபுகளையும் நீக்கி எண்ணப்படட சொற்கள் சிறிதேறக்குறைய ஐந்தாறு சொற்களாகும்; இவற்றுள் முன்வந்த சொல்லே பின்னும் வருமாயின் பின்வந்தது எண்ணப்படவில்லை. இவ்வைநாறு சொற்களுள் 'நேமி' 'கோவலர்' 'படிவம்' 'கண்டம்' 'படம்' 'கணம்' 'சந்தித்து' 'விசயம்' 'அஞ்சனம்' என்னும் ஒன்பதும் வடசொற்கள்; 'யவனர்' 'மிலேசசர்' இரண்டும் திசைச் சொற்கள். ஆக இதனுட் காணப்பட்ட பிறமொழிச்

சொற்கள் பதினென்றேதாம். எனவே இப் பாட்டினுள் தூற்றுக்கு இரண்டு விழுக்காடு பிறசொற்கள் புகுந்தன என்றற்கு; ஏனையவெல்லார் தனிச செந்தமிழ்ச சொற்களாகும்.

இனி, இம்முல்லைப்பாட்டை ஏனை ஒன்பது பாட்டுக்களோடும் ஒப்பவைத்து நோக்குங்கால், இஃது ஏனையவற்றைப்போல் மிகஉயர்ந்த தீஞ்சுவை நடையினதாகக் காணப்படவில்லை யென்பது தோன்றுகின்றது. பொருநராற்றுப் படையில்வந்த,

“தூராஅய் துற்றிய துருவையம் புழுக்கின்
பராரை வேவை பருகெனத் தண்டிக்
காழிற் சுட்ட கொழுந் கொழுங்குறை”

என்னும் அடிகளின் தேனொழுகும் அரியநடைபோலாவது, மதுரைக்காஞ்சியிற் போந்த,

“மழைதொழி லுதவ மாநிரங் கொழுக்க
ஆழந்த குழும்பில் திருமணி கிளர
எழுந்த கடற்றின நனபொன் கொழிப்ப”

என்னும் அடிகளின் தேனொழுகும் அரியநடைபோலாவது இழுமென் ஓசையுடன் தித்திப்பாக எழுதப்பட்ட ஓரடியையாவது இம்முல்லைப்பாட்டிற் காண்டல் அரிது; இஃது ஏனையவற்றை நோக்கப் பெரும்பாலும் எங்கும் வல்லென்ற ஓசையுடையதா யிருக்கின்றது எனப்பாட்டுக்களிற்போலச் சொல்லின் கொழுமை இதன்கண் மிக முதிர்ந்து தோன்றாமையின், இது தன்னைக் கற்பார்க்கு ஏனையபோல் மிக்க சொல்லின்பம் பயவாதென்று கருதுகின்றும். இப்பாட்டின் நடையினால் இதனை யியற்றிய ஆசிரியர் **நப்பூதனார்** துறவொழுக்கமும், வல்லென்ற இயல்பும், அறிவாமுமும், மீக்க மனவமைதியும் உடைய

ரென்பது குறிப்பாக அறியப்படும்; காட்டிடத்தையும், மழை காலத்தையுந், தலைநி தனிமையையும் பொருளாகக் கொண்டு இசையெய்யுள் யாத்தமையானுந், துறவோர் கருவிகளை உவமை எடுத்துக் காட்டுதலானும் அவையே இவர் தன்மையாமென்பது தெளியப்படும்.

இப் பாட்டின்கட் காணப்பட்டபண்டைக்காலத் தமிழரின் வழக்கவொழுக்க வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

இனி, இப்பாட்டினுற் பண்டைக்காலத் தமிழரின் வழக்க ஒழுக்கங்கள் சில அறியப்படுகின்றன. இனி நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை நிமித்தங்கேட்டு அறியலாம் என்று நம்பினா. பகைவர்மேற் ரென்ற அரசர் காட்டிற் பாடிவீடு அடைப்பது வழக்கம். யானைப்பாகர் யானைகளை வடநாட்டிச சொற்களாற் பழக்கிவந்தனர். அரசன் போர்மேற் செல்லும்போது பெண்களும் வாள்வரிந்த கசகடனை கூடச்சென்று பாடிவீட்டில் அவனை ஒம்பினர். பெண்மக்கள் இங்ஙனம் அரசரோடு உடன்சென்று அவனுக்குப் பணிபுரிதல் முற்காலத் துண்டென்பது, வடமொழியிற் காளி தாசர் இயற்றிய சாகுந்தல நாடகத்தானும் அறியப்படும். கடாரத்து நீரிலே இட்ட நாழிகை வட்டிலாற் பொழுது அறிந்துவந்தனர். கிரீசு முதலான அயல் நாடுகளிலுள்ள யவனர் எனனுங் கம்மர்களை வரவழைத்து அருமைமிக்க பல கர்மவேலைகள் செய்து வந்தனர். இவ்வாறே சீவகசிந்தாமணியிலுந் “தம்புலன்சளால் யவனர் தாட்படுத்த பொறியே” என்று இவர்கள் குறிப்பிடப்பட்டமை காண்க மிலேசச தேயத்திலுள்ள ஊமைகளை வருவித்துத், தமிழ் அரசர் தம்பர்வியறைக்கு

௬௨ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

ஆவர்களைக் காவலாக இருத்தினர்; ஊமைகள் அல்லா
ரை அங்குவைப்பின் அரசன் பள்ளியறைக்கண்ணவான
மறைபொருள் நிகழ்ச்சிகளை அவர்கள் வெளிவிடுவரென
வும், ஒருவரோடொருவர் சிறிசிலிபொழுதுகூடி முணு
முணுவென்று பேசுதலுஞ் செய்வராதலால் அதனால்
அரசன் துயில்கெடுமெனவுங் கருதிப்போலும் ஊமைகள்
அங்ஙனம் பள்ளியறைக் காவலராக இருத்தப்படுவரா
யினர்! இன்னும் ஏழடுக்குமாளிகை முதலான உயர்ந்த
கட்டிடங்களும், இன்பம் நுகர்த்தற்குரிய பலவகையான
ஆரும்பண்டங்களும், யானை தேர் குதிரை காலாள் முக
லான நால்வகைப் படைகளும் பிறவளங்களும் பழந்
தமிழ்நாட்டுமன்னர் உடையராய் இருந்தன ரென்பதும்
பிறவும் இப்பாட்டினால் இனிது விளங்குகின்றன.

விளக்க உரைக் குறிப்புகள்

இம் முல்லைப்பாட்டிற்கு உரை எழுதிய நச்சினூர்க் கினியர் இப்பாட்டுச் சென்றவழியே உரை உரையாமல், தாம் உரைக்கினங்கப் பாட்டை இணக்குவான் புகுநது) தமக்கு வேண்டியவா நெல்லாஞ் சொற்களை அலைத் தெடுத்து ஒர் உரை எழுதுகின்றார். இங்ஙனம் எடுத்து உரை எழுதுவனவெல்லாம் 'மாட்டு, என்னும் இலக்கண மாமென அதனியல்பைப் பிறழ்உணர்ந்து வருவினாரென் பதனை முன்னரேகாட்டினும்; ஆண்டுக் கண்டு கொள்க. இனி இங்கு அவர்உரையினை ஆங்காங்கு மறுத்துச் செய்யுட்பொருள் நெறிப்பட்டுடொழுகும் இயற்கை நன் முறை கடைப்பிடித்து, வேறொரு புத்துரை விளங்கும் வண்ணம் சில உரைக்குறிப்புக்கள் தருகின்றும்

(க-சு அடிகள்) பெரியகையிலே நீர் ஒழுக நிமிர்ந்த திருமலைப்போல, உலகத்தை வளைத்துக் கடல்நீரைப் பருகி வலமாக எழுநது பலைமுகுகளில் தங்கி எழுந்த முகில் முதற்பெயலைப்பொழிந்த மலைக்காலம் எனக.

கரிய நிரம் பற்றியும், உலக மெல்லாம் வளைந்த தொழில் பற்றியும், நீர் ஒழுகாநிற்ப நிமிர்ந்தமைபற்றியுந் திருமலை முகிவிற்கு உவமைகூறினார். மாவலிவார்த்தநீர் கைகளினின்று ஒழுகத் திருமால் நிமிர்ந்ததுபோல, நீரைச் சொரிந்து கொண்டே உயர்ந்த முகில் என்று உரைக்க.

நனந்தலை-அகன்றஇடம். நேமி-சக்கிரம். வலம்புரி பொறித்த-வலம்புரிசசங்கைவைத்த; "வலம்புரிபொறித்த

வண் கைமசவலி' என்றார் சீவகசிந்தாமணியிலும். 'மா தாங்கு' என்பதனை 'மால்' என்பதனொடு கூட்டித் 'திரு மகளை மார்பில் தாங்கும் மால்' என்று பொருளுரைக்க. தடக்கை-பெரியகை; "தடவுங்கயவும் நளியுள்பெருமை" தொல்-உரியியல், உச. பாடு இமிழ் பணிக்கடல்- ஓலிமுழங்குங் குளிர்ந்தகடல். கொடுஞ்செலவு-வினைந்து போதல். சிறுபுன்மலை-பிரிந்தாரர்க்குத் துன்பம் விளைக் குள் சிறுபொழுதானமலை.

(எ-கக) ஊபபபச்சக்கிதே போய் நெல்லும் மலருந் தூவிக் கையாறறொழுது பெரிதுபு திர்ந்தமகவிரி நற்சொற் கேட்டுநிற்ப என்க.

{அருங்கடி மூதூர்-பகைவர் அணுகுதற்கரியகாவல் அமைந்த பழையஊர். யாழ் இசை இன வண்டு ஆர்ப்ப- யாழின் நரம்பொலிபோல் ஒலிக்கும் ஓரினமான வண்டு கள் ஆரவாரிக்க; இவை தூவும்முல்லைமலரிற்றேனை நசகி வந்தன. நாழிகொண்ட-நாழி என்னும் முகங்களக்குள் கருவியின் உட்பெய்த. நறுவீ-நன்மணங்கமழும் மலர். முல்லை-முல்லைக்கொடி. அருப்பு அவிழ்அலரி-அரும்பு விரிந்த மலர். "நென்னீரெறிந்து விரிசசியோர்க்குளு, செம்முதுபெண்டிர்" என்றார் புறத்திலும், உஅ௦.}

(கஉ-கஎ) அங்நனம் அவர் நிற்கின்றவளவிற்பசிய கன்றின் வருத்தம்மக்க சமுலுதலைநோசகிய ஓர் இடைப் பெண்: "கோவலர் பின்னைநின்று செலுத்த உம்முடைய தாய்மார் இப்போதே வருகுவர்" என்று சொல்வோளுடைய நற்சொல்லைக்கேட்டனம் என்க.

{புதிதானற் கன்று ஆதலாற் 'பசலைக்கன்று' என்றார்; 'பசலை' பசமை என்னும் பண்படியிற் பிறந்து குழ வித்தன்மையை யுணர்த்திற்று, மிக இனையகன்று என்ற

படி; “பசுநிலவின்” என்றார் புறத்திலும் (௩.௬௨); நசு சினூர்க்கினியர் ‘வருத்தத்தை யுடைத்தாகிய கன்று’ என்றது கூறியது கூறலாகும். உறுதுயர்-பாலுண்ணுமையால் உறற துன்பம்.

நடுங்குசுவல் அசைத்தகையள்-குளிரால் நடுங்குந் தோள்களின்மீறற் கட்டின கையளாய். கைய-கையிற் பிடித்த கொடுங்கோல்-வருத்துகின்ற தாற்றுக்கோல் நன்னர் நன்மொழி. நன்றாகிய நல்லமொழி, நன்மைப்பொருளையுணர்த்தும் நன்னர் நல் என்னுஞ் சொற்கள் ஒருங்கு வந்தமை “ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவிவ வரையார்” என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாற்றாண்மைக்கப்படும் (சொல், எச்சவியல், ௬௪).†

(௧௮) அதனாலும், நிந்தலைவன் படைத்தலைவர் தாஞ் செல்லுமுன்னே நற்சொற் கேட்போர்கேட்டுவந்த நிமித்தச சொற்களும் நன்றாயிருந்தன வாதலாலும் என்க.

; நல்லோர்-படையுள் நற்சொற்கேட்டற் குரியோர். வாய்ப்புள்-வாயிற் பிறந்த நிமித்தசசொல்.†

பெருமுது பெண்டிர் தாங்கேட்டுவந்த நற்சொற் கூறித் தலைமகளை ஆற்றுவிக்குமிடத்துத், தலைமகன் சென்றக்கால் நிகழ்ந்த நன்னிமித்தத்தினையும் உடன் எடுத்துக் காட்டி வற்புறுத்துகின்றார் என்பது இவ்வடியினால் இனிது பெறப்படுகின்றது. பகைவரது மண்கொள்ளாச் செல்கின்ற வேந்தன் படைத்தலைவர் இந்நாணம் ஒருபாக் கத்திலே விட்டிருந்து விரிசசுகேட்ப ரென்பது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாராற் சொல்லப்பட்டது. இப்பொருள் இவ்வடியினால் இனிது பெறப்படுவதாகவும், இதனை உணராத நசுசினூர்க்கினியர் ௧௮-வது அடியி

ஆள்ள 'நல்லோர்' என்பதனை எ-வது அடியிலுள்ள 'போக' என்னும் வினையொடுகூட்டி இடர்ப்பட்டும் இப் பொருளே கூறினார்; அங்ஙனம் இடர்ப்பட்டிக் கூட்டிப் பொருளுரைக்கும்வழிப், பெருமுது பெண்டிர் விரிசசி கேட்டபொருள் அவரால் உரையின்றி விடப்பட்டது. தலைமகன் குறித்துப்போன கார்ப்பருவ வரவினைக் கண்டு ஆற்றாளான தலைமகளை ஆற்றுவித்தற் பொருட்டுப் பெருமுது பெண்டிரும் விரிசசி கேட்டுவந்து ஆற்றுவிக்கின்றார் என்பது நப்புகனார் கருத்தாகலானும், மேலெடுத்தாச செல்லும் வேந்தன் படைத்தலைவர் மட்டுமே விரிசசி கேட்டற்கு உரியோர் ஏனைபோர் உரியரல்லர் என்பது தொல்காப்பியனார்க்குக் கருத்தன் றாகலானும், யாங்கூறம் பொருளாற் பெருமுது பெண்டிர் விரிசசிகேட்டலும் படைத்தலைவர் வாய்ப்புளும் இனிது பெறப்படுவதாக அவர் உரையாற் படைத்தலைவர் கேட்ட நன்னிமித்தம் ஒன்றுமே வலிந்து கொள்ளப்படுதலானும் நச்சினார்க்கினியருரை போலியுரையாமென்று மறுக்க

(௧௬-௨௩) 'நின்றலைவன், பகைவா இடமெல்லாந் திறைப்பொருளாகக் கவர்ந்துகொண்டு, இங்ஙனந் தான் எடுத்த போரவினையை இனிது முடித்து விசைவில் வருதல் உண்மையேயாம்; மாயோய்! நீ நின்துயரத்தை விலக்கு' என்று அவர் வற்புறுப்பவும் வற்புறுப்பவுந் தலைமகன் ஆற்றாளாய்க் கலுழ்ச்சிமிக்குக் குவளைப்பூவின் இதழை ஒத்த கண்ணிலே முத்துமுத்தாய் நீர் துளிப்ப வருந்தி என்க.

இனி, இங்கு இவ்வாறு உரை கூறுதலை நச்சினார்க்கினியர் மறுக்கின்றார். அவர்கூறிய மறுப்பின் பொருள் வருமாறு:- முல்லை என்பது காதலனைப்பிரிந்த காதலி

அவன் வருந்துணையும் ஆற்றியிருக்கும் ஒழுக்கமாகும். நபபூதனா இதற்கு 'முல்லைப்பாட்டு' என்று பெயரமைத் தமையால் இதன் கண் அவ்வொழுக்கமே கூறப்படுதல் வேண்டும்; இதற்கு வேறுகத் தலைவி ஆற்றாமல் வருந்தி னார் என்றல் செய்தல என்னும் இரங்கல் ஒழுக்கமாம் ஆகலின், இவ்விரங்கல் ஒழுக்கம் போதரப் பொருளு ரைத்தல் தூலாசிரியர் கருவதொடு முரணுமாகலின் இப பாட்டுக்கு நேரே பொருள்கூறாத லாகாது, என்று சொல்லிப் பொற்சரிகை பின்னிய நற்பட்டாடையினைத் துண்டு துண்டாகக் கிழித்துச் சேர்த்துததைத்து அவம் படுவார் போலச, செய்யுட் சொற்றொடர்களை ஒரு முறையும்ன்றித் துணித்துத் துணித்துத் தாம் வேண்டிய வாறு சேர்த்துப்பின்னி உரை வரைகின்றார்.

இனி, அவர் நிகழ்த்திய தடையினைப்போக்கி யுரைக் கின்றாம். வேனிற்காலத் தொடக்கத்தில் தலைவன் தான் பிரியும்போது 'யான் கார்காலந் துவங்குதலும் மீண்டு வந்து நின்னுடன் இருப்பேன்; என் ஆருயிர்ப்பாவரம்' ன் அது காலும் (நம் பிரிவாற்றாமையால் நிகழும் துயரைப்) பொறுத்திருத்தல் வேண்டும்' என்று கற்பித்த வண்ண மே, ஆற்றியிருந்த தலைமகள் அவன் குறித்த கார்ப்பரு வம் வரக்கண்டும் அவன் வந்திலாமையிற் பெரிதும்) ஆற் றாளாயினாள்; இஃதிலக இயற்கை. இங்ஙனம் ஆற்றாளா கின்றமை கண்ட பெருமுது பெண்டிர் விரிசசி கேட்டு வந்து வற்புவுறுபயவும் ஆற்றாதுவருந்துநலைவிபின் 'நாம் இங்ஙனம் ஆற்றமே வருந்துகின்றது கணவன் கற்பித்த சொல்லைத் தவறியதாய் முடியும்' என்று நெடுக நினைந்து பார்த்து 'அவர் வருந்துணையும் நாம் ஆற்றுதலே செயற் பாலது' என்று தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு கிடந்தாள்

௬௮ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

என்பது அஉ-வது அடி முதல் நன்கெடுத்திடுகக் கூறப்படுக
 லின், இப்பாட்டின்கண் முல்லையொழுக்கமே விளக்கமா
 கச் சொல்லப்பட்ட தென்பது அறிவுடையார்க் கெல்
 லாம் இனிது விளங்கிக் கிடந்தது. அற்றன்று, முல்லை
 யொழுக்கமே பயின்றுவரும் இப்பாட்டின்கட் “பூப்
 போல் உண்கண் புலம்பு முத்துறைப்ப” என்னும் இரங்
 கற்குரிய அழகையினைக் கூறுதல் பொருநாதாம் பிற
 வெனின்; நன்று கடாயினும், முன்னும் பின்னும் மெல்லாம்
 முல்லையொழுக்கமே தொடர்ந்து வரும் இச்செய்யுளின்
 அகத்து இடையே தோன்றிய அவ்விரங்குபொருள்பற்றி
 ாண்டைக்கு வரக்கடவதாம் இழுக்கு ஒன்றுமில்லை;
 முழுவதூஉந் தொடர்ந்து அவ்விரங்குப் பொருள் வருமா
 யினன்றே அது குற்றமாம். அல்லதூஉந், குறிஞ்சி, பாலை,
 மருதம், முல்லை முதலான ஒழுக்கங்கள் நடைபெறுங்
 காலெல்லாம் இடையிடையே தலைவிமாட்டு ஆற்றாமை
 தோன்றும் என்பதூஉம், அங்கனந் தோன்றும் அவ்
 வாற்றாமை எல்லாம் நெய்த லொழுக்கமாதல் இல்லை என்
 பதூஉம் ‘அகநானூறு’ ‘கலித்தொகை’ முதலிய பண்டை
 நூல்களிலெல்லாங் காணக்கிடத்தலின், இம் முல்லைப்
 பாட்டினிடையே வந்த அவ் அடிபற்றி ஈண்டைக்காவ
 தொருகுற்றமு மில்லையென விடுக்க. ஆற்றுவிப்பார்
 யாருமின்றித் தனியளாயிருந்து கடலைநோக்கியுங் கானலை
 நோக்கியுந் தலைவி இரங்குதலும், பிறர் உள்வழி அவ்வோடு
 இரங்கிக் கூறுதலும் நெய்தலொழுக்கமாம் என்பது தொல்
 லாசிரியர் நூல்களிற் காண்க.* ஆற்றுவிப்பார் உள்வழி

* திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் “ஆரம்பாந்து திரை
 பொரும்” என்னுஞ் செய்யுள் முதல் “மூவறழீஇய அருண் முத
 லோன்” என்னுஞ் செய்யுள் ஈராகத் தலைமகள் யாரும் இல் ஒரு

யெல்லாம் நிகழும் ஆற்றுமை 'நெய்தல்' ஆவதில்லைபாக
லின், இப்பாட்டின் கண்ணுங் கணவன் கூறிய சொல்லும்
பெருமுது பெண்டிரும் ஆற்றுவித்தற் காரணமாய் நிற்ப
பத் தலைவிமாட்டுத் தோன்றிய ஆற்றுமை இடையே
வைத்து மொழியப்பட்டதாகலின், இது நெய்தற்றிணையா
தல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாமையின் நசுசினூர்க்கினியர்
நிகழ்த்திய மறுபடிப் போலியாமென்று ஒழிக.

[பருவரல்-துன்பம், துயரம். எவ்வம்-வருத்தம். மா
யோள்-வெளிறித் தளுக்காக மிளிர்நங் கரியநிறம் உடை
யவள்; "மாயோள் முன்கை யாய்தொடி" என்னும்
பொருநராற்றுப்படை யடியுரையிலும் இப்பொருளே
காண்க. கலுழ்ச்சி-அழுகை. புலம்பு-தனிமை; அது
தனித்தனியே இடையற்று விழுங் கண்ணீர்த்துளிமேல்
நின்றது; இசசொல் இப்பொருட்டாதல் "புலம்பேதனி
மை"என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் அறிக.]

(உச-உஅ) மேல் எடுத்துச் சென்ற வேந்தன்
படைத்தலைவர் பகைப்புலத்திற்கு அரணய் அமைநத
முல்லைக்காட்டிலே பிடவஞ்செடிகளையும் பசிய தூறுகளே
யும் அழித்து, அங்குள்ள வேடரின் காவற்கோட்டைக
ளையும் அழித்து. முள்ளாலே மதில் வளைத்து அகலமாய்ச்
சமைத்த பாசறை என்க

'இங்கே பகையரசன் பாடிவீட்டில் இருக்கும் இருப்
பும், எடுத்துச்சென்ற வேந்தன் பாடிவீட்டில் இருக்கும்
சிறைத் தனியளாயிருந்து கடலை நோக்கியும் அன்னம் முதலிய
வற்றை நோக்கியும் வருந்திக்கூறிய பாட்டுப்பததும் இரங்கலே
கூறுதலால் திணைநெய்தல்' என்று பேராசிரியர் "மூவறழீ
இய" என்னுஞ் செய்யுளுரையிற் கூறியதூஉம் உற்றனோக்
கற் பாலது.

இருப்புமாக இரண்டு பாசறை யமைப்பு இதன்கட் சொல்லப்பட்ட தெனக் கொண்டு சில எழுதினாரும் உளர் நசசிணர்க்கினியர் உரையிலாதல் நபபூஉணர் பாட்டிலாதல் அந்நானம் இருவகைப் பாசறையிருப்புச சொல்லப்பட்ட (தில்லாமையால் அவர் கூறியது பொருந்தாவுரையாம் என்க.†

‡ கான்யாறு தழீஇய அகல் நெடும்புறவு - காட்டியாறு குழ்நத அகன்று நீண்ட முல்லைக்காடு. செண்நாறு - நீள மணங்கமழும்; இவ அடை மொழியைப் 'பைப்புதல்' என்பதனொடு கூட்டியு முரைத்தல் ஆம். எருக்கி-அழித்து. புழை அருப்பம் - வாயில் அமைந்த கோட்டை. 'இடுமுட்புரிசை' முள் இடு புரிசை என மாற்றுக; காட்ட-காட்டின்கண் உள்ள, இதுமுள்ளுக்கு அடை; புரிசை-மதில். 'ஏமம்உறு' இடைக்குறைந்து ஏழுறு எனவாயின; ஏமம்-காவல் படு நீர்ப்புணரி-ஒலிக்கின்ற நீரையுடைய கடல். |

(உசு-௩௬) இப்பாசறையின் உள்ளுள்ள தெருக்களின் நாற்சந்தி கூடும் முற்றத்திற் காவலாகின்ற மதயானை, கருமபொடுகதிரும் நெருங்கக்கட்டிய அதிமதுரத் தழையினை உண்ணாமல், (அவற்றால் தனது) நெற்றியைத்துடைத்துக் கொம்பிலே தொங்கவிட்ட (தன்புழைக்கையிலே) கொண்டு நின்றதாகப் பாகர் பரிக்கோலிணற் குத்தி வடசொற் பல்காற் கூறிக கவளம் ஊட்ட என்க.

† உவலைக்கூரை-தழைகள் வேய்ந்த கூரை; பாடிவீட்டில் மறவர் இருத்தற்காக அறை அறையாக வகுத்து மேலை தழைகள் வேய்த்திடப்பட்ட கூரைகள் இவை. ஒழுகிய தெரு - இங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட கூரைகள் ஒழுங்காக இருக்கும் தெருக்கள் கவலை-நாற்சந்தி கூடும்

மீட்டம். பாடியினுட்புகுவார் இவ்விடத்திலுள்ள முற்றத்
 ற்கண் வகதே பாசறையிலுள்ள தெருக்களுக்கும்
 சாகல் வேண்டிதலின், இங்கே யானை காவலாக நிறுத்
 தப்பட்டது. தேம்படுகவுள்-மதநீர் ஒழுக்குங் கன்னத்தினை
 டைய. ஓசாகுநிலைக்கரும்பு-உயர்ந்து வளர்ந்து நிறநிலை
 டைய கரும்பு. கதிர் மிடைந்து யாத்த-நெற்கதிராகளை
 நருங்கப் பொதிந்து கட்டிய. வயல்விளை - வயலில்
 னைந்த. இன்குளகு-அநிமதுரத்தழை அயில்துனை-நீரி
 முனை. கவைமுள் கருவி-கவர்த்த அல்லது பிளப்பான
 ள்ளள்ள பரிக்கோல். கல்லா இனோளுர்-யானைபழக்
 குள் சொற்களை யன்றி வேறு வடசொற்களைக் கல்லாத
 னையர், கைப்ப-ஊட்ட.

(௩௭-௪௪) துறவோன் தனது முக்கோலை நாட்டி
 ளுதன்கட் காவியுடையைத் தொங்கவிட்டு வைத்தாற
 வால்ப, போரிற் பின்னிடாமைக்கு ஏதுவான வலிப
 ளில்லில் தூணியைத் தொங்கவிட்டுப், பின் அவலிங்களை
 யல்லாம் படங்குக்காக ஊன்றிப், பின்னர் அவை தம்
 மையெல்லாங் கபிற்றால் வளைத்துக்கட்டிச் செய்த இருக்
 கையிற் குறதக்கோக்களை நட்டு, அவற்றொடு படல்களை
 வரிசையாகப் பிணைத்து, இவ்வாறு இயற்றிய வளைந்த
 ளில்லாலான அரணமே தமக்குக்காவலிடமாக அமைந்த
 வறுவேறான பல்பெரும் படைகளின் நடுவில், நீண்ட
 மூத்துக்கீகால்களொடு சேர்த்துச்செய்த பலநிறம் வாய்ந்த
 ளுட்டிஹையை வளைத்து வேறோர் உள்விடு அரணுககு
 ன்று எல்லாரும் உடன்பட்டுச் செய்து என்க.

கல்-காவிசகல கல்தோய்த்து உடுத்த-துகிலைக்காவிக்க
 கர் சாயத்தில் தோய்த்து உடுத்த. படிவம்-தவவெட்டம்;
 பல்புகழ் நிறுத்த படிமையோனே” என்னும் பனம்பா

௭௨ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

ரனார் பாயிரச்செய்யுள்லும் இச்சொல் இப்பொருட்டா தல காண்க. அசை நிலை-தங்கவைத்த தன்பை; என்றது காவியுடையை. கடுப்ப-ஒப்பு; இச்சொல் மெய் உவமத் தின்கண் வருமென்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். தூணிநாற்றி-அம்பறாப்பட்டிலைத் தொங்கனிட்டு. கூடம், கூடாரம், படங்கு என்பன ஒருபொருட் கிளவிகள். பூநதலைக்குந்தம் - பூசுரெதுக்கின தலையையுடைய கை வேல் சிடுகு-படல். நிரைதது - வரிசையாக வைத்து. நாப்பண்-நடு காழ்-கம்பு, கோல். கண்டம்-கூறு, கூறு பட்ட பலநிறத்தினை யுடைய திரையை உணர்த்தியது ஆகுபெயரால்; நெடுங்காழ்க்கண்டம்நிரல்பட "நிரைத்த" என்றார் சிலப்பதிகாரத்திலும் *

(சுந-சக) வானினைத் தமது கரசிலே சேரக்கட் டின மங்கையர் பாவையின் கையிலுள்ள விளக்குகள், கெந்கோலுந் திரிக் குழாயிலுல் திரியைக் கொளுத்தி அவற்றைகொளுத்த என்க.!

இதற்கு இவ்வாறன்றி மங்கையர்கையிலுள்ள விளக் கினைத் திரிக் குழாயையுடைய சிற்றூட்கள் கொளுத்தி, என்றுரைப்பின், 'மங்கையர்' என்னுஞ்சொல் தழுவும் வினையின்றி நின்றவற்றுமாகலின் அப்பொருள் பொருள் தாதென்க.

தொடி-கைவளை; இப்பொருட்டாதல் "கங்கணை கைவளை யொருபலந் தொடியே" என்னும் பிங்கலந் தையிற் காண்க. புறம்-முதுகு. கூநதல் அம் சிறுபுறத்து-கூநதல் கிடக்கும் அழகிய சிறிய முதுகிணையுடைய, என்று மங்கையர்க்கு அடையாக்குக. இரவைப் பகலாக் கும் வலியபிடியமைந்த ஒளியுடையவாள். விரவு-கலந்த

* நீர்ப்படைகாதை, கடுக-ஆம் அடி.

சேர்ந்த; 'விரவ' எனத்திரிகக. வரிக்கச்ச-வரிந்து கட்டப்பட்ட இரவிக்கை; 'வரி' நிறம் எனினுமாம், நிறத்தினையுடைய கச்ச என்க. குறுந்தொடி யணிந்த முன்கையினையுட்ப் கூந்தலசைந்து கிடக்குஞ் சிறு புறத்தினையுமுடைய மரகையர், வாள் விரவ வரிந்து கட்டினகச்சையணிந்த மங்கையர், என அடைமொழிகளை இருகாற்பிரித்துக் கூட்டுக. நெய் உமிழ் சரை-நெய்யை ஒழுகவிடுந் திரிக்குமாய். நந்துதொறும்-கெடுந்தோறும். '

(௩௦-௩௪) மணியினோசையும் அடங்கிய நள்ளிரவில், அசையும் மோசி மல்லிகைக்கொடியேறிய சிறு தூறுகள் துவலையொடுவந்து அசையுங் காற்றினால் அசைந்தாற்போலத், தூக்க மயக்கத்தால் அசைதலையுடைய மெய்காப்பாளர் காவலாகச் சுற்றித்திரிய வென்க. |

நெடுநா வெண்மணி-ரீண்ட நாககினையுடைய வெள்ளியமணி. நிழ்ச்சிய-நுணுகிய; அதாவது முன்னுள்ள ஓசை அடங்கிய; இரசொல் நுணுக்கப்பொருளை யுணர்ந்ததால் "ஓய்தல் ஆய்தல் நிழ்த்தல் சாய், ஆவையின் நான்கும் நுணுக்கப்பொருள்" என்னுந் தொல்காப்பிய உரியியற் சூத்திரத்திற் காண்க; இனி 'நிழற்றல்' எனப்பாடமோதுவாருமுளர்; 'நிழற்றல்' ஒளிவிடுத லென்ப பொருடரும் பிறிதொரு சொல்லாதலின் அஃதீண்டைக்குப் பொருந்தாது; அறஹல், திவாகரத்தில் "நிழற்றல் நுணுக்கமும் நிழற்செயலுமாகும்" என்று அஃது இரு பொருளும் உடைத்தாக ஓதப்பட்டவா நென்னை யெனின்; அது தொல்காப்பியத் தொடு முரணுவதாகலிற கொள்ளற்பாலதன்றென மறுக்க. என்றது சூதிரையானை என்றற் றொடக்கத்தனவும் உறங்குதலின், அஃதறிநின் கழுத்திற் கட்டிய மணியினோசையும் அடங்கினமை

கூறிற்று; இனிப் பாடிவீட்டின்கண் எல்லாருந் தொழி
 லவிதற்குத் தெரிசூறியாக அடித்துவிட்ட மணி யென்று
 ரைப்பினும் அமையும். 'பூத்த ஆடு அதிரற்கொடி' எனசு
 சொற்களை மாறிக்கூட்டுக. படரா-சூறுதூறு சிதர்-திவலை.
 துகில் முடித்துப் போர்த்த-கூறையால் மயிரை முடித்து
 உடம்பையும் போர்த்துக்கொண்ட; இச் சொற்றொடர்
 மெய்காப்பாளர்க்கு அடையாய்நின்றது; "மீப்பால் வெண்
 டுகில் போர்க்குநர் பூப்பால், வெண்டுகில சூழ்ப்பக் குமுன்
 முறுக்குநர்" என்னும் பரிபாடற் பத்தாளு செய்யுளடி
 கள் ஈண்டு ஒப்பிடற் பாலன. ஒங்குநடைப் பெருமூதா
 ளர்-உயர்ந்த நல் லொழுக்கத்தினை யுடைய மெய்காப்பா
 ளர்; தம் மரசர்க்குப் பகையாவார் செய்யுங் கீழறுத்தல்
 களுக்கு இடங்கொடாது தம்மரசர்மாட்டு மெய்யொழுக்க
 முடையராதல் பற்றி 'ஒங்குநடை' யுடையரெனசு சிறந்
 தெடுத்துக் கூறினார்; 'பெருமூதாளர்' என்பது பெரிது
 முதிர்ந்த காவலாளர் எனப் பொருடருதலின், ஏனைக்
 காவற் றொழிவிலெல்லாங் கடமை வழாது மெய்ப்பட
 ஒழுகி முதிர்ந்தார் தம்மையே பின்னர் மெய்காப்பாள
 ராக வைப்பரென்பது உம் பெற்றும்

(௫௫-௫௮) பொழுதினை இத்துணையென்று வரம்
 பறுத்து உணரும் பொழுதறி மாக்கள், அரசனைத்தொழு
 து கொண்டே காணுங் கையினராய், விளங்க வாழ்த்தி
 'நில வுலகத்தை வென்று கைப்பற்றுதற்குச செல்வோனே
 நினது கடாரத்திலே இட்ட சிறிய நீருள்ள நாழிகைவட்
 டிலிற் சென்ற நாழிகை இவ்வளவு' என்று சொல்ல
 வென்க.

தம்மரசர்க்குப் பகைவரானே செய்யுங் கீழறுத்த
 லுக்கு வயமாகிப் பொழுதினைப் பொய்த்துக் கூறுவார்

போலாது, என்றந் தம்மரசர்பால் நெகிழா மெய்யன்பு பூண்டு பொழுதினைப் பொய்த்தலின்றி அறிவிப்பார் இவர் என்பது புலப்படப் 'பொய்யா மாக்கள்' என்றும், பொழுதளந்தறியுந் தொழிலன்றிப் பிறிது அறியாமையின் இவரை மக்கள் என்னுது மாக்கள் என்றுங் கூறினார். இப் பொருள் காணமாட்டாத நச்சினர்க்கினியர் பொழுதறியும் வினையாளர் என்று நேரே பொருள்படும் இச்சொற் றொடரை 'மாக்கள் பொழுதளந்தறியும் பொய்யாக் காண்கையர்' எனப் பிரித்தியதன் மேலும் ஈண்டைக்கோர் இயைபின்றியும் உரைத்தார். ஏறநீர் வைபகம்-வீசுகின்ற கடலநீரார் சூழப்பட்ட நிலவுலகம். குறுநீர்-சிறிய நீர்; இது நாழிகைவட்டினுட் கசிந்தநீர். 'குறுநீர்' என்பதற்கு நாழிகைவட்டில் என்று குறிப்பு எழுதினாருமுளர்; அப் பொருள் நச்சினர்க்கினிய ருரையிலாதல் மற்றை நூல்களிலாதல் பெறப்படாமையால் அது பொருந்தாதென விடுக்க. கன்னல்-நாழிகை வட்டில்; இஃதிப் பொருட்டாதல் "கன்னலுங் கண்ணமும் நாழிகை வட்டில்" என்னும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்திற் காண்க. "குறுநீர்க் கன்னலின், யாமங் கொள்பவர்" என்றார் மணிமேகலையிலும் (௭, ௬௪-௬௫). ஒருகடாரத்திலே நீரை நிரப்பி, அடியிற் சிறுதொனையுள்ள ஒரு வட்டிலை இட்டாற் கடாரத்து நீர் அப்புழை வழியே வட்டிலினுள் ஊறும்; அங்ஙனம் ஊறும் நீரினளவுக்குத்தக நாழிகை கண்க்கிடுவர். பொழுது இனைத்து என்று பொழுது அவாய் நிலையான் வந்தது.

(௫௬-௬௬) உடையினையும் மெய்ப்பையினையுந் தோற்றத்தினையும் யாக்கையினையமுடைய யவனர், புலிச் சங்கிலிவிட்டுக் கைசெய்த இல்லில் அழகிய மணி விளக்

௬௬ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

கிணை ஒளிரவைத்து, வலியகயிற்றிற் சுருக்கிய திரையை
வளைத்து முன் ஒன்றும் உள்ளொன்றுமாக இரண்டறை
வகுத்த பள்ளியறையுட் புறவறையின் கண்ணை சட்டை
யிட்ட ஊமைமிலேசசர் அருகே காவலிருப்பரென்க.

“ -- மத்திகை-சவுக்கு, குதிரைச் சம்மட்டி. மத்திகை
வளைஇயஉடை-குதிரைச்சம்மட்டி சூழப்பட்ட உடை;
மறிந்துவீங்கு செறிவுஉடை-மடங்கிப்புடைக்க நெருங்
குதலுறக்கட்டின உடை. மெய்ப்பை-சட்டை. வெரு
வருநதோற்றம்-காண்பார்க்கு அச்சம் வருதற்கேதுவான
தோற்றம். வலிபுணர்யாக்கை - வலிமைகூடிய உடம்பு.
யவனர்-கிரேக்கர், சோனகர் (Ionians). மணிவிளக்கம்-
பளிங்கு விளக்கு; மணிபோறலிற் பளிங்கும் மணி எனப்
பட்டது; “மணியிற்றிகழ்தரு” என்பதற்குப் பரிமேலழ
கியாரும் ‘பளிக்கு மணி’ என்று பொருளுரைத்தார்,
திருக்குறள், கடஎந். எழினி-திரை. ‘உடம்பின் உரைச்
சும் நாளினுரையா’ எனமாறி உடம்பாற் குறிகாட்டித்
தெரிவித்தவன்றி நாவால் உரைகமாட்டாத என்க.
மிலேசசர்-ஆரியர், பெலுச்சிதானத்தினின்றவந்த துருக்
கர்; ‘பெலுச்சி’ என்பது மிலேச்சர் எனத் திரிந்தது;
பெலுச்சிதானத்தின் வழியாகப் பாதநாட்டினுட் புகுந்
தமை பற்றியே பண்டைக்காலத்தில் ஆரியர் தமிழரால்
மிலேச்சரென அழைக்கப்பட்டனர்; திவாகரத்திலும்
“மிலேச்சர் ஆரியர்” எனப் போந்தமைகாண்க.

(௬௭-௬௯) பள்ளியறையின் அகத்தே சென்ற அர
சன் நானேக்குசசெய்யும் மிக்க போரினை விரும்புதலானிலே
உறக்கங் கொள்ளானாய், முன்னாட்களிற் பகைவர் வீசிய
வேல் துழைந்தமையாற் புண்மிக்குப் பெட்டை யானை
களையும் மறந்த களிற்றியானைகளையும், யானைகளின் பரிய

தும்பிக்கை அற்று விழுந்த தாம் அணிந்த வஞ்சிமாலைக்கு நல்வெற்றியினைச் செவ்விதாக்கிச் செஞ்சோற்றுக் கடன் தப்பாமற் கழித்து இறந்த மறவரையும் நினைந்துங், காவலாயிட்ட தோற் பரிசையினையும் அறுத்துக்கொண்டு அம்புகள் அழுந்தினமையாற் செவியைச் சாப்த்துக்கொண்டு தீனி எடாமல் வருந்துங் குதிரைகளை நினைந்தும் ஒரு கையினைப் படுக்கையின்மேல் வைத்து மற்ருருகையால் முடியைத்தாங்கியும் நீள்சிந்தித்து இரங்கி இங்ஙனமெல்லாம் அவ்விரவைக் கழித்துப், பின்னளிற் பகைவரைக் குறித்துப் படைக்கலங்கள் எடுத்த தன்வலிய விரலாலே அவர்தம்மை யெல்லாம் வென்றமையின் தான் அணிந்த வஞ்சிமாலைக்கும் நல் வெற்றியினை நிலைநிறுத்திப், பின்னளரில் தன் மனைவியைக்காணும் மகிழ்ச்சியாற் பாசறையில் இனியதாயில் கொள்கின்றான் என்க.

‘மண்டு’ என்பதனை அமர் என்பதனோடாதல் நசை யென்பதனோடாதல் கூட்டி மிக்குச்செல்லும் போர், மிக் குச்செல்லும் நசை என்க. பாம்புபதைப்பு அன்ன-அடியுண்ட பாம்பின் துடிப்பையொத்த; இதுவெட்டுண்டு விழுந்து துடிக்கும் யானைத்தும்பிக்கைக்கு உவமம் தேம்பாய் கண்ணி-தேன்ஒழுகும் வஞ்சிமாலே. சோறு வாய்த் தல்-சேஞ்சோற்றுக்கடன் தப்பாமற் கழித்தல்; இதனைச் “சிறந்த திதுவெனச் செஞ்சோறுவாய்ப்ப” என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை யுரையிலுங் காண்க. கடகம்-கங்கணம், தொடி, வளை; இவ்வுணிகலன் ஆண் மக்களும் அணிதலுண் டென்பது “கண்ணரிதவழ வண்கை மணிநகு கடகம் எற்று” என்னுஞ் சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுளிலுங் காண்க. கையைத் தலைக்கு அணையாக வைத்தலிற் கையில் அணிந்த கடகத்தை முடி

எஅ . முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

யிற்சேர்த்தி என்றார். நகைதாழ்கண்ணி-ஒளிதங்குமாலை, என்றது தனக்குண்டாம் ஒளி தங்குதற்கு அடையாளமாய் இட்ட வஞ்சிமாலைபை. அரசு இருந்து பனிக்கும் முரசு முழங்கு பாசறை - பகையரசு இருந்து நடுங்குசற்குக் காரணமான வெற்றிமுரசுமுழங்கும் பாசறை என்க. பனிக்கும்-நடுங்கும்.

(அ0-க0௩)பொழிப்புரை பொருட்பாகு பாட்டில் விளக்கமாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது, ஆண்டுக்காண்க. நிறைபு புலம்பு-நிறை கெடுதற்கு ஏதுவான தனிமை. “நிறையெனப்படுவது மறைபிறரறியாமை” என்றார் கலியிலும். ஏஉறுமஞ்ஞை-அம்புதைத்தமயில், இது மயிலின் சாயலினையுடைய தலைமகள் நடுக்கத்திற்கு உவமையாயிற்று. இடம் சிறந்து உயரிய-இடம் அகன்று சிறந்து உயர்ந்த. பாவை-வெண்கலத்தாற செய்த பிரதிமை; இதன்கையில் விளக்கெரிய விடுவது அரசார்க்கு வழக்கம். முடங்குஇறை-கூடல்வாய்; கூரையின் இருபகுதிகள் ஒன்று பொருந்தும் மூட்டுவாய். மாத்திரள் அருவி-பொரிதுதிரண்டுவிழும் அருவி நீர். இன்பல்லிமீழ் இசை-இனியவாய்ப் பலவகையாய் ஒலிக்கின்ற ஓசை. ஓர்ப்பனள் கிடந்தோள்-செவியிற் கேட்பவளாய்க்கிடந்த தலைவியின். அம்செவி நிறைய ஆலின-உட்செவி நிரம்ப ஒலித்தன. பிறர் வேண்டுபுலம்-பகைவர் விரும்பிய நிலங்கள். வயிர்-ஊதுகொம்பு. வல்லநேர்பு ஆர்ப்ப - எய்திய வெற்றிக்கு ஒத்து ஒலிப்ப. அயிர - துண்மணலிடத்த; மணன்மேல் வளர்தலின் ‘அயிரகாபா’ என்றார். அஞ்சனம்-மை; மைந்திறமுடைய பூவுக்கு ஆகுபெயர். பொன்கால-பொன்றிறமானபூவைத்தா. முறிஇணர் - தனிநுங்கொத்தும். தோடு ஆர்-இதழ்நிறைந்த; ‘தொகுதி நிறைந்து

என உரைப்பினுமாம். கானம் நந்திய செந்நிலப் பெரு வழி-காடுசெழித்த செவ்விய முல்லைநிலத்தின் வழியிலே வானம்வாய்த்த - வேண்டும் பருவத்து மழை பெய்யப் பெற்ற. வாங்குகதிர்வாகு-வளைந்த கதிரினையுடையவாகு. திரிமருப்பு இரலை - முறுக்குண்ட கொம்பினை யுடைய புல்வாய்க் கலைகள். எதிர்செல் வெண்மழை பொழி யுந்திங்கள் - இனிமேற் பெய்தற்காகச் செல்லும் வெண் புயல் மழையைப் பொழிதற்குரிய கார்காலந் தொடங்கும் ஆவணித்திங்கள் முதலில்; இதற்கு நச்சினூர்க்கினியர் முன்பனிக்காலம் என்று பொருள்கொண்டு இப்பாட்டின் பொருளுக்குச் சிறிதும் இணங்காவாறு உரைகூறினார். பிறக்கு-பின். துணைபரிதூரக்கும்-விரைந்துசெல்லுங்குதிரையை மேலுந்தாண்டிச் செலுத்தும். வினைவிளங்கு-போர்வினைக்கண் தமதுதிறம் மிக்குவிளங்கும், என்றது தலைமகனது தேரிற்பூட்டிய குதிரைகளை.

வினைமுடிவு

எழிலி பெரும்பெயல் பொழிந்த மாலைக்காலத்திலே பெருமுது பெண்டிர், “யாம் ஊர்மருங்கிற்போகி நெல்லொடு முல்லையுந் தூஉய்த் தொழுது நிற்ப, ஆய்மகள் கன்றின் அலமால் நோக்கி ‘நுநதாயர் கோவலர் உய்த்தா இன்னே வருசுவர்’ என்போள் நன்மொழிகேட்டனம் அதனாலும், நின்தலைவர் திறையராய் வினைமுடித்து வருவது வாய்வது, மாயோய்! நீ நின் எவ்வங் களை எனக் காட்டவுங் காட்டவுங் கலுழ்ந்து கண்முத்து உறைப்ப ஆற்றாது வருந்துந் தலைமகள், பாசறையில் இன்றுயில் வதியுந் தலைவனைத் தன்மருங்கிற் காணாராய் மேலும்வருநதிப், பின் தன்நெஞ்சை அவனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தித், தான தனியளாய் இருக்கும் நிலைமையினை நீளநினைந்துபார்த்து, “நாம் நங்காதலன் சொல்வழி ஆற்றியிருத்தலே முறை” எனத்தேற்றியும், ஓடுவனை திருநதியும், மையல்கொண்டும், உயிர்த்தும் நடுங்கி, நெகிழ்ந்து, விளக்கிற்குடர் அழல, மாடத்து முடங்கிறைசொசொரிதரும் அருவி ஓர்ப்பனள் கிடந்தோள் செவிநிறைய ஆலின, பரிதூரக்குஞ் செலவினர் நெடுந்தேர் பூண்டமா என்று வினை முடிவு செய்க.

முற்றும்.

முல்லைப்பாட்டின் அருஞ்சொற்பொருள்

<p>அ அகம்-உள்வீடு, சசு; பிங்கலந்தை அங்கை-அழகியகை; அகம்-கை- உள்ளங்கை, கூடு, தொல்காப்பி யம், எழுத்தியல், டகடு. அசை நிலை - தங்கவைத்த தன் மை, டஅ; “அசைத லாடலுந் தங்கலு முரித்தே” திவாகரம். அசைத்த-கட்டிய, கசு; பிங். அஞ்சனம் (வடசொல்) - மை: மைபோன்ற நீலமலர், கூட. அஞ்செவி - அகம் செவி - உட் செவி, அக. அதிரல்-மோசி மல்லிகை, டக; சிலப்பதிகாரஉரை, கக, கடுசு; 'புனலி' என்பர் நச்சினுர்க்கினி யர். அமர்-போர், சுஎ. அயிர்-துண்மணல், கூஉ; திவாக ரம். அயில்-கூர்மை, டசு; திவாகரம். அரசு-அரசன், எக. அரணம்-காவலான இடம்; சஉ; காவல், ச-ஆம் பரிபாடலுரை. அருங்கடி-அரிய காவல், எ. அருப்பம் - அரண், உசு; “விய லருப்பம்” என்புழியும் இப் பொருட்டாயிற்று, புறநா. கஎ. அலமரல்-சுழலல், கக; தொல்</p>	<p>காப்பியம் உரியியல், கக. அலரி-பூ, க0. அவிழ்-மலர்ந்த, க0 அமுல-எரிய, அடு. அன்ன-ஒத்த, எ0. ஆ ஆய்மகள்-இடைப் பெண், க. ஆர்-நிறைந்த, கசு; திவாகரம். ஆர்ப்ப-பேரொலிசெய்ய, அ, கூஉ 'ஆர்ப்பு ஒன்றலாப் பேரொலி' என்பர் திவாகரர். ஆலின ஒலித்தன, அக; திவா கரம்; புறநானூற்றுரை, கஉஅ. ஆற்றுப்படுத்த - வழிச் செலுத் திய, அக. இ இசை-ஒலி, எ, அஅ. இசைப்ப-சொல்ல, டுஅ. இணர்-கொத்து, கசு; திவாகரம் இமிழ்-முழங்கும், ச, அஅ; ‘ஏறு மாறிமிழ்ப்ப’ என்பத னுரை யைக்காண்க, பரிபாடல், உஉ. இரீல-ஆண்மான், புல்வாய், கக; தொல். மரபியல், சச. இருக்கை-இருப்பிடம், ச0. இல்-வீடு, பாடிவீடு, சுஉ. இழை-அணிகலன், அசு; திவா. இன் குளகு-இனிய அகிமதுரத் தழை, டக.</p>
--	--

அஉ முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

இன்னே - இப்பொழுதே, கசு.
இனம்-கூட்டம், அ; "சுறவினத் தன்னவாளோர்" புற.நா. கக.
இனைத்து-இவ்வளவு, றி அ.

ஈ

ஈண்டு-திரண்ட, கூ0; புறநா. கஎ.

உ

உகள-தாவ, கூக; புறநாணுற்றுரை, கடு.

உண்கண்-மையுண்டகண், உந; புறப். வெண்.உரை, பொது, எ; திருக்குறள் பரிமேலழகருரை க0கக.

உய்த்தர-செலுத்துதலைச்செய்ய 'உய்'முதனிலைவினைப் பெயர், கடு.

உயங்கும்-வருந்தும், எச; திவா உயரி-உயர்த்து, கூக; புறநா. றிசு; புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, அ, கஎ.

உயிர்த்தம்-பெருமூச்சு விட்டும், நெட்டுயிர்ப் பெறிந்தும், அந.

உவலை-தழை, உசு; பதிற்றுப்பத்து, உஅ.

உழந்து-வருந்தி: அ0; பரிபாடலுரை, கூ.

உழையர்-அருகிலுள்ளவர், சசு; "உழையருந்தான்" என்புழியும் இப்பொருட்டாதல் காண்க, திருக்குறள், கூந அ.

உள்ளியும் - நினைத்தும், எஉ; திருக்குறளுரை, கநகசு. உறுதுயர்-மிக்க வருத்தம், உறுகின்றதுயர் என உரைப்பினுமாம், உறுதல்-அடைதல், கந. உறைப்ப-துளிப்ப, உந; உறைநீர்த்துளி, திவாகரம்.

எ

எல்கம்-வேல், சஅ; திவாகரம். எருக்கி-அழித்து, உடு; பதிற்றுப்பத்து, அந; கொல்லுதல், திவா எவ்வம்-வருத்தம், உக; எவ்வம்மானம் என்பர் புறப். வெண்பாமாலை உரைகாரர், கைக்கிளை, எ. எழிலி-மேகம், று.

எழினி-திரை, சசு; சிலப். ந, றாக எறிநீர்-வீசும்நீர்: கடல், றிசு; எறிதல்-வீசுதல், பிங்கலந்தை.

ஏ

ஏ-அம்பு, அச; 'ஏத்தொழில்-அம்பின் றொழில்' பரிபாடல், கஅ. ஏமம்-காவல், றிசு; திவாகரம். ஏமுற-'ஏமம் உற' என்பன ஏமுற என்றாயின, ஏமம்-காவல், உஎ; புறநாணுறு, ந.

ஓ

ஓய்யென-விரைய, அந; ஞாற மிர்தப்பாயிரவுரை, ச; புறநா. கூஅ ஒழிந்தோர் - இறந்தோர், எஉ; "ஈரைம் பதின்மரும்பொருது

களத்தொழிய” என்றார் புறத்

திலும், உ.

ஒழுகிய-ஒழங்குபட்ட, உகூ.

ஒள்-விளங்கிய, சசு, புறநா, கக.

ஒற்றி-சேர்த்தி, எடு; சீவகசிந்தா
மணியுரை, கஎசசு.

ஓ

ஓங்கு-உயர்ந்த, ௫௩; புறநா. ௩.

ஓர்ப்பணர் - செவியிற் கேட்பவ

ளாய், அஅ; புறநா னூறு, க௫எ;

‘கருதினவளாய்’ என்றுரைப்பி
னுமாம்.

க

கச்சு-முலைக்கச்சு: இரவிக்கை,
சஎ; பிங்கலந்தை.

கடகம்-கங்கணம், தொடி, வளை,
எசு; திவாகரம்.

கடுப்ப-ஒப்ப, ௩அ; மெய்உவமத்

தின்கண் வருவது இச்சொல்,

தொல்காப்பியம், உவம. க௫.

கண்டம்(வடசொல்)-கூறுபாடு,

கூறுபட்ட பல நிறத்தினையு

டைய மதிட்டிரை, சசு; சீவக

சிந்தாமணி, சுச.

கண்ணி-மாலை:வஞ்சிமாலை, எக,

எஅ; திவாகரம்.

கண்படை-உறக்கம், சுஎ; திருக்

குறள், ௧௦சசு; பிங்கலந்தை.

கணம்-திரள், சுசு; பிங்கலந்தை.

கருவி - பரிக்கோல்: குத்துக்

கோல், தாறு, ௩௫; படைக்கலம்,

திவாகரம்.

கலும்-அழுதல், உஉ; திவா. கலக்

கம் எனினுமாம், சு-ஆம்பரிபா

டலுரையையுங் காண்க.

கவர்ந்த - கைக் கொண்ட, கூ௦;

கொள்ளை கொண்ட, புறப்பொ

ருள்வெண்பா. உரை, உ, சு

கவலை-நாற்சந்தி கூடும் இடம்,

௩௦; சந்தி, திவாகரம்; கவர்த்த

வழி, புறநா னூற்றுரை, ௩.

கவளம் - உணவு, ௩சு; சோறு,

திவாகரம்.

கவுள-கன்னத்தைஉடைய, ௩க;

கவுள்-கதுப்பு: கன்னம். திவா.

கவை முட்கருவி-கவர்த்த முள்

உள்ள பரிக்கோல், ௩௫; மணி

மே. கஅ, கசு௫; கவை-கவர், பிங்

களை-விலக்கு, உக; பிங்கலந்தை.

கன்று-ஆன்கன்று, கஉ,

கன்னல்-நாழிகைவட்டில், ௫அ;

திவாகரம்.

கா

காட்ட-காட்டில் உள்ள, உசு.

காயா-காசாஞ்செடி, கூ௩; திவா.

கால-கக்க: சொரிய: மலர், கூச;

திவாகரம்.

காழ்-கோல், சசு; திவாகரம்.

கான்யாறு-காட்டியாறு, உசு.

கானம்-காடு, கூஎ.

கி

கிடுகு-படல், சக.

கு
குந்தம்-கைவேல்,சக;திவாகரம்,
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,
ச, எ; சிறுசவளம் பெருஞ்சவ
ளம் என்பர் பிங்கலந்தையுள்.
ருருதி-உதிரம், கூசு;திவாகரம்.
குளகு-தழை, கூட; 'இலை துகர்
விலங்கின் உணவு' என்பர் திவா
கரர்; 'மறிகுளகு உண்டன்ன'
நாலடியார், கசு.
குறநீர்-சிறியநீர், குஅ.

கூ
கூடம்-படங்கு; கூடாரம், ச௦;
பிங்கலந்தை.
கூர்ந்து-மிக்கு, கூஅ; தொல்காப்
பியம், உரியியல், கஅ.
கூரை-இல்லின் மேற்பகுதி, உக

கை
கைப்ப-ஊட்ட, கூசு; தீற்ற, மது
ரைக்காஞ்சி, கூடுக.
கைய-கையிலுள்ள, கசு,

கொ
கொடுங்கொல் - வருத்தந் தாற்
றுக்கொல், கடு.
கொடுஞ்செலவு-விரைந்து செல்
லல், கு.
கொண்டென - கொண்டனவா
க, கூசு.
கொளீஇ-கொளுத்தி, சஅ.

கோ
கோடல் - காந்தள், கூடு; புறப்

பொருள் வெண்பாமாலை, அ, கசு
கோடு-மலைமுகடு, மலையுச்சி, கு;
பிங்கலந்தை.
கோலி-வளைத்து, சசு; திவாகரம்
கோவலர்-இடையர், கடு.

சி
சிதர்-துவலை, மழைத்திவலை; குஉ
பிங்கலந்தை.
சிந்தித்தம் (வடசொல்)- நினைந்
தும், எசு.

சு
சுட்டிய-குறித்த, எள; புறநா, கூஉ
சுடர்-கனலி; தீக்கொழுந்து, அடு
திவாகரம்.

சுரை-திரிக்குழாய், சஅ; பதிற்
றுப்பத்து, சஎ-ஆம்பாடலுரை.
சுவல் - தோள், கசு; திவாகரம்.

செ
செந்நிலம்-செவ்வியநிலம், கூஎ.
செறி-நெருங்கின, கூஉ.
செறிவு-நெருங்குதல், குகூ; பிங்.

சே
சேண்-தொலைவு, நீளம், குடு; தி.

சூ
சூண்-நாண்: கயிறு, கூஉ; பதிற்
றுப்பத்துரை, கூ௦.

த
தட-பெரிய, உ; 'தடவுங்கயவும்
நளியும் பெருமை' தொல்.
உரி. உசு.

தபு-கெடு, அக; திவாகரம்.

தழீஇய-சூழ்ந்த, உச.

தா

தாம்பு - தாமணி, கஉ; திவா;
கயிறு, பிங்கலந்தை.

தாழ்-தங்கும்,எஅ;“தாழ்தல்-தங்
குதல்”அடியார்க்குநல்லாருரை,
சிலப்பதிகாரம், ச.

தானை-சேனை, க0; புறநானூற்
றுரை, உஉஅ; காலாட்படை,
திவாகரம்.

தி

திங்கள்-மாதம்: ஆவணிமாதம்,ா
திண்-வலிய, சசு, சுந; திவா.

திரி-முறுக்குண்ட, கூக.

திரு-ஆழகு,சுந; பரிமேலழக
ருரை, திருக்குறள், க0கக;
ஞானமீர்தஉரை, உஉ; பேரா
சிரியருரை, திருச்சிற்றம்பலக்
கோவையார், க.

திருத்தி-செவ்விதாக்கி,எக,எஅ;
புறநானூற்றுரை, கஎ.

திறை-கப்பம், அசுசிறை, கக,
திவாகரம்.

து

துகில்-பெரும்பாலும்வெள்ளிய
ஆடையினை உணர்த்தும், ௩௩;
பரிபாடல் க0-ஆஞ் செய்யுளி
லங் காண்க; “துகில் வெண்
மை செம்மை இரண்டற்கும்
பொது” என்பர் நச்சினூர்க்கினி
யர், சீவகசிந்தாமணி, ௩ச.

துமிபு-அறுத்து,எஉ; திவாகரம்.

துமிய-அற்றுவிழ, எ0; துணி
பட, பிங்கலந்தை; புறநா, கக.
துயர்-துன்பம், அ0; திவாகரம்.
துயில்-உறக்கம், அ0.

துரக்கும் - செலுத்தும், க0உ;
புறநானூறு, அ.

துனை-விரைவு, க0உ; தொல்.
உரியியல், கஎ,

தூ

தூங்கல் - தூக்கமயக்கம், ௩௩.

தூஉய்-தூவி, க0.

தூணி-அம்புபெய் கூடு, ௩க;
திவாகரம்.

தெ

தெவ்வர்-பகைவர்,கஅ;“தெவ்வுப்
பகையாகும்” தொல். உரி. ௩0.

தே

தேம்-மதநீர்,௩க;தித்திப்பு, பிங்.
தேன், எக; தொல்காப்பியம்,
புள்ளிமயங்கியல், சசு

தொ

தொடர்-சங்கிலி, சுஉ; புறநா,
எச.

தொடி-கைவளை, ச0; பிங்.

தொடுத்த -“கட்டப்பட்ட, கஉ;

“தொடுகழன் மன்னன்” என்
பதனூரையையுங்காண்க,புறப்.
வெண். பாடாண்-க.

தொழுது-கும்பிட்டு, க0, ௩ச;
பிங்கலந்தை.

தோ	நி
தோடு-தொகுதி, பூலின் இதழ்;	நிமிர்ந்த-உயர்ந்த, ௩.
௩௬; திவாகரம்; புறநானூறு,	நிரைத்து-வரிசையாக வைத்து,
உ௩௮, உ௨.	சக; பட்டினப்பாலே, ௭௮.
தோய்த்து-நனைத்து ஊறவைத்	நிலை-தன்மை, ௩௮; திவாகரம்;
து, ௩௭.	நிற்குந்தன்மை எனினுமாம்.
தோல்-கேடகம், பரிசை, ௭௨;	நிழத்திய-துணுகிய: ஓசைஅடங்
புறநானூறு, ௪, ௧௬; தோற்பல	கிய, ௫௦; தொல்காப்பியம், உரி
கை, திவாகரம்.	யியல், ௩௪.
தோன்ற-விளங்க ௫௬.	நிறை-‘மறைந்தது ஒரு காரியம்
தோன்றி - செங்காந்தள், ௧௬;	பிறர் அறியாமல் ஒழுகுதல்’
திவாகரம்.	என்பாநச்சினூர்க்கினியர், நெய்
ந	நு
நகை-ஒளி, ௭௮; பிங்கலந்தை.	நுதல்-நெற்றி ௩௩.
நகை-விருப்பம், ௬௭.	நுனை-முனை, ௩௬, ௭௩; புறநா
நடை-ஒழுக்கம், ௫௩; பிங்க.	னூறு, ௪௨.
நந்துதல-கெடுதல், சக. தழைத்	நெ
தல், ௬௭; “நந்தல்கேடும்ஆக்கமு	நெகிழ்ந்து-கழன்று, ௮௪; திருக்
மாகும்” என்பது திவாகரம்.	குறள், ௧௨௩௬.
நறு-நல்லமணம், ௬.	நெடிது-நீள, ௭௬; நெடுங்காலம்,
நன்னர்-நன்மை, ௧௭; திவாகரம்.	திருக்குறள், பரிமேலழகருரை,
நனந்தலை - அகன்ற இடம், ௧;	௫௬௨.
தொல், உரி. ௭௮.	நே
நா	நேமி(வடசொல்) - சக்கரம், ௧
நாப்பண்-நடு. ௪௩; பிங்கலந்தை.	நோப்பு-உடன்பட்டு, ௪௪.
நாற்றி-தொங்கவிட்டு, ௩௬.	நோ
நாழி-அளக்குநாழி; படி, ௬; பிங்.	நோன்-வலிய, ௭௭.
நாறும் - மணக்கும், ௨௫; இப்	ப
பொருட்டாதல் “நாற்ற நாட்	பகழி-அம்பு, ௭௪; திவாகரம்.
டத்து” என்புழியுங் காண்க,	பசலை - பசியநிறம், மிக்க இள
புறநானூறு, ௭௦.	மைத்தன்மைக் குரியது, ௧௨;

“நெருஞ்சிப்பச்சிலவான்பு”என்	பனிக்கடல்-குளிர்ந்த கடல், ச.
புழியுங் காண்க, புறநா. கடுகு.	பனிக்கும்-நடுக்கும், எசு; புறநா
படம்-சட்டை: சூப்பாயம், சுசு;	நூறு, ௫.
“சூட் றாயமிலேச்சினை”என்றார்	பா
சீவகசிந்தாமணியிலும், சநக.	பாசறை-பாடிவீடு, எசு, புறநா
படார்-சிறு தூறு, ௫க.	நூறு, ௩க,
படிவம் - தவவேடம், விரதம்	பாடி-பாசறை, உஅ; படைவீடு,
எனிநாமம், ௩எ; ‘படிவம்	திவாகரம்.
வேடம்’ புறப்பொருள் வெண்	பாடு-ஒலி, ச; திவாவரம்.
பாமலை உரை, கூ, சஉ; விர	பாவை-பிரதிமை, அடு.
தம், பதிற்றுப்பத்து, எசு; பரி	பி
பாடல் ௫, எடு.	பிடவம்-நறுமணங்கமழும்வெள்
படுநீர்-ஒலிக்கும் நீர், உஅ; படு	ளிய பூக்களையுடைய ஒருகாட்
மணி-ஒலிக்கும் மணி, புறப்	டுச்செடி, உடு; மணிமேகலை.
பொருள் வெண்பா மலை,	௩, ௩௬௩; பதிற்றுப்பத்து, சுசு;
வெட்சி, சு.	ஐங்குறு. சகடு, சகக; குறிஞ்
படை-படைக்கலம்:வாள், எஎ;	சிப்பாட்டு.
பிங்கலந்தீ.	பிடி-பெண்யானை, சுசு; திவா.
பதைப்பு-பதைத்தல், எ௦; மெலி	பிறக்கு-பின், க௦க; புறநானூற்
வுறுதல், பரிபாடலுரை. க௦.	றுரை, கடு; “பிறக்கடிஒதுங்கா”
பயிற்றி - பலகாற் கூறி, ௩டு;	என்றார் பதிற்றுப் பத்திலும்,
புறநானூற்றுரை, ௩ச.	அ௦.
பரந்த-அகன்ற, பரவிய, உஅ.	பு
பரி-குதிரை, க௦உ; திவாகரம்.	புக்க-புகுந்த, இட்ட, சு௦;
பருகி-குடித்து, ச.	புணர்-கூடின, சுசு.
பருவரல்-துன்பம், உக; திவா.	புணரி-கடல், உஅ; திவாகரம்.
துயரம், புறப். வெண். உரை,	புதல்-சிறு தூறு, உடு.
கைக்கிளை எ.	புரிசை - மதில், உஎ; புறநா
பருஉ-பரிய, எ௦, அடு.	நூறு, கஎ.
பள்ளி-படுக்கை, சுச, எடு; பிங்	புலம்-இடம், க௦; திருக்குறளு
கலந்தை.	ரை, ச௩.

அஅ . முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சியுரை

புலம்பு - சனிமை, உங, அக; தொல். உரி. நடு.

புலித்தொடர்-புலிச்சங்கிலி, கூஉ

புழை-சிறுவாயில், உசு; திவா.

புறம்-முதுகு, சடு; திவாகரம்.

புறவு - முல்லைநிலக் காடு, உசு, பிங்கலந்தை.

புன்-துன்பம், சு; இம்பொருளில் 'புன்கண்' என்னுஞ்சொல் 'புன்' என நின்றது.

புனை-கைசெய்த, அழகுசெய்த, கூஉ; புறநானூறு, கச.

பெ

பெருமுது பெண்டிர் - பெரிது முதிர்ந்த மகளிர், கக.

பெரு முதாளர் - காவற் றொழி லிற் பெரிது முதிர்ந்தோர், டுசு; பெரிய முதுமை யுடையோர், புறநானூறு, உசந.

பொ

பொறித்த-வைத்த, உ.

ம

மஞ்ஞை-மயில், அசு; திவாகரம்.

மடம் - மென்மை, கூக; புறநானூற்றுரை, உங.

முண்டு - மிக்குச்செல்லும், கூஎ; புறநானூற்றுரை, சு; 'மேற்கொண்டு' புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரை, சு, க௦.

மணி-ஓசைமணி: கண்டைமணி டு; பிங்கலந்தை; பளிக்குமணி,

கூசு; திருக்குறளுரை, கூஉஎங.

மத்திகை - குதிரைச் சம்மட்டி, டுகு; திவாகரம்.

மருங்கு-பக்கம், எ.

மருப்பு-கொம்பு, நசு, கூக.

மறிந்து - மடங்கி, டுகு; 'கீழ் மேலாய்' என்பர் புறப்பொருள் வெண்பாமலை யுரைகாரர், எ, கூ; நச்சினூர்க்கினியர் 'வடிம்பு தாழ்ந்து' என்பர்.

மா

மா-திருமகள், உ, பெரிய, அஎ, திவா; குதிரை, எசு, க௦ங, பிங்கலந்தை.

மாட்ட-கொளுத்த, சகூ; புறநானூறு, கக

மாட்டி - அழித்து, உசு; புறப்பொருள் வெண்பாமலை உரைகாரர் 'மாளப்பண்ணி' என்பர்.

மாடம்-அழகியவீடு, அசு; 'மாடு' என்னும் முதனிலையிற் பிறந்த சொல்.

மாண்-மாட்சிமைப்பட்ட, கூஉ.

மாயோள்-கரியநிறத்தை உடையோள், மாந்தளிரின் நிறத்தை உடையோளெனினுமாம், உக;

'மாமை' நிறத்தை யுணர்த்து மென்பர் திவாகரரும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையுரை

காரரும்.

மால்-மாயோன், ந; கரியநிறத்

தினன் என்பது சொற்	ய
பொருள், திவா.	யவனர் - சோனகர், சுக; திவா
மி	காம். (Iaones or Greeks.)
மிடைந்து-ஒருங்க, ௩௨.	யா
மு	யாக்கை-உடம்பு, சுக.
முடங்கிறை - முடங்கு இறை:	யாத்த-கட்டிய, ௩௨.
மூட்டப்பட்டு வளைவாய் இருக்	யாழ்-ஓர் இசைக்கருவி, அ.
கும் வீட்டின் இறப்பு: முடங்கு-	வ
மடங்கிய, இறை-வீட்டிறப்பு,	வதியுண்-தங்குகின்றவன். அ0;
என்றது நீர் விழுங் கூடல்	திவாகரம்.
வாயை, அள; "திவாகரம்; "உழ	வயிர்-ஊது கொம்பு, கூஉ; திவா.
விஞர் கைம் மடங்கின்"	வரி-வரிந்துகட்டு; நிறம் எனினு
என்னுந்திருக்குறளில் மடங்கு	மாம், சள.
தல் இப்பொருட்டாதல்காண்க.	வலம்-வெற்றி: வென்றி, எக;
முற்றம் - முன் இடம், ௩0; புற	திவாகரம்.
நானூறு, கள0.	வலம்புரி-ஓர் உயர்ந்த சங்கு, உ;
முல்லை-காட்டுமல்லிகைக்கொடி	ஆயிரஞ் சங்கு சூழத் திரிவது
சு; திவா.	வலம்புரிச்சங்கு என்பர்; சீவக
முறி-தளிர், கூச; திவாகரம்.	சிந்தாமணி "வரிவளை சூழும்
முனை - பகைவ ரிடம், கூக;	வலம்புரி" என்பதன் உரை
'வேற்றுப்புலம்' புறப். வெண்.	யைக் காண்க, உக0௩.
உரை, வெட்சி. கள	வலன்வர்பு-வலமாக எழுந்து, ச;
மூ	வலன்நேர்பு-வெற்றிக்கு ஒத்து,
மூதூர்-பழைய ஊர், எ.	கூக; நேர்பு-ஒத்து, பரிபாடலு
மூழ்கல்-அழுந்தல், எக; பரிபா	ரை, கசு.
டலுரை, சு.	வள்ளி-கிழங்கு தருகொடி, க0க;
மெ	பிங்கலந்தை.
மெய்ப்பை-சட்டை, சு0; திவா.	வளி-காற்று, ௩க.
மை	வளை-சங்கு, கூஉ; திவாகரம்.
மையல் - மயக்கம், அ ௩; பிங்	வளை இ-வளைத்து, க.
கலந்தை.	வளை இய - சூழப் பட்ட, ௩க;

புறநா. கக.
வன்கண் - கொடுமை, சுக; தறு
கண்மை, புறநா. ந; அருளின்
மை, அசைவின்பை திண்மை,
திருக்குறள்பரிமேலழகருரை,
உஉஅ, கூஉஉ, சுஅகூ.

வா

வாங்கு - வளைத்த, சு; வளைந்த,
சஉ, கூஅ; பிங்கலந்தை; வாங்-
கிய வளைத்த, சுச.

வாய்த்த-தப்பாமற் பெறற, சுஅ;
புறப். வெண். மாலை, அ, ந. 0.

வாய்த்து - தப்பாமற் கழித்து,
எஉ; புறப்பொருள் வெண்பா
மாலை, வாகை, ந. 0.

வாய்ப்புள் - நற்சொல், விரிச்சி,
கஅ; புறப். வெண். பொது.
கக.

வாய்வது-உண்மை, உ. 0.

வரனம்-மழை, சுஅ; திருக்
குறள், கக.

வி.

விசயம் (வடசொல்)- வெற்றி,
கக; பிங்கலந்தை.

விரவு-கலந்த; சேர்ந்த, சஎ; புற
நா. கடுஉ.

விரிச்சி - நற்சொல், கக; இப்

பொருட்கூறல் “ஆடணு
தோளி விரிச்சியுஞ் சொல்
மும்” என்பத னுரையி
காண்க, புறப். வெண். பொ
கக.

விளக்கம்-விளக்கு, சுஉ; “
யென்னுங் குன்றா விளக்க
திருக்குறள், சு0க.

வீ

வீ-மலர், கூ.

வீங்கு-புடைக்கும், டுக.

வெ

வெருவரும்-அச்சம் வரும், சு
திவாகரம்.

வெலீஇய - வெல்லுதற்கு, டி
வே

வேட்டு-வேடு, வேட்டுவச்சா
உசு; சிந்தாமணி, சசசு.

வேழம்-யானை: களிற்றியாழை
சுசு; திவாகரம்.

வை

வை - கூர்மை, எந; “வைவே
கூர்மை” தொல்காப்பியம், உர்
யியல், கூக.

வையகம்-நிலவுலகம், டுஎ; ‘வை
யகமும்வானகமுமாற்றலரிது
என்றார் திருக்குறளிலும், க0க.

முல்லைப்பாட்டின் அருஞ்சொற்பொருள்
முற்றும்.